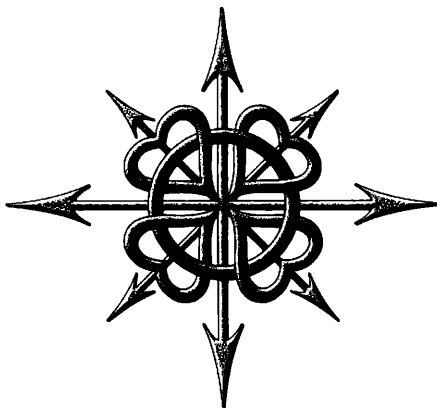

A Fordulat

MAGYARORSZÁG XX. SZÁZADI, KÜLÖNÖSEN A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁNI KIFOSZTÁSA

Konferenciaelnök: Dr. Drábik János

2008. augusztus 19. (kedd)

Ülésvezető elnök: **Dr. Drábik János**

- 9:30 – 10:30   *Dr. Drábik János*
Bevezetés
Magyarország folyamatos fosztogatása
- 10:30 – 11:10   *Dr. Balogh Zoltán*
Az ország kifosztását nem, de a Dunántúl természeti csodáinak
tönkretételét sikerült megakadályozni
- 11:10 – 11:40   *Szünet*
- 11:40 – 12:20   *Dr. Bencze Izabella*
Nemzeti vagyonunk sorsa a rendszerváltozás után
- 12:20 – 13:00   *Dr. Bogár László*
„Magyarország felszámolása” avagy történelmi vagyonvesztések
hullámai
- 13:00 – 14:15   Ebédszünet
- 14:15 – 14:55   *Dr. Léh Tibor*
A szovjet agresszió által okozott károk megtérítésének jogos
követelése
- 14:55 – 16:15   *Prof. Dr. Bokor Imre*
Magyarország kifosztása és tragédiája a XX. században
Meghívott: Sólyom Ildikó művész
- 16:15 – 16:45   *Szünet*
- 16:45 – 17:25   *Mándoki Andor*
A magyar energiapolitika és a globalizáció
- 17:25 – 18:05   *Varga István*
Cselekvési lehetőségeink a kibontakozásra
- 18:05 – 18:45   *Vezér-Szörényi László*
A kiegészítő pénz működtetése Magyarországon
- 18:45 – 19:15   *Szalay Zsuzsanna*
A szelíd pénz forradalma
- 19:15 – 19:40   *Dr. PhS. Farkasinszky Tibor*
Magyarország jelenkori kifosztásának mértéke, hatásai és a
teendők

Dr. Drábik János

Magyarország folyamatos fosztogatása

Magyarország folyamatos fosztogatására az elmúlt két évszázadban a rákényszerített háborúkkal és a nemzetközileg megszervezett eladósítással került sor. Már 1848-ban az adósságba kényszerítési kísérlet elutasítása miatt tört ki a háború Ausztriával. A XIX. század második felében a rendszeresen ismétlődő válságokat a rejtőzködő pénzkartell, a pénzügyeket háttértől irányító pénzcsoport idézte elő. Magyarország csak a külső kényszerek hatására lépett be az első világháborúba, amelyet a nemzetközi pénzkartell készített elő és robbantott ki. A nemzetközi pénzvilág kamatgyarmata volt Magyarország a két világháború között is. A második világháború után a Szovjetunió és a kommunista diktatúra fosztogatta az országot. 1989 után a magyar nemzet közös vagyonát beolvasztották a nemzetközi pénzügyi közösség globális részvényvagyonába. Magyarország az egyetlen szuperhatalom, a Pénzimpérium tartományává vált. Emiatt a magyar nemzeti jövedelem kiáramlik az országból. Miként lehet a pénzürelmi rendszerből kikerülni és visszaszerezni az elvesztett nemzeti vagyont?

The continuous looting of Hungary

The continuous looting of Hungary in the last two centuries has been carried out with the wars and with the internationally organised indebtedness imposed upon the Country. The war broke out with Austria in 1848 because the Hungarian Government had rejected the attempt to force Hungary into indebtedness, as well. The hiding financial cartell, an interest group leading the financial matters behind the scene, caused the regularly repeated financial and economic crises of Hungary in the second half of 19th century. The Country entered the first world war, which was prepared and set off by the international financial cartell, only under the strong pressure of external forces. Hungary has already become the interest-colony of the international financial community between the two world wars. Following the second world war the Soviet Union and the communist dictatorship had been looting on the country. After 1989 the ruling financial interest groups of the World incorporated the collective wealth of the Hungarian nation, almost entirely, into the global capital stock of the international financial community. In this way Hungary has become the province of the only super-power of the World: the Money Empire. Is it possible for the Hungarians to get out of this system ruled by money and greed and regain the possession of their lost national wealth?

Magyarország folyamatos fosztogatására az elmúlt két évszázadban az ismételt ránkényszerített háborúkkal és a nemzetközileg megszervezett eladósítás-sal került sor. A bécsi Rothschild-ház adósságba-kényszerítési kísérletének az elutasítása miatt tört ki a forradalom 1848 szeptemberében, és alakult át a békés forradalom véres háborúvá.

Már a reformkorban is az volt a magyar társadalom egyik legfontosabb problémája, hogy a magyar pénzügyeket monopóliumként egy bécsi magánbank intézte. Magyarországon nem volt bankhitel. A pénz azért áramlott ki az országból, hogy kiszolgálja ezt a bécsi bankot. De kiáramlott a pénz adók, regálék, kölcsönök, a kölcsönök kamatai, vámok, kincstári jegyek és a császári katonaság élszállásolási költségei formájában is.

Amikor 1848-ban Kossuth lett a pénzügyminiszter, azonnal hozzáfogott az üres államkassza megtöltéséhez, és egy bankjegynyomda felállításához. A gazdasági élet működését biztosító, fedezettel bíró magyar pénzt akart bevezetni. A bécsi Rothschild-ház irányítása alatt állott **Osztrák Nemzeti Bank**, az **ONB**, azonban nem volt hajlandó valódi pénzre beváltani az általa kibocsátott bankjegyeket, és egyidejűleg gyorsított ütemben vonta ki a nemesfém- és ércpénzt külföldre. Kossuth ezért már 1848. április 19-én rendeletileg megtiltotta meg az arany és az ezüst külföldre vitelét. Terve az volt, hogy 5 millió pengő-pénz alapján mintegy tizenkét-és fél millió forintnyi pénztárjegyet bocsát ki. A Rothschild érdekeltségű **ONB** azonban azt akarta, hogy a magyar kormány tőle vegyen fel 12 millió forint hitelpénzt, de azzal a feltétellel, hogy a magyar kormány ismerje el az **ONB** bankjegykibocsátó monopóliumát Magyarország területén, és fizessen kamatot a Rothschildok által nyújtott hitelpénz után. Kossuth ezt elutasította, és az önálló magyar pénz mellett döntött. A pénzügyekben megmutatkozó kibékíthetetlen ellentét vezetett el a fegyveres konfliktushoz, amelyből végül szabadságharc és függetlenségi háború lett.

A szabadságharc bukását követően az **ONB** összes kívánsága teljesült. Magyarországon 1873-ban már 482 pénzintézet, 160 különböző biztosító intézet, de csak 164 nagyobb iparvállalat működött. Ezek szinte mind a Rothschild-ház által irányított pénzkartellhez kapcsolódtak valamilyen módon. Az informális pénzkartell működését irányító és végző bankárhatalom a személyi kapcsolatokon és a gondosan kiépített összefonódásokon keresztül biztosította pénzügyi egyeduralmát. A szabadságharc után az **ONB** és a mögötte álló nemzetközi pénzkartell erőteljes nyomást gyakorolt a Habsburg uralkodóházra és a kormányzatra, hogy az keményen lépjen fel az önálló magyar pénzt követelő magyar kormánnyal szemben.

A kiegyezés után az osztrák-magyar pénzügyrendszer közösségét biztosították. Magyarország az **ONB** bankjegy kibocsátási monopóliumát ugyan formálisan nem ismerte el, a tényleges állapot azonban az volt, hogy az **ONB** által kibocsátott bankjegyek forgalomban voltak ugyanúgy, mint bármely más állam pénzei.

A magyar pénzügyi és gazdasági élet irányítói a XIX. század második felében az ismétlődő válságokat az **ONB** tudatos pénzügyi manipulációjának tulajdonították. A Magyarországon rendszeresen visszatérő válságok nem termelési anarchia következményei voltak. A rejtőzködő szuperkartell, vagyis a pénzügyeket a háttérből irányító érdekcsoport idézte elő a válságokat, mégpedig úgy, hogy Ma-

gyarország nemzetgazdaságának egészét az ellenőrzése alá vonta, és átvette a többi, alkartellnek tekinthető kisebb kartell irányítását is. A superkartell a bécsi Rothschild-érdekeltség irányítása alatt álló, bécsi központból szervezett és ellenőrzött termelési és pénzügyi viszonyokat hozott létre. A Monarchia részét képező Magyar Királyságban egyetlen jelentős vállalat sem volt a Rothschild-érdekeltségtől független. Magyarország nemzetgazdasága a Rothschild-ház hegemóniája alatt működött. Egyfajta korporációs uralomról beszélhetünk. Az egész ország ipari és kereskedelmi élete egyetlen pénzügyi szervezet láthatatlan, kelően álcázott, de erős akaratának volt alárendelve.

A magyarok sajnos nem tudták, hogy kivel állnak szemben, mert az elrejtőzött az arctalan pénzvíznyomokban. A magyar társadalom a király ellen fordult, de az ellenség valójában egy rejtőzködő pénzcsoporthoz volt. Az emberek nem voltak tudatában, hogy a nemzetközi pénzligarchia létrejöttével a kamatozó hitelpénzrendszer vette át fokozatosan az irányítást. A pénzligarchia azonban nemcsak kamatszédés formájában fosztogatta az országot, hanem úgy is, hogy titkos-kartellt hozott létre, és ezzel egész Magyarországot gazdasági függőségbe tudta taszítani. Ez pedig lehetővé tette az értékteremtő munka eredményének egyre növekvő kisajátítását hitelezési és kartellezési technikákkal.

A Rothschild-ház az általa irányított láthatatlan pénzkartell létezését minden lehetséges módon titkolta. Ebben volt a fő ereje. Így történhetett meg, hogy a Monarchián belül egész Magyarország egy zárt vadaskerthez vált hasonlóvá, bekerítve egyetlen pénzcsoporthoz hatalmának láthatatlan, de annál inkább érezhető acélkerítésével. Ebben a körülkerített vadaskertben, a kamatgyarmattá vált Magyarországon a vad nem volt más, mint a magyar nép, amely a kerítésig futhatott, de azon túlra már nem juthatott.

A Monarchián belül Magyarország csak a külső kényszerek hatására lépett be abba a világháborúba, amelyet - ma már bizonyíthatóan - a szupergazdag beruházó bankárokból álló nagyhatalmú nemzetközi pénzkartell készített elő és robbantott ki. A vonakodó, békeszerető Magyarországra rákényszerítették ezt a háborút, mégis a súlyosabb büntetéssel őt sújtották Trianonban. Magyarország elvesztette területének kétharmadát, lakosságának több mint 60 százalékát, és az ugyancsak a nemzetközi bankárok által irányított Népszövetségnek a Jótéteti Bizottsága 200 millió aranykorona megfizetésére kötelezte a kivért, kifosztott Csonka-Magyarországot.

A trianoni békediktátum után újra fel kellett építeni mindazt, amit a világháború, a bolsevista proletárdiktatúra és a román hadsereg fosztogatása okozott. A magyar pénz teljes elértéktelenedése rettenetes csapást mért a gazdaságra. Először a közeposztály ereje tört meg, amely a háború legfőbb terhet viselte, az infláció következtében pedig vagyonát és pénzét is elveszítette.

Ebben a helyzetben a Népszövetség magatartása meghatározó volt. Arra kényszerítette a magyar kormányt, hogy nevetségesen csekély összegű, 250 millió aranypengőnyi stabilizációs kölcsönt vegyen fel. A Népszövetség főmegbízottja útján gondoskodott arról, hogy a trianoni békediktátum rendelkezéseit könyörtelenül végrehajtsák. E békediktátum értelmében a magyar államra kivetett háborús jóvátétel megfizetéséig minden magyar állami bevételt zálogjog terhelt az Antant hatalmak javára. Ennek következtében a Magyar Állam a nemzetközi

pénzpiacokon csakis a békeszerződések ellenőrző testületének, a Népszövetség Főtanácsának a hozzájárulásával kaphatott kölcsönt. Ebben a testületben a magyarokat gyűlölő Dr. Eduárd Benes-nek volt meghatározó szerepe.

A Népszövetségi Főmegbízott feltételei szerint a Magyar Állam kincstári jövedékének és vámbevételének – a kölcsön többszöröséig történő – zárolásán kívül jóvá kellett hagyni a Nemzeti Bank létesítéséről szóló törvényt, méghozzá az általuk megszabott feltételekkel. Ez az új intézmény, a szigorú banktitok szerint működő MNB, amelyet magánpénzemberek irányítottak, az állam olyan monetáris felségjogait vette át, mint a pénzkibocsátás, árfolyam-szabályozás, kamatszabályozás, hitelezés, vagyis a nemzetgazdaság irányításának legfontosabb jogosítványait. A külföldi pénzoligarchia, amely a MNB-törvény révén korlátlan ellenőrző hatalomhoz jutott, ezt követően szinte elárasztotta Magyarországot a kölcsöneivel, amiért aztán később, az 1929-es gazdasági válság idején, nagy árat kellett fizetnie.

Az MNB tulajdonosai nevüket elrejtve gyakorolhatták szavazati jogukat a Közgyűlésen. Így választották meg a Nemzeti Bank tizenkét-tagú főtanácsát, amely szabad megítélés alapján döntött a magyar kormányt megillető pénzügyi szuverenitás legfontosabb kérdéseiben. A nemzetközi pénzoligarchia azt csinált pénzügyileg Magyarországon, amit csak akart. Miközben Amerikában egy százalék, Nagy-Britanniában két százalék volt az alap kamatláb, Magyarországon 15 százalék felett volt, és a magyar kormány nem avatkozhatott be, mert a Népszövetség olyan feltételeket csikart ki tőle, hogy az MNB függetlenné vált a kormánytól. A hasznot meghaladó kamatok lehetetlenné tették a termelést. A nemzetközi pénzoligarchia és az irányítása alatt álló bankrendszer a kiereszkölt pénzsűkítéssel megbénította a magyar gazdaság működését. A következménye hatalmas méretű munkanélküliség lett, és 1936 végéig évi kétmilliárd munkaóra veszett el. Az eladósítással és kamatpénzzel működő monopóliumhoz a magyar kormány nem nyúlhatott. Ez bizonyult a magyar nemzeti jövedelem elvételére a leghatékonyabb módszernek.

Az első világháború utáni – minden nemzetközi elvet felrúgó – békediktátumok arról is rendelkeztek, hogy kártérítésben ne csak a győztes államok részesüljenek, hanem a polgáraik is, ha vagyonuk a legyőzött országban valamilyen módon elveszett.

A második világháborút lezáró 1947-es párizsi békeszerződés a vesztes országokat, köztük Magyarországot, jelentős összegű jóvátétel fizetésére kötelezte. Magyarországnak 300 millió dollárt kellett fizetnie, ebből 200 milliót a Szovjet-uniónak, 50 milliót Jugoszláviának és 50 milliót Csehszlovákiának.

1945 után nemcsak a háborús pusztításokkal és az azt követően fizetett jóvátétellel lett szegényebb Magyarország, de a magyar nemzet a kommunista hatalomátvétel következtében elveszítette nemzeti tudattal rendelkező vezetőrétegét is, amely talán még az anyagi veszteségeknél is súlyosabb csapást jelentett számára.

1956-ban a magyar nép kinyilvánította, hogy nem kér a kommunista diktatúrából, abból, hogy új urai rendőrállami erőszakkal vegyék el tőle munkája eredményét. A magyar nép azonban abból se kért, hogy már a két világháború közt megismert pénzüralmi technikákkal – megtervezett eladósítással – fosszák meg

fáradozásai gyümölcsétől. A háttérben együttműködő Kelet és Nyugat legfeljebb irányítói végül is a magyar forradalom elfojtásában állapodtak meg hallgatólagosan. Ez anyagi javakban mérve 12 milliárd akkori forintban kifejezhető kárt okozott az országnak. Nagy vereszeséget és kárt jelentett a mintegy kétszázezer magyar állampolgár külföldre menekülése is. Ez forintban további 20 milliárd veszteség. A megszálló erők ellátási költsége, a számukra felépített járulékos objektumok összege 8260 milliárd forintba került. A legnagyobb veszteség azonban, amit pénzben már nem is lehet kifejezni az, hogy a szovjet megszállók által hatalomra segített Kádár-rendszer állami politika szintjére emelte az orvosi segédlettel végzett tömeges néptárást. Az átmosott agyú, nemzeti öntudatuktól megfosztott magyarok három évtized alatt mintegy hétmillió utódokat semmisítették meg abortusz formájában. Ez a hétmillió meg nem született magyar és utódai a magyar történelem legnagyobb vereszeségét jelentik. Így valójában Magyarország nemcsak vagyonától, de népességének jelentős részétől is megfosztatott.

Az 1989-cel kezdődő rendszerváltás eredményeként a nyíltan berendezkedett nemzetközi pénzvilág megszerezte a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap által mintegy 140 milliárd dollárra becsült magyar nemzeti vagyonnak a túlnyomó részét, és azt beolvasztotta globális részvényvagyonába. A magyar lakosság kétharmada vagyontalanná vált, meg lett fosztva önrendelkezésének gazdasági alapjától, a nemzeti vagyonból származó tőkejövedelmétől, és elveszítette azt a hatalmat is, amelyet e vagyon birtoklása jelent. A magyar lakosság többsége az ország gazdájából az új tulajdonosok bérmunkásává vált, aki csak munkabérhez juthat, ha van munkája.

A nemzeti vagyon elvesztésével, leépítésével, az országból való kivitelével fokozatosan megszűnt annak a lehetősége, hogy a magyar lakosság szellemi munkaerejét tudja értékesíteni nagy hozzáadott értékkel rendelkező termékekben és szolgáltatásokban. A magyar gazdasági struktúra a szaktudást alig igénylő összeszerelő vagy még annál is primitívebb munkából áll, és ennek a munkának az ára a világpiacon rendkívül alacsony. Magyarországot tehát évente több mint ezermilliárd forinttal rövidíti meg a rossz gazdasági szerkezetből adódó cserearányromlás.

A nemzetközi pénzoligarchia nemcsak a termelő-vagyont szerezte meg, hanem az érte adott – az eredeti értékének mintegy 20 százalékát kitevő – 20 milliárd dollárnyi vételárat is. Ugyanis a kizárólag az ő irányítása alatt álló MNB a devizát magánál tartotta, a költségvetésnek pedig az eladott fizikai vagyonért általa kibocsátott játékpénzt – levegőből előállított forintot – adott. Ez a több ezer milliárd forint pedig, megtéve körforgását a nemzetgazdaságban, adósságszolgálat, kamat, tőkejádék és profit formájában külföldi tulajdonosokhoz került. Ezek a forintot beváltották devizára, és a deviza-vételárat kivitték az országból. Az MNB pedig a hozzá visszakerült forintot egyrészt kivonta a forgalomból, másrészt a mesterségesen gerjesztett infláció formájában semmisítette meg. A magyar nép tehát elveszítette fizikai termelővagyonát, de a nemzetgazdaság elveszítette bizonyos idő múlva az érte kapott deviza ellenértéket is.

2004-ben nemcsak az történt, hogy az ország egy nemzetek feletti birodalom, az Európai Unió részévé válva megszűnt független állam lenni, hanem az EU-

tagság nettó évi mintegy 4500 milliárd forint folyamatos veszteséget okoz az országnak, felgyorsítva eladósodását.

A nemzetközi pénzügyi közösség azért tartja magyarországi intézménye, az MNB segítségével rendkívül szűken a magyar monetáris bázist, hogy így kényszerítse a magyar államot a még meglévő köztvagyon olcsó kiadására, továbbá a magyar termőföld és lakóingatlan-vagyon áron alul való eladására. Magyarország kifosztását jól jelzi az, hogy 2006-ban nettó nyolcmilliárd euró áramlott ki a külföldi tartozásállomány hozamaként az országból, 2007-ben pedig már kilencmilliárd euró.

Magyarország külföld felé irányuló tartozásállománya jelenleg negyvenötezer-milliárd forint, mintegy 256 milliárd dollár, és ennek a hatalmas összegnek a hozamát kell kitermelnie. Ez a hozam profitból, tőkejáradékból, adósságszolgáltatból és kamatfizetésből áll. Magyarország fosztogatása napjaink valósága. Következményeként nemcsak politikai, gazdasági és pénzügyi, de demográfiai válság is kialakult. A magyar nemzet évről évre felgyorsuló ütemben fogy, és a nemzet fennmaradása került veszélybe.

A magyar sorsdráma

Az elmúlt évszázad tragikus történetét a magyar nemzet sorsdrámájaként is felfoghatjuk. Ez a sorsdráma a végéhez közeledik. A nemzet sirját már megásták, de nem gyászolók, hanem pénz- és hataloméhes hódítók veszik körül. Szemükből nem gyász, hanem bosszúéhes győzelmi mámor, arrogancia és a bitorló rossz lelkiismerete sugárzik. Ez keveredik a mérhetetlen nyereszkesedési vágygal és a zsákmány megtartása miatti páni félelemmel.

A dráma első felvonása 1920-ban ért véget, amikor a történelmi, etnikai és az önrendelkezési elv megszegésével, nemzetközi bűncselekménynek minősülő kettős mércét alkalmazva, feldarabolták Magyarországot.

A dráma második felvonásaként – 1945 után – megsemmisítették a magyar nemzet vezetőrétegét, amelynek még volt érzelmi és lelki kötődése az 1100 éves magyar államhoz és népéhez.

A sorsdráma harmadik felvonása 1956. A magyar nép nem kért az internacionalista kommunizmusból, de helyette nem a mostani kozmopolita globalizmust akarta, hanem a saját útját járni, az önrendelkezését visszaszerezni. Teljesítményét ne vegyék el tőle se kommunista rendőrállami erőszakkal, se eladósítással, pénzügyi módszerekkel. A már akkor is együttműködő kommunista és globalista érdekcsoportok vereségre ítélték a magyar nemzet forradalmát. Hogy soha többé fel ne állhasson, mintegy nyolc millió abortusszal kivéreztették a maradék Magyarország törzsmagyarságát. Ezt a veszteséget túl kell élni, de kiheverni nem lehet.

A negyedik felvonás 1989. A pénzimpérium felkészített ügynökei a hazai kollaboráns technokraták segítségével – pénzügyi technikákkal, eladósítással – elvették a magyar nemzet vagyonát. Magyarország többé nem a magyaroké. Országunk, hazánk a Washingtoni Konszenzus végrehajtásával mások tulajdona lett.

Az ötödik felvonás 2004. Ekkor Magyarország elveszítette szuverenitását, egy

nemzetek feletti birodalmi struktúra autonóm tartománya lett, független állam helyett. Ezt az állapotot betonozza be a ratifikálás alatt álló Lisszaboni Szerződés. A szervezett magánhatalom által létrehozott Európai Unióba a viszonyoságot megtagadó, igen hátrányos és igazságtalan feltételekkel kényszerítették be Magyarországot. 2003-ig 8866 milliárd forint nettó veszteséget okozott a magyaroknak az EU-tagságra való felkészülés. 2004 óta pedig évi mintegy 4000 milliárd forintba kerül a tagsággal járó terhek viselése. Kezdetől nettó befizetők vagyunk. Az ún. „támogatás” nem egyéb, mint a már átadott összegek egy részének a keserves vissza-pályázgatása.

A magyar költségvetési hiány és külkereskedelmi deficit egyik legfőbb okozója tehát az, hogy az EU folyamatosan sarcolja Magyarországot, nem pedig támogatja. Az EU a szervezett magánhatalom intézménye a szuperbankárok útján álló nemzetállamok olcsó és önkéntes felszámolására. Az EU fölösleges és elbürokratizálódott vízfejjé vált. Ami jót hozott – emberek és árúk szabadabb mozgása, vámok csökkentése, szorosabb együttműködés Európa államai között – azt olcsóbban és hatékonyabban el lehetett volna érni nélküle. Nem kellett volna feladni nemzeti szuverenitásunkat, önrendelkezésünket, az önálló magyar jogrendszert. Az EU természetellenes, mert nem olyan közösség, mint a biológiai és társadalmi reprodukcióhoz nélkülözhetetlen család és a nemzet. E két dolog az élet nélkülözhetetlen előfeltétele. Az EU viszont élősködő – funkciótlan – képződmény.

Napjainkban a magyar nép sorsdrámájának az utójátékát éljük. Folyamatban van a termőföld és a lakóingatlanok elvétele és átjátszása külföldiek tulajdonába. Már minden előkészület megtörtént.

2006. fordulópont

A rendszerváltás rendszerének csődje 2006-ban nyílt ellenállásba torkollott. A magyar lakosság többsége ekkor értette meg, hogy nincs hová hátrálni, ha komprádor és kozmopolita vezető rétegei – a pénzvilág zsarolásának engedve – beszüntetik a nemzeti kockázatra épülő, nagy szolidaritási rendszerek közfinanszírozását. Az előző rendszer a rendkívül alacsony munkabéreket kiegészítette béren kívüli juttatásokkal. A közvagyon magának kisajátító és külföldieknek játékpénzért átengedő kollaboráns érdekcsoportok arra hivatkozva akarnak most szabadulni a közfeladatok finanszírozásától, hogy az állami vagyon eltűnt, és nincs meg már a belőle korábban befolyt tőkejövedelem. De a lakosságnak sincs jövedelme, mivel a közvagyon nem az ő magánvagyonra lett. A koalíciós kormányzat akkor hivatkozhatna joggal arra, hogy a magyarok most már egyénileg gondoskodjanak magukról, ha a közvagyonat a privatizáló érdekcsoportok nekik juttatták volna.

Ezt a tragikus helyzetet az ideiglenesnek szánt alkotmány is elősegítette. Tele van szankció nélküli, csonka szabállyal, melyek nem kikényszeríthetőek. A választási törvény miatt az állampolgárok fele ki van rekesztve az Országgyűlésből az antidemokratikus – és mielőbb eltörölendő – 5%-os szabállyal. Mivel a tömegtájékoztató is a pénz- és korporációs oligarchia tulajdonában és ellenőrzése alatt

van, ezért a lakosság nem tud ténylegesen élni a szólás- és a sajtószabadsággal. Egyedül a gyülekezési szabadság maradt volna az elégedetlenség kifejezésére, de a Pénzimpérium urai és magyarországi kiszolgálói rendőrállami módszerekkel fojtották el a tüntetéseket. Először kirekesztették a polgárokat a parlamentből, majd pedig álszent módon követelték az utcai politizálás beszüntetését. Ahhoz, hogy megmaradjon a magyar nemzet, vissza kell szerezni Magyarországot, vissza kell állítani a magyarok által létrehozott nemzeti vagyon magyar tulajdonosi jogviszonyát. Vagyoni alap nélkül nincs sem egyéni, sem nemzeti önrendelkezés. A vagyon hatalom, és a hatalom vagyon.

Melyik birodalom tette gyarmatává Magyarországot?

Hazánk az egyetlen igazi szuperhatalom, a PÉNZIMPÉRIUM provinciája lett. A magyar közvagyon legértékesebb részét beolvasztották a nemzetközi pénzügyi közösség globális részvényvagyonába. A magyarok bérből és fizetésből élő, függő helyzetű munkavállalókká váltak önállóan gazdálkodó, szabad polgárok helyett – saját hazájukban. Munkájuk minden eredménye elhagyja hazájukat tőkejáradék, profit és kamat formájában. Ez a pénzfeudalizmus rendszere, amelyben a magyar munkavállalók évente három és fél hónapot robotolnak ingyen arctalan pénzviszonyokba elrejtőzött ismeretlen uraiknak.

Kik ezek az új oligarchák?

Ők a világ feletti uralmat megszerző magánpénzmonopólium tulajdonosai. Erre a monopóliumra támaszkodva szerezték meg az emberiség termelő vagyona feletti ellenőrzést. A pénzimpérium egyben tartott törzsvagyon a szupergazda dinasztiák családi alapítványai, holdingjaiba, befektető alapjaiba, több ezer más alapítványba van gondosan elhelyezve, és magántulajdonban lévő kollektív vagyont alkot. Szakértők által felbecsült nagysága 300 trillió dollár. Ez az óriási vagyon pedig állandóan növekszik. A tokiói ENSZ Intézet kutatói állapították meg 2000-ben, hogy ha az emberiség létszámát 10 főre, a világ vagyonát pedig 100 dollárra redukálnánk, akkor egy emberé lenne 99 dollár, és 9 emberé egy. Ennek a vagyoncentralizációnak felel meg a hatalom szélsőséges koncentrációja egy szűk, szupergazdag csoport kezében. Övéké a világot uraló pénzimpérium. Ennek lett Magyarország a tulajdona.

Új honfoglalás szükséges

Pénzügyi módszerekkel vették el hazánkat, hasonló módszerekkel kell visszaszerezni.

Megvannak erre a történelmileg helyesnek bizonyult technikák. Most csak a közpénzrendszer visszaállítására, a termelő és infrastruktúra-fejlesztő állami programok beindítására utalok. A központi bankok a pénzimpérium intézményei, magánérdekek szolgálatában állnak. A közhatalom ellenőrzése alá visz-

szahelyezve azonban hatékonyan tudnák elősegíteni az állam, a gazdaság és az állampolgárok adósságfüggésének a megszüntetését. Pénzuralmi korszakban pénzügyi technikákkal kell harcolni. Így kell most végrehajtani az új honfoglalást is, hogy nemzetünk fennmaradhasson.

1989-et követően a nemzeti vagyon átadása, eladása, privatizációja nyomán az államháztartás pénzeszköz-állománya, amely 1989-ben a nemzeti össztermék 162%-a volt, nem növekedett, hanem az 1989-es évi mennyiség egy negyedére csökkent. Egyidejűleg az államháztartás és a nemzetgazdaság kötelezettség-állománya folyamatosan növekszik, ma meghaladja a 45 ezer milliárd forintot, dollárban kifejezve 256 milliárd dollárt. Ez 1989-ben 22 milliárd dollár volt. Folytatódik a magyar nemzetgazdaság eladósítása a nemzeti pénz külföldi pénzre történő lecserélésével. Ehhez a pénzcseréhez nagy mennyiségű devizára van szükség, hogy a devizaszámla – mint valutatartály – mindig tele legyen. Ezt a devizatartalékokat azért növelik folyamatosan, hogy korlátlanul kivihető legyen a tőke hozama az országból.

Tisztázni kell, hogy jogilag kié a kizárólag magyar állami tulajdonban lévő Magyar Nemzeti Bank devizaszámlája, és kié az azon lévő 17 milliárd euró pénz-vagyon. Tisztázni kell, hogy a Magyar Nemzeti Bank miért nem él emissziós jogával, és közvetve miért ruházta át pénzkibocsátási és pénzbevonási jogát a nemzetközi pénzügyi intézményei számára. Ma, ha nő a forgalomban lévő forint mennyisége, bővül a forint-likviditás. Ekkor azonban az MNB a pénzügyi kívánságára a bővülést a forgalomban lévő forint folyamatos kivonásával ellensúlyozza. A folyamatos pénzkivonás – a viszonzatlan átutalás összege – negyedévenként kétféle milliárd euró, vagyis minden évben 7-8 milliárd euró hagyja el Magyarországot. 2006-ban ez az összeg meghaladta a 8 milliárd, 2007-ben pedig a 9 milliárd eurót. A folyamatos jövedelem el- és kivonást, jövedelemvesztést szakadatlan hitelfelvétellel kell pótolni.

A pénzuralmi rend Magyarországon

Ezer milliárd forint derivatíva áramlik ki és be naponta Magyarországon. Ez az összeg azért mozdul meg, hogy kellő jövedelemmel távozzon az országból. Az átutalási és elszámolási rendszerekben 900 ezer milliárd forint mozog évente. Ez a nemzeti össztermék, a GDP negyvenszerese. Ez az óriási átutalási volumen évi 205 millió pénzügyi tranzakciót jelent. Az MNB korlátlan mennyiségű pénzzel és ellenőrizetlenül tudja finanszírozni a napi spekulációs tranzakciókat. A pénz-áramlásban 91% a spekuláció és 9% a reálgazdaság szükségleteit kielégítő pénzforgalom. Ez másként megfogalmazva azt jelenti, hogy a magyar pénzgazdaság és termelőgazdaság egésze egy országos méretű kaszinóvá vált.

Van-e a globalitásnak alternatívája?

Lehetséges-e egy más, egy jobb világ? A globalitással szemben a lokalitást kell fejleszteni. Eric Fritz Schumacher „Small is Beautiful” című könyvében

foglaltak szellemében meg kell szervezni az egészséges gazdasági és pénzügyi önvédelmet, és az ehhez szükséges gazdasági protekcionizmust is vissza kell állítani a jogaiba. A kamattal, eladósítással működtetett hitelpénzrendszer globalizálása helyett az egyenlő esélyek és a vállalkozói szabadság elveire épülő, szociális piacgazdaságot kell globalizálni, méghozzá mindezt alulról jövő kezdeményezésre, és alulról felfelé haladva megszervezve. A tudásalapú társadalom kiegészítendő a bölcsesség-alapú társadalommal.

Mit kell haladéktalanul elkészíteni?

Mindenek előtt Magyarország társadalmi-gazdasági tervét kell kidolgozni és törvénybe foglalni. **Másodszor**, el kell készíteni évente a teljeskörű államháztartási mérleget, amely tartalmazza a költségvetést, a helyi önkormányzatok, a társadalombiztosítás és az elkülönített alapok számadását is. **Harmadszor**, le kell bontani a pénzügyi struktúrák által épített vasfüggőnyt, egyrészt az állam és demokratikus parlamentje és kormánya, másrészt az MNB között. **Negyedszer**, ne csak a bankok állítsák elő a gazdasági élet közvetítő közegét, a pénznek nevezett egyezményes jeleket, hanem a gazdasági élet más szereplői is. **Ötödször**, nemcsak a költségvetés ellenőrzésére, hanem a nemzetgazdaság egészét ellenőrző szervezetre van szükség.

Szükséges az **állami hitel- és pénzkibocsátás**, a termelői és infrastruktúra-fejlesztő programokra. Ez a fajta állami pénzkibocsátás nem okoz inflációt, mert a konkrét termelő és infrastruktúra projektek végén előálló kapacitásnövekedés, az új objektumok értéke, az előálló többlettermék és többletszolgáltatás értéke fedezi a kibocsátott hiteleket, és így módon a termelőgazdaság és a pénzügyi-szektor egyensúlya nem borul fel. Ezen túlmenően kedvező multiplikátor hatás érvényesül, mert munkaképes felnőttek tíz- és százezrei segélyreszoruló eltartottakból adófizető munkavállalókká válnak. Ez jelentősen megnöveli az állam adóbevételeit, ami viszont csökkenti az állam működéséhez szükséges hitelek felvételét, ezáltal mérsékli az állam eladósodását, a kifizetendő kamatok összegét. Ezek olyan szilárd alapon nyugvó javaslatok, amelyeket a gyakorlatban többször – és mindig sikerrel! – már kipróbáltak. Így, például 1933. és 1948. után Németországban, a New Deal idején az Egyesült Államokban, De Gaulle tábornok elnöksége alatt pedig Franciaországban.

Ma már nemcsak szükséges, de lehetséges is a regionális és elektronikus fizetőeszközök bevezetése – a bizalmon alapuló **csereközösségek** minél nagyobb számban történő létrehozása – Magyarországon.

Minél előbb törvényt kellene hozni arra, hogy a távozó multinacionális cégek mielőtt olcsóbb munkabérű országokban költöznének, előzőleg fizessék vissza azokat az állami támogatásokat és adókedvezményeket, amelyeket azért kaptak, hogy Magyarországon működjenek, és itt munkahelyeket biztosítsanak.

Szükséges a nem-termelő, spekulatív pénzügyi tranzakciók megadóztatása?

Ugyancsak felül kell vizsgálni, hogy a pénzügyi szektor szereplői valamint a multinacionális cégek arányos mértékben vesznek-e részt a közteher viselésében.

Bogár László állapítja meg egy 2008. április 30-i interjújában, hogy a magyar gazdaság döntő többségét két tucat multinacionális cég ellenőrzi. A magyar munkavállalók 12%-át foglalkoztatják, és az összes bér 15%-át fizetik ki. Továbbá ők fizetik az összes adó mintegy 38%-át, ugyanakkor az adózás utáni profit 92%-a az övék. Ez jelzi, hogy kik is azok, akik miatt bevétel-hiányos állapot alakult ki. A magyar költségvetési deficit hazugság, mert a válság mélyebb oka az, hogy akik a magyar gazdaságot ellenőrzik 92%-os profit mellett, mindössze 38%-kal járulnak hozzá a bevételekhez. Vagyis: nem a magyar állam közcélra fordított kiadásai minősíthetők soknak, hanem az e célra fordítható bevételeket kell kevésnek minősítenünk.

A baloldali kormányok regnálása idején beindult államtalanítási folyamat következtében rázárult a magyar társadalomra egy harapófogó. Ennek az a lényege, hogy a munkaerő ára, vagyis a bér reálértéke a 30-40 évvel ezelőtti szinten rögzült. A munkaerő újratermeléséhez szükséges javak és szolgáltatások ára viszont világpiaci szintre emelkedett a radikális államtalanítás, a teljes privatizáció és a nemzetközi nagyvállalatok szabad hozzáférése nyomán. Ausztriában ma egy napi átlagos bevásárlás 20%-kal kevesebbe kerül, mint Magyarországon, miközben ott több mint négyszer akkorák a bérek, mint hazánkban.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni: haladéktalanul igazságos köztelherviselésre van szükség azért, hogy az államnak több forrás álljon rendelkezésre a rendszer-váltás veszteségeinek a támogatására. A lakosság vagyontalan, hátrányos helyzetű kétharmada – döntően önhibáján kívül – képtelen az elemi szintű civilizációs javak, a közoktatás, az egészségügy és az emberséges szociális ellátás szolgáltatásaihoz hozzájutni.

A több mint hétezer milliárd forint jövedelmi adóból a lakosság fizet 6,1 milliárd forintot. Véget kell vetni annak, hogy a multinacionális cégek továbbra is állami támogatást, kedvezményt, szubvenciót követelhessenek ki maguknak csupán azért, mert érdekérvényesítő erejük túlságosan nagy, és ezzel az erővel következmények nélkül visszaélhetnek.

Új megállapodást kell kötni az Európai Unióval

Szükséges a termőföld és lakóingatlan-védelmi jogszabályok soron kívüli elfogadása és megerősítése. Figyelembe véve az érvényes Európai Unió szabályozást, valamint a most ratifikálás alatt álló Lisszaboni szerződés rendelkezéseit, a kölcsönös előnyök, a viszonyosság és az egyenlő-elbánás elvei szerint újra kell tárgyalni minden olyan feltételt, amelyben igazságosabb és előnyösebb megállapodás elérése lehetséges, és amelyek enyhítik az EU kötelezettségek által a magyar nemzetgazdaság egészére, illetve a magyar társadalom viszonyaira gyakorolt rendkívül káros és hátrányos hatásokat.

Az Európai Unió működését meghatározó alapvető nemzetközi megállapodások és jogszabályok nemzeti – vagyis tagállami – hatáskörben hagyták a tulajdonviszonyok szabályozását. Az Európai Unió Bizottsága azonban – szemforgató módon megtagadva a viszonyosság és az egyenlő elbánás demokratikus elveit, a kelet-európai új tagállamok belépésekor úgynevezett „értelmezést” adott ki, amely szerint az új tagállamokban a termőföld is tőketulajdonnak tekintendő, és így a földtulaj-

donra is vonatkozik az új tagállamokban a tőke szabad áramlásának az alapelve. Másként megfogalmazva, az új tagállamokban kötelező szabad adásvétel tárgyává tenni azt a termőföldet, ami viszont nem, hogy nem kötelező, de tiltva van az Európai Unió többi tagállamában. Ezt az antidemokratikus EU-bizottsági értelmezést minél előbb meg kell támadni az illetékes EU intézményeknél, és el kell érni az alapszerződésnek ellentmondó bizottsági értelmezés visszavonását, mert sérti a tagállamok egyenlőségének és a viszonyosságnak az elvét.

Állami pénzkibocsátás az MNB devizatartaléka egy részének a fedezetével

Az MNB állami tulajdonban lévő devizatartaléka az MNB devizaszámláján meghaladja a 17 milliárd eurót. Ebből 8 milliárd eurót fedezetként használva az állam kibocsáthat legalább 2000 milliárd forint közhittel a termelő és infrastruktúra fejlesztő programok finanszírozására. Ez lökést adhatna elsősorban a gazdaság azon szektorának, amelynek szereplői a magyar állampolgárok, valamint a magyar tulajdonban lévő kis és közepes vállalkozások. Ily módon a 17 milliárd euró devizatartalékból kilencmilliárd euró továbbra is kiszolgálhatja a külföldi tulajdonú bankokat és befektetőket, és azok ez után is zavartalanul átválthatják forintjaikat devizára, hogy kiviessék az országból. Nyolcmilliárd euró viszont az állami kibocsátású közhitel-forint fedezete lenne. A magyar nemzeti vagyont, vagyis az állam kezelésében tartott köztulajdon elidegenítéséből származó devizabevételt meg kell tartani a köztulajdonban, és azt a közpénzkibocsátás fedezetéül kell tartalékolni. Ily módon a devizatartaléknak csak egy része állna rendelkezésre a spekulációs célból ideérkezett forró tőke átváltásához. Ha lenne akár időbeli, akár volumenbeli korlát, akkor a forró tőke is tovább maradna az országban, és keresné a lehetőséget, hogy a magyar gazdaságba fektessen be, új munkahelyeket teremtve.

Az MNB teljes mértékben a magyar állam tulajdona. Az MNB működését szabályozó feles jogszabály lehetővé teszi, hogy az Országgyűlés és a Kormány visszavonja a saját hatáskörébe az MNB emissziós jogának a gyakorlását, valamint azt, hogy devizatartalékának és adóbevételeinek a fedezetére közpénzt bocsásson ki, hogy ily módon is munkahelyeket teremtsen a 1,2 millió alkalmazásban nem álló, munkaképes felnőtt számára.

A monetáris felségjogokat az Országgyűlésnek és a Kormánynak kell gyakorolnia

Nem elég a költségvetés, de még az államháztartási mérleg elkészítése sem. A pénzrendszer által vezérelt gazdaságot a monetáris folyamatok határozzák meg. Ezért Magyarországon a hatalom elsődleges gyakorlója a Központi Bank, a mögötte álló nemzetközi pénzügyi struktúrák és azok frontintézményei. Ez a monetáris kormány az elsődleges. A másodlagos, fiskális hatáskör, az adórendszer irányítása és a költségvetés elkészítése már függő változó, azaz alá van rendelve a független változónak tekinthető monetáris irányításnak. A látható és kormánynak nevezett kormányzat ezért valójában már csak a másodlagos,

alárendelt hatáskörű, fiskális kormány.

Magyarország két meghatározó politikai ereje ténylegesen liberális pénz- és gazdaságpolitikát képvisel. Az ún. „baloldali”, szocialista-liberális koalíció **komopolita neo-liberális** politikát folytat. A nemzeti, konzervatív oldal pedig **nemzeti neo-liberális** gazdaságpolitikát képvisel.

Az Európai Unió által képviselt négy szélsőségesen liberális alapelv – a tőke, az áru, a szolgáltatás és a munkaerő szabad áramlása – a tőke tejhatalmát szavatolja.

Gazdag László javaslatai a válság leküzdésére

A Pécsi Egyetem közgazdász tanára elsőként a pénzstabilitás megteremtését javasolja. Ennek kell megelőznie minden más célt, így a gazdasági visszaesés, a recesszió valamint a munkanélküliség elleni harcot, de még az egyensúlytalanság felszámolását is. Magas infláció mellett még a gyors növekedés is rossz, mert elavult szerkezetben megy végbe. Nem előnyös ilyen esetben a munkanélküliség csökkenése sem, mert elavult munkahelyek menekülnek meg, vagy pedig ilyenek jönnek létre.

Másodikként kiemeli, hogy a pénzstabilitás automatikusan maga után vonja a kamatlábak csökkenését. Ennek a javító hatása nyomban érezhető a költségvetés egyenlegén. A magyar állam 4700 milliárd forint külföldi adósság és 10 000 milliárd forint belső (az MNB felé fennálló) adósság után fizeti a kamatot. (Ehhez annyit tehetünk hozzá, hogy 2008 augusztusára már összesen mintegy 17 000 milliárd forintnak az adósságszolgálati terheit viseli.) A kamatkiadás nagyobb összeg, mint az egészségügyre vagy a tanügyre illetve a kutatásra és a fejlesztésre fordított éves kiadás.

Harmadikként azt kell figyelembe venni, hogy a pénzstabilitás megindítja a gazdasági makro-szerkezet átalakulását. Ennek következetes véghezvitele érdekében fel kell függeszteni a gazdasági szférának nyújtott állami támogatásokat. Ez alól az agrártermelők azonban – sajátos körülményeik miatt – kivételt képeznek. Mindezek nyomán beindulhat az Alois Schumpeter által 'teremtő pusztulásnak' nevezett folyamat, a tőke, a munka áramlani kezdenek az alacsonyhatékonyágú szektorból a magasabb hatékonyságú felé. Javulhat az exporthatékonyság, egyre versenyképesebbé válhat a gazdaság, és ezzel összhangban javulhatnak a különböző nemzetgazdasági mérlegek is. A problémák megoldódnak minden fajta költségvetési nadrágszár-összehúzó intézkedések nélkül. Mindez nem elméleti elgondolás, ez ténylegesen így ment végbe a fejlett nyugati világban.

Negyedikként azt hangsúlyozza Gazdag László, hogy ha 10-15 év alatt végbe megy a magyar gazdaság szerkezetváltása vagy korszakváltása, akkor el lehet kezdeni a nagy elosztórendszerek reformját.

Ez utóbbiból az is következik, hogy jelenleg idő előtt bonyolodott a kormányzat az olyan nagy elosztórendszerek, mint a tanügy, egészségügy, nyugdíjrendszer erőszakolt, voluntarista megváltoztatásába. Az az elképzelés, hogy ezzel erőforrások szabadulhatnak fel a gazdaság számára nem igazolódott be Nyugaton. Azokban az országokban, ahol bevezették a nagy elosztórendszerek reformját, az nem pénzét hozott, hanem pénzt vitt el, mert igen sokba került, és a

változtatások nyomán előálló újabb rendszer sem igényelt kevesebb pénzügyi ráfordítást. A tényleges helyzet szerint a megreformált rendszerek pénzigénye megnövekedett. Igaz viszont az, hogy a rendszerek hatékonysága minden országban megnőtt. Ez utóbbi körülmény miatt a magyar társadalomnak is meg kell majd tennie ezeket a változtatásokat, de a gazdaság rendbetétele után, és nem előtte.

Gazdag László szerint nem az elosztórendszerek rossz, pazaroló működése az egyensúlyi zavarok oka, hanem fordítva: a rosszul működő gazdaság eredményez eleve rossz, pazarló elosztórendszert. Ebből következik, hogy nem az elosztórendszerek reformálgatásával kell bibelődnünk a gazdaság mély áramlatainak rendbetétele helyett.

A megoldás kulcsa nem a jövedelempolitika, hanem a monetáris rendszer irányítása. Már szó volt róla, hogy Magyarországon (és másutt is a világon) jelenleg nincs bérinfláció. Hazánkban sem a túlfogyasztás, a lakosság felé kiáramló jövedelem a bajok oka. Ezért jövedelempolitikai intézkedésekkel nem lehet kezelni az alapbetegséget, hanem csakis szigorú monetáris politikával. A szigorú monetáris politika a gazdaság mély áramaira hat, nem pedig a fogyasztás és elosztás felszíni szféráira. Ebből következően a monetáris szigor nem eredményez életszínvonal romlást. A monetáris szigor – amely nem keverendő össze a költségvetési megszorításokkal – életszínvonal stabilitást eredményez, hiszen megőrzi a fizetésből élők és a nyugdíjasok jövedelmének vásárlóértékét.

Magyar újjászületés csak új – pénzügyi és gazdasági eszközökkel végrehajtott – honfoglalással lehetséges. Le kell állítani a magyar nép erőforrásait élősködő módon elszívó pénzügyi szivattyúkat. Véget kell vetni Magyarország gátlástalan fosztogatásának. Mivel a vagyon hatalom, a nemzeti vagyonnal együtt visszaszerzhetők a nemzeti önrendelkezéshez és megmaradáshoz szükséges erőforrások is. A cselekvőképességét visszanyert nemzet leküzdheti demográfiai hanyatlását és megmaradhat a magyar élet.

Dr. Drábik János magyar-amerikai ügyvéd és jogtanácsos. ELTE Bölcsészkar filozófia szakán végzett, 1979 novemberéig különböző jogi, szerkesztői és államigazgatási munkaköröket töltött be. 1981-ben bejegyzett jogtanácsos New York államban, 1983-tól a Müncheni Szabad Európa Rádió munkatársa, majd vezető programszerkesztője. 1999-től a Leleplező című könyvűjság főszerkesztő-helyettese. 11 kötet szerzője, ismertebb munkái: Uzsoracivilizáció, Tudatmódosítás, A pénz diktatúrája, Világdemokrácia, 1956 – A magyarok harmadik útja, Orwellia, Az emberközpontú világrend.

Balogh Zoltán

Magyarország kifosztását nem, de a Dunántúl természeti csodáinak tönkretételét sikerült megakadályozni

A szovjet tulajdonba került bauxitbányáinkat 1954-ben visszavásároltuk. 1962-ben Apró Antal, Moszkvában aláírta a timföld-alumínium egyezményt.

De ahelyett, hogy a bauxitot itthon dolgoztuk volna fel olcsó szovjet árammal, a nyersanyagot Volgográdba szállították, majd az alumíniumot onnan vissza – vasúton. Megtiltották a titánnal kapcsolatos magyar kutatásokat annak ellenére, hogy Gillemot professzor már 1949-ben megkezdte kísérleteit a nyírádi bauxit titántartalmával kapcsolatban, és a fémtitán előállításáért 1957-ben Kossuth-díjat is kapott.

Nem esik szó a magyar-szovjet timföld-alumínium egyezményben a nyersanyagunk titántartalmáról sem. Amikor ma az ország eladósodottságát a miniszterelnök a magyar nép túlfogyasztásával magyarázza, nem említik soha, hogy mit jelenthetett volna a stratégiai fém, a titán hazai kinyerése és értékesítése a magyar nép hasznára és, hogy a Moszkvában aláírt szerződéssel hány dollár milliárdot ajándékozott Apró elvtárs a Nagy Testvérnek.

Egy másik témakör:

Ha tovább folytatódik a nyírádi és a Tatabánya környéki vízemeléses bányászat, súlyos környezeti károkkal kellett volna szembenéznünk. A Hévízi-tó megszűnése mellett végveszélybe kerülhetek volna Budapest gyógyforrásai is, és ha a Duna vize beáramlik a karsztvíz-rendszerbe, emberek millióinak ivóvize szennyeződött volna el. Ha a Hévízi Korház akkori vezetője – az előadó – nem tagadja meg 1987-ben a környezetromboló dokumentum aláírását, a vízszivattyúk tovább működnek, tovább folytatódik a vízkiemeléses bányászat.

We couldn't impede the looting of the country, but we did succeed in saving miracles of nature of the Dunántúl

In 1954 we bought back our bauxite mines taken over by the soviets. In 1962 Antal Apró signed the Alumina-Aluminium Agreement in Moscow.

Instead of processing the bauxite in the homeland with cheap soviet electricity, the raw material was transported to Volgograd then the aluminium brought back – by rail. All Hungarian research related to the titanium was forbidden, even though professor Gillemot has already begun his experiments in 1949 about the titanium-content of the bauxite from Nyírad and in 1957 he won Kossuth-Price.

The titanium-content of our raw material is not even mentioned in the hungarian-soviet alumina-aluminium agreement. Today, when the prime minister explains the indebtedness of the country with the overconsumption of the population, no one ever mentions what the inland extraction and marketing of the strategic metal, the titanium could have meant to the Hungarian nation, and that how many billions of dollars comrade Apró has gifted to the Big Brother by signing the agreement.

Another topic:

If the mining in Nyírád and in the neighbourhood of Tatabánya continued we would have had to face serious environmental damages. Together with the cessation of the lake of Hévíz the medicinal springs of Budapest would have been in distress and if the water of the Danube had streamed in the karst-water system, the drinking water of millions of people would have been contaminated. If in 1987 the director at that time of the Hospital of Hévíz (the presenter) had not denied the signing of the environmental-destructive document, the hydraulic pumps would still be still working and the mining would still continue.

Gillemot László professzor, a Budapesti Műszaki Egyetem tanára, a fémipar kutatóigazgatója Európában elsőként 1949-ben kezdte meg a titánnal kapcsolatos kutatásait. Érdekelte, hogy a Nyírád térségi bauxit 2,5 %-os titánoxidjából hogy lehet fémtitánt előállítani. Hiszen az 5 millió tonna titánoxid 4 millió tonna fémtitán-tartalma világviszonylatban is jelentős mennyiségűnek számított. Munkatársaival újak számító reaktort fejlesztettek ki, amellyel sikerült fémtitánt előállítani. Erről 1951-ben az Akadémiai nagygyűlésen számolt be. Ezt követően döntés született titányártó üzem építéséről. Az építkezés 1954. elején elkezdődött, '55. decemberi átadási tervekkel. Azonban 1954. június 29-én az építkezést kormányzatról leállították. A professzor 1957-ben megkapta második Kosuth-díját, ennek indoklása: „A hazai nyersanyagból történő titányártás módszerének kidolgozásáért és fémüzemi megvalósításáért”. 1958-ban pedig kiszállították az elhárítás és a szigorú titkosítás alatt lévő kutatóintézet összes műszerét, reaktorát és a teljes dokumentációt ponyvás teherautókra rakva, fegyveres védőórizettel „ISMERETLEN HELYRE” szállították. Majd minden további kutatást megtiltottak ezen a területen. A volt munkatársak egy része elmondta, hogy a lefoglalt anyagot a Szovjetunióba szállították, oda, ahova az 50-es évek elején a professzornak el kellett mennie ott is beindítani a titánnal kapcsolatos kutatásokat. De vegyük sorba az eseményeket: 1945-ben a szovjet csapatok műszaki kötelékében Bobkov ezredes átvette a magyar bauxitbányák és az alumínium felügyeletét és irányítását. A szovjet tulajdonba került bauxitbányákat azonban 1954-ben óriási pénzekért visszavásároltuk. Innentől, ha szabad ország vagyunk, akkor rendelkezhetünk ásványi kincseinkkel. De idézzünk a KGST XV. ülésének az 1971. decemberi varsói anyagából, amelyet minden résztvevő ország vezetője aláírt: „...A SZOCIALISTA NEMZETKÖZI MUNKAMEGOSZTÁS... Valamennyi szocialista ország szigorúan szem előtt tartja a teljes egyenjogúság és kölcsönös szuverenitás, testvéri kölcsönös segítség és kölcsönös előny elveit. A szocializmus táborában senki nem bír, és nem bírhat semmi féle különleges jogokkal és kiváltságokkal... ellentétben a kapitalista nemzetközi munkamegosztással, amely a gyengének az erős által való kizsákmányolását fejezi ki... a nyersanyag és energetikai készletek kihasználásának hatékonysága jelentős mértékben függ a nyersanyagnak fogyasztóhoz való eljuttatásával kapcsolatos szállítási költségektől. Ezen költségek csökkentése elérhető: a nyersanyag dúsitásával, közvetlenül a kitermelés helyén... a nyersanyagok feldolgozása útján, lehetőség szerint a kitermelés helyének közelében. A SZÁLLÍTÁS LEGGAZDASÁGOSABB FORMÁINAK FEJLESZTÉSE KÜLÖNÖSEN A VILLAMOS TÁVVEZETÉK ÉS CSŐVEZETÉK ÉPÍTÉSEK ÚTJÁN...” De idézzünk Timár Vilmos, Szakál Pál, Dr. Domány András 1967-ben megjelent: „AZ ALUMÍNIUM-IPAR VILÁGHELYZETE ÉS AZ ALUMÍNIUM ELŐÁLLÍTÁSA” c. munkájából: „...A bauxitkészletek földrajzi elhelyezkedése nem esik egybe a timföldgyárak, az alumíniumkohászat és feldolgozóipar telepítési helyével. Ugyanis a tőkések vonakodnak a kockázatok vállalásától, hogy a felszabadult gyarmatok teljes önállóságra és gazdasági függetlenségre törekedve a tőkebefektetéseket esetleges államosítás fenyegeti. Ezért a gyarmatokon, ahol a bauxitkészletek cca. 50%-a található, csak a nyersanyag kitermelését folytatják, s a kitermelt bauxitot akár 1000 km távolságra is szállítva dolgozzák fel úgy, hogy a szállítási költ-

sége eléri a bauxittermelési költség 50-100%-át is. A KGST MEGALAKULÁSA-KOR EZT A GYAKORLATOT ÍTÉLTÉK EL A TAGORSZÁGOK...” Ebben az időben a valuta-kitermelés komoly gondot jelentett Magyarországnak. De volt egy remek lehetőségünk, bauxit-timföld export a világpiacon. Az NSZK egy időben a teljes igényét e területen a tőlünk beszerzett nyersanyaggal elégítette ki. De miután tagja lett a NATO-nak büntetésül egy grammot sem adtunk nekik. Pedig azonnal fizettek valutával, a kis távolság miatt alacsony szállítási költség mellett. Ausztria is ismételtlen kérte a magyar kormánytól, hogy az 1962-ben lejáró bauxit-timföld szerződés kerüljön újra megkötésre, megemelt kontingenssel. Szintén azonnal fizettek valutával, kis távszállítási költséggel. De komoly igényekkel lépett fel Lengyelország is, más szocialista országokkal együtt. Az elkészített tervekbe azonban egyetlen tonnát sem ütemeztek kapitalista országok számára. Ugyanakkor Moszkvában 1962. november 15-én APRÓ ANTAL MINISZTERLÉNYKHELYETTES, AZ NGKB ELNÖKE MAGYAR RÉSZRŐL ÉS NOVIKOV ELVTÁRS A SZOVJET FÉL RÉSZÉRŐL ALÁÍRTÁK A MAGYAR-SZOVJET TIMFÖLD-ALUMÍNIUM SZERZŐDÉST 1980. DEC. 31-IG.

Megállapodás

A Dunántúli-középhegység vízre orientált környezeti hatásvizsgálata kormányzati döntést nem igénylő határozatainak végrehajtására

...

2./ Gyógyászati értékű hévízhasznosítások közvetlen védelme érdekében:

a./ ... El kell készíteni a távolabbról történő hévízpótlás tervét.

B u d a p e s t, 1967. június 30.

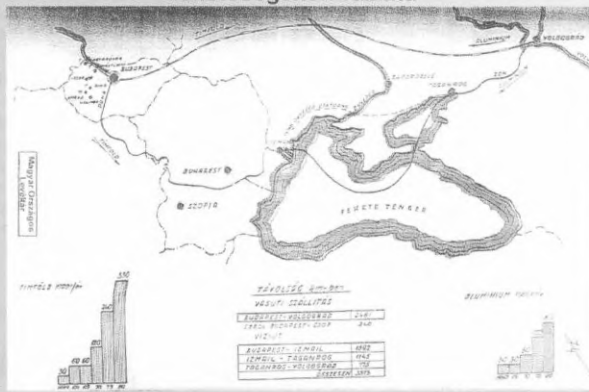

Kovács Antal
ipari miniszter
az OVH elnöke

dr. Medve László
egészségügyi
miniszter

Iványi Pál
a fővárosi
Tanács elnöke

A szerződést a kormány elnöke, Kádár János jóváhagyta a 3338/1962 sz. határozattal. A szigorú titkosítás alól 2007-re már feloldott szerződés mellékletében szerepel az útvonalrajz nyersanyagunknak Volgográdba szállításáról, vasúton 2500, vízi úton 3500 km-re. A szovjet fél a tőlünk megvásárolt nyersanyagot feldolgozza, és az alumínium tömböket ugyanezen a távon küldi hazánkba.

A timföld illetve az alumínium szállítási lehetőségének vázlata

Tehát AZ ODA-VISSZA SZÁLLÍTÁS VASÚTON 5000, VÍZI ÚTON PEDIG 7000 KM, a magyar fél megvásárolja az alumínium tömböket, és a nyersanyag-alumínium közti különbséget Magyarország kurrens termékek szállításával egyenlítheti ki! Hogy miért nem az olcsó szovjet elektromos áramot szállítottuk hozzánk, a meglévő elektromos hálózaton és így dolgoztuk fel a saját nyersanyagunkat csak a későbbi kutatásaim során értettem meg. A szerződésben szó sem esik arról, hogy a felek milyen mértékben viselik a hatalmas távolságra történő szállítás költségeit. Ezért megnéztem más szerződéssel kapcsolatos költségek alakulását. A jamburgi földgáz-kitermelési és szállítási költségek már megismerhetők. Az erre vonatkozó szovjet-magyar együttműködési szerződés már feloldásra került a titkosítás alól. És itt szó esik az Orenburgi tapasztalatokról is. Idézzünk az Ipari Minisztérium, az Országos Tervhivatal és az OMFB 1985.I.18-i vezetői értekezlet 389/1/1985 sz. anyagból: TÁRGY: A TÁVLATI ENERGIAELLÁTÁS ÉS FEJLESZTÉS EGYES GAZDASÁGPOLITIKAI KÉRDÉSEI... „A SZOVJET FÉL ÁLTAL ELSŐSORBAN KÍVÁNT ÉPÍTŐ-SZERELŐ MUNKA / KOMPRESSZORÁLLOMÁS, LAKÓTELEP, SZOCIÁLIS LÉTESÍTMÉNYEK/ AZ ORENBURGI TAPASZTALATOK ALAPJÁN SZÁMUNKRA RENDKÍVÜL KEDVEZŐTLEN, 1 RUBEL ÉRTÉKŰ TELJESÍTÉS 150-200 FORINT RÁFORDÍTÁSÚ... LEGKEDVEZŐBB SZÁMUNKRA AZ ÁRUSZÁLLÍTÁS/ KB. 40 FT/Rbl. /”

De idézzünk az OTH és PM. anyagából: 7516/VII/1985 sz. alatt: „... EXPORT-SZABÁLYOZÁS... AZ 1985 ÉVI RUBEL ÉS NEM RUBEL EXPORT TELJESÍTÉSE NAGY ÖSSZEGŰ TERVEN FELÜLI TÁMOGATÁSSAL BONYOLODIK, AMI NAGYMÉRTÉKBEN RONTJA A KÖLTSÉGVETÉS EGYENSÚLYÁT...

DÖNTÉS ZSÜLETETT A RUBELÁRFOLYAM 28 FT-RA TÖRTÉNŐ EMELÉSÉRŐL... A TÓKÉS EXPORT SOKAK ÁLTAL HANGOZTATOTT, NEM KIÉLEGÍTŐ JÖVEDELMEZŐSÉGÉT A TÉNYADATOK NEM TÁMASZTJÁK ALÁ... Szeretném megjegyezni, hogy az emelés előtti időszakban a rubel árfolyama 17 Ft körül tartózkodott hivatalosan. De folytassuk az idézést. Az OTH 7895/V/1985 sz. anyagából az alumínium vertikumot illetően: „... Legalább ilyen fontos kérdés a rendelkezésre álló fém értékesebb, feldolgozottabb formában való hazai és export-célú hasznosítása, az alacsonyabb értékű termékek (bauxit, timföld, kohóalumínium) kivitelének ésszerű visszaszorítása.” A tervhivatalban, minisztériumokban, magas beosztásban dolgozó – magyar érzelmű – emberek leírták véleményüket. Próbálták védeni a magyar érdekeket, de semmi sem változott, a politikai vezetés hajthatatlan volt. Bizonyításul idézzünk a kormány 1970. március 12-én megtartott ülésének anyagából. Az ülést vezető Fock miniszterelnök közölte, hogy Apró Antal miniszterelnök-helyettes nem lesz jelen, mert Moszkvában tárgyal.

Dr. Balogh Zoltán – 1.B. Melléklet

Bauxit-kivitel

Vásárlás éve	Szocialista országból						Nem szocialista országból		
	Rubel elszámolás			Nem rubel elszámolás					
	Mennyiség	Érték	Egység-ár	Mennyiség	Érték	Egység-ár	Mennyiség	Érték	Egység-ár
	t	Eft	Rbl/t	t	Eft	\$/t	t	Eft	\$/t
1973.	558821	124984	5,59	–	–	–	99917	34786	7,04
1976.	628802	192597	8,76	–	–	–	4216	2473	14,12
1978.	600881	210915	10,58	–	–	–	322	289	23,99
1979.	595183	231349	12,16	–	–	–	504	401	22,39

Tárgy: AZ ALUMÍNÍUMIPAR KÖZPONTI FEJLESZTÉSI PROGRAMJA. A szigorú titkosítás alól már feloldozott anyag a következőket tartalmazza: „... Lévárdi Ferenc ipari miniszter... A KÜLKERESKEDELEM KÍVÁNSÁGA, HOGY A TÓKÉS EXPORTOT TARTSUK FENN TOVÁBBRA IS... A TÖMB-ALUMÍNÍUM EXPORT A LEGGAZDASÁGTALANABB EXPORT A VILÁGON. AKÁR FÉLGYÁRTMÁNYT, AKÁR TIMFÖLDET EXPORTÁLUNK, AZ

KERESKEDELMI SZEMPOTNBÓL ELŐNYÖSEBB, KÜLÖN NEM SZERPEL AZ ELŐTERJESZTÉSBEN... A TÓKÉS PIACRA VONATKOZÓ SZÁMSOKAT SEJTET MAGÁBAN, BIZONYOS BAUXIT ÉS TIMFÖLDEXPORTOT FENN AKARJUK TARTANI... Ugyanerről az értekezletről Bíró József külkereskedelmi miniszter a következőt hozta a résztvevők tudomására: „**MÁRIS KINT VAGYUNK A PIACON A TIMFÖLDDDEL, DE A SZOVJETÚNIO IS KINT VAN, ÉS ÖSSZETALÁLKOZUNK AUSZTRÁLIÁBAN.**” Az én kérdésem: nem lehetne a volgográdi kanyart kiküszöbölve egyenesen Ausztráliába szállítani a nyersanyagunkat, nem fárasztva ezzel a szovjet elvtársakat. Fenti idézetekből néhány nagyon érdekes tény szűrhető le:

1. Ezek a vezetők jól ismerték a kialakult problémát, és javaslatot tettek a megoldásra. Apró Antal és Kádár János azonban nem vette figyelembe ezeket.

2. Apró Antal – a megbízható moszkovita – távollétében a miniszterek bátran elmondták a véleményüket.

3. Szerették volna a számukra előnyös nyugati exportot fenntartani, de hivatalos exporttervekben nem tüntették fel a nyersanyagunk tókés exportra szánt mennyiségét, hiszen elkötelezett politikusaink módosítva a tervszámokat, a tókés exportra szánt nyersanyagmennyiséget a SZU-ba küldenék. Ezért a saját nyersanyagunkat nyugatra csempészve szerzünk valutát gazdaságunk számára.

Magyarország miniszterelnöke 2006 szeptemberében Szocsiban Putyin elnöknel tett látogatása után a következőket nyilatkozta: „**A SZOVJET-MAGYAR KERESKEDELMI KAPCSOLATOKNÁL VISSZA KELL TÉRNI AZ 1990 ELŐTTI SZINTRE.**” Azt azonban nem említette, hogy ugyanazokkal a feltételekkel gondolta, ahogy felesége nagyapja, Apró Antal megkötötte a 62-es szerződést, vagy némi előnyt is elképzelhetőnek tartana Magyarország számára, ahogy elhangzott Varsóban a XV. KGST ülésen. **VÉGÜL SZERETNÉM HANGSÚLYOZNI, HOGY A MAGYAR-SZOVJET TIMFÖLD-ALUMÍNIUM SZERZŐDÉSBEN SZÓ SEM ESIK AZ EXPORTÁLT MAGYAR NYERSANYAG TITÁN TARTALMÁRÓL. A HETEK c. lap 2007. december 7-én** megjelent számában a jó tollú újságíró három érintettel készített riportot: Kapolyi László volt ipari miniszterrel, Mihala Ferenc szakmérnök, kiváló titánkutatóval (akinek Gillemot professzor a tanára volt), valamint velem. Idézzünk Mihala docens nyilatkozatából: „**A nyírádi bauxit az alumínium szempontjából kifejezetten gyenge minőségű volt, ráadásul a víz alól kellett felhozni. A benne lévő titán értéke viszont kimagaslott. A hülyegyerek is rájött volna, hogy óriási üzlet, ha elviszik a bauxitot, visszahozzák az alumíniumot, a titánt viszont megtartják maguknak. Ehhez még KGB-iskola sem kellett.**”

De hogy miért nem dolgozhattuk fel nálunk saját bauxitunkat, miért állították le a titán előállító üzem építését, amikor szovjet szakembereket is a kiváló magyar mérnökök tanították meg e területen minden lényegesre, hiszen a nemzetközileg elismert szakértelem nálunk volt. Sőt üzemeket adtunk át felszereléssel, teljes tervdokumentációval, minden ellenszolgáltatás nélkül. Az üzemek beindítását még magyar nyersanyag odaszállításával is segítettük, magyar mérnöki felügyelettel. Sajnos a Szovjetunió hiányt szenvedett a fontos titán fémből.

De miért volt a fémtitán kiemelten fontos stratégiai fém a hidegháború idején a hadiparban? Vizsgáljuk meg a hadipart is: az 1960-as években az USA az

U2 kémrepülőjét a SZU fölé küldte, amelyik 21 ezer méter magasan repült, 900 km/óra sebességgel. Az U2-t azonban rakétával lelőtték. Ezt követően az USA hadmérnökei elkészítették az új kémrepülő az SM71-et, amelyet BLACK BIRD névre kereszteltek. Ez már 26 ezer méter magasan repült, 3200 km/óra sebességgel. Ezt már nem tudták lelőni. De az óriási nyomást csak a nagyon drága titánfém-ből készített gép bírta ki. Majd jött a B2-s SPIRIT, a csupaszárny bombázó, fedélzeti számítógép repülésvezérléssel. Majd az F117-es lopakodó. A hidegháború idején, a 60-as években a fémtitán kilója 10 dollárba került a Londoni Tőzsdén. Magyarország az első komoly 100 millió dollár középlejáratú hitelét 1974-ben vette fel. Ha a titánygyártó üzemünk elkészülhet, akkor a 4 millió tonna fémtitánunkból csupán 10 000 tonnát kellett volna a Londoni Tőzsdére vinni, és nincs szükség hitelfelvételre. További szállítás esetén pedig 1990-re nem 22 milliárd dollár adósságunk, hanem komoly valutatartalékunk keletkezik, mivel a 4 millió tonna fémtitán értéke 40 milliárd dollárt ért. A titkosítás alól feloldott dokumentumok megismerése után sok mindent megértettem. Nagy kérdés, mi történt volna akkor, ha a professzor nem kezdi el kutatásait a nyírádi bauxit titánjával? A dokumentumokból megismert tényeket bemutatva írtam meg két kötetben a történeteket. A könyvek anyagával kapcsolatos legnehezebb kérdést az egyik szaklektor tette fel, amely így hangzott: „Mit gondolsz, ha nincs titán a nyírádi bauxitban, 1956-ban Grebennyik tábornok tankhadosztályai akkor is előzőnlőtték volna Magyarországot?” Őszintén bevallom, a kérdésre nem tudtam válaszolni, de ma sem tudnék.

Magyarország miniszterelnöke Gyurcsány Ferenc az ország eladósodását a magyar nép túlfogyasztásával magyarázta. De nem tett említést az Apró Antal által aláírt 1962-es magyar-szovjet szerződésről. Ennek aláírásával Apró elvtárs dollár milliárdokat ajándékozott a Nagy Testvérnek minden ellenszolgáltatás nélkül. Az én kérdésem ezzel kapcsolatosan így hangzik: „Nem az Apró család ma élő tagjainak kellene bocsánatot kérni a magyar néptől, felmenőjük gavallér gesztusa miatt?”

De hogy kerültem én orvos létemre ebbe a kegyetlen küzdelembe? Reumatológus és belgyógyász szakvizsgával rendelkezvén sikerült megszerveznem 9 év alatt az ország reumás-mozgásszervi betegellátó hálózatot, 1984-ben szerettem volna befejezni az igazgatási munkát és a szervezést. Úgy gondoltam visszatérek a reumatológiai osztályra, és csak azzal foglalkozom, ami egy orvos életében igazán szép: betegellátás, kutatás, oktatás. 1986-ban azonban leégett a Hévízi Kórház tóépülete. Ez után behívatott az egészségügyi miniszter, és azt kérte, pályázzam meg a Hévízi Kórház megürülő főigazgatói állását. Válaszom egyértelmű volt: nem nyújtom be pályázatomat, mert ott csak bukni lehet. Akkor egy nagyon szomorú mondat hangzott el a miniszter részéről: „Nem csodálom, hogy nem akarsz egy halálraítélt tó partjára menni dolgozni.” Ezen pedig én lepődtem meg, miért van a Hévízi tó, ez a világcsoda halálra ítélve. Néhány hónap után újra behívatnak, és elhangzott egy súlyos mondat: „Nagy gondban vagyunk, hajlandó vagy-e segíteni?” Szikrányi becsület esetén erre nem lehetett nemmel válaszolni. Közöltem a feltételeimet, az állást nem pályázom meg, helyezzenek oda. Megpróbálok segíteni, de megtartom főorvosi állásomat Budapesten, ha buktam legyen hova visszatérni dolgozni 53 évesen. Így kerültem

miniszteri biztosnak a Hévízi Kórház élére. Hévízen a következő volt a probléma: a nyírádi térség bauxitbányái légvonalban cca. 30 km-re helyezkednek el Hévízi Kórháztól és a tótól. A probléma gyökerét akartam megismerni, ezért gumicsizmát húztam, és munkásruhát öltve személyesen jártam végig a bauxitbányákat, hogy közelebb kerüljek a probléma megismeréséhez. Nyírád térségében a titánt tartalmazó bauxit messze túlnyomó többsége a kristálytiszt ivóvíz minőségű karsztvíz alatt helyezkedik el a föld mélyében. Hogy a fontos nyersanyagot ki tudják bányászni Nyírád és Tatabánya térségében több, mint 10 milliárd köbméter karsztvizet emeltek ki, amelynek 60%-a a Dunába ment. De erre a vízelelésre megkapták a hivatalos engedélyt. A 60-as évektől kiépítettek 22 vízemelőt, egyenként 150-200 forint bekerülési költséggel /akkori pénzérték!/. Egy köbméter bauxit kitermeléséhez 200 köbméter karsztvizet kellett kiemelni, hogy a bauxit szárazra kerülve bányászható legyen. De a vízelést már jóval az engedélyezés előtt is végezték, így a térségi kiemelt víz összmenyisége a becslések szerint elérte a 6-8 Balaton vízmennyiségét. A depressziós tölcser természetesen a föld mélyében tovaterjedt. A Hévízi tónál az eredetileg meglévő 116 méteres karsztvíz oszlop túlnyomása biztosította a tó 550-600 L/sec gyógyvízhozamát. A nagymérvű vízelés eredményeként a tónál in floribus meglévő 116 m-es karsztvízoszlop lecsökkent 4, azaz négy méterre. A négy méteres víz-oszlop túlnyomása már csupán 270 L/sec gyógyvízhozamot tudott biztosítani. A depresszió azonban elérte Budapest térségét is. Itt a gyógyforrások működését mindössze 2 méteres karsztvízoszlop túlnyomása biztosította. A felsorolt megdöbbentő tények ellenére megszületett 1987 júniusában a tó és az érintett térség gyógyforrásainak halálos ítélete. Ezt az érintett minisztériumi vezetők valamennyien aláírták. Az utasításba adott dokumentumot követően jött az ipar kérése újabb 10 méteres karsztvízszint-csökkentésre, hiszen a stratégiai fém kivétele csak így volt biztosítható. De ha ez bekövetkezik, akkor Hévízen megszűnik a 4 méteres karsztvízoszlop és a túlnyomás, sőt a karsztvízszint 6 méterrel mélyebbre kerül, mint a tó beömlési szintje, így a szívóhatás kiszippantja a tóban lévő gyógyvizet. Hogy ne álljon ott üresen ezért az utasítás szerint távolabb kutakat kell fúrni, és a gyógyvizet csövön vezetni a tóba. Lényeg az, hogy a titán tartalmú bauxit szárazra kerülve bányászható legyen. Budapesten pedig megszűnnek a gyógyforrások, és Budapest befefejezi fürdővárosi tevékenységét. De ennél is nagyobb baj, hogy a dunavíz középszintje magasabbra kerül, mint a lecsökkent karsztvíz-szint, amely az ellennyomást biztosítja. Így a dunavíz minden szennyeivel karsztba áramolva elszennyezi a térségben lévő 2-3 millió ember ivóvízbázisát. Az érintettek elfogadták ezt a gyalázatos tervet, és számomra érthetetlen módon senki sem tiltakozott. Egyedül a Magyar Tudományos Akadémia két tagja rögzítette írásban, hogy a kialakult katasztrófa-helyzetért nem az Akadémiát terheli a felelősség. Részemről mindvégig azzal érveltem, hogy a Bakonyban öt másik helyen is található bauxit, amelyet vízelés nélkül lehet bányászni, miért nem abból teljesítjük a szerződési kötelezettségeket. Ezt nyilván azért nem fogadták el, mert az ezeknél meglévő bauxit nem tartalmazott fémtitánt. A gyalázatos dokumentumról egyedül a Hévízi Kórház pecsétje és vezetőjének aláírása hiányzott. De e kórház vezetőjeként számomra is kötelező lett volna az aláírás, hiszen az EÜ minisztérium miniszterhelyettes szinten alá-

írta. Így mindössze két lehetőségem maradt. Vagy benyújtom azonnali lemondásomat, majd akad más, aki aláírja a dokumentumot, vagy megtagadom az aláírást. Részemről ez utóbbit választottam. Addig folytatni a küzdelmet, amíg magyar érzelmű miniszterelnök nem kerül kinevezésre, aki megszünteti a vízemeléses bányászkodást a térségben.

De mi adott erőt a reménytelen küzdelemhez?

1. A genius loci. A hely szelleme azért, mert Hévíz közelében áll Deák Ferenc kúriája, a szobrával. A haza bölcsének mondása úgy hangzott az 1848-as szabadságharc bukása után, hogy „REMÉNYTELEN HELYZETBEN IS TUDTAM KÜZDENI”.

2. Az 1956-os Forradalmunk és Szabadságharcunk. Tudtuk, hogy reménytelen, mégis becsülettel végigvittük. S mi, akik életben maradtunk, csupán a kötelességet teljesítettük. De ugyanígy csak a kötelességünket teljesítettük 1987-89 között, amikor a természeti kincsek megmaradásáért kellett harcolni, ismét reménytelenül. Sokan mondják keserű szívvvel ma is honfitársaink közül, hogy a helyzet reménytelen. Talán van erkölcsi alapom felhívni figyelmüket Deák Ferenc szavaira, valamint 1956 példamutatására, amelyek talán erőt adnak, s hiszek benne, hogy nálunk is sikerül elfogadni a gascogne-i mondást, amely Cyrano szavaival így hangzik: „Az ember nem a siker reményében harcol, sokkal szebb, ha reménytelen.”

Dr. Balogh Zoltán, reumatológus, belgyógyász, az orvostudomány kandidátusa, c. egyetemi docens. Miniszteri biztосként 1987 elején került Hévízre, majd a Hévízi Kórház igazgatójaként a tó és ugyanakkor Budapest gyógyforrásainak, ivóvizének megmenkítéséért.

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

A Hévízi-tó kálváriája egy orvos szemével

I. Küzdelem a megmaradásért (2006, második javított kiadás, Kairosz Kiadó, Budapest)

A Hévízi tó Kálváriája egy orvos szemével

II. Csendes ötvenhatosok (2007, Kairosz Kiadó, Budapest)

Dr. Bencze Izabella

A nemzeti vagyon sorsának alakulása a rendszerváltozás után

Az egységes állami, társadalmi tulajdont is felszámoló rendszerváltozást követően alapvető követelménnyé vált a társadalmi tulajdon lebontása, a magán- és köztulajdon jogi alapjainak megteremtése, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában a magántulajdon megerősítése, az állami feladatok ellátásának biztosítása érdekében a közvagyon, más néven: kincstári vagyon körének kialakítása. Egy demokratikus jogállam felépítése során mindezek végrehajtása történelmi szükségszerűség volt. Hogy sikerült a feladatot megoldania a Magyar Köztársaságnak? Mi lett a mérhetetlen értékű vagyont magába foglaló szocialista állami tulajdon sorsa? Gazdagodott-e az új rend által meghatározott szabályok követésével az ország, vagy soha vissza nem térő történelmi esélyt veszített a nemzeti vagyon elherdálásával? Maradt-e az intézményes privatizáció lezárását követően olyan mennyiségű vagyona a nemzetnek, amellyel megnyugtatóan léphetett be a harmadik évezred kapuján? Ki és hogy kezeli ma azt a maradék állami tulajdont, amely az Alkotmány szerint is a nemzet vagyona? Milyen vagyona van ma a magyar nemzetnek? Mit tehet a nemzet a megmaradt vagyona megmentése érdekében?

The fate of the national fortune after the change of the regime

After the change of the regime that eliminated the unitary state and social property the demolition of the social fortune became a basic requirement, and so did the creation of a legal support for private and public property, the reinforcement of the private property in the process of the changeover to market economy, the creation of the public property, in other words: of the public purse to assure the completing of the state tasks. All this was a historical necessity to build a democratic country. How did the Hungarian Republic manage to solve the problem? What happened to the property of the socialist state that accumulated an immense fortune? Did the country get richer by following the rules of the new regime, or did he lose a unique historical opportunity by playing away the national fortune? After the cut-off of the institutionalized privatization did there remain enough national assets to reassuringly step into the third millennium? Who and how handles the residual wealth that – according to the Constitution – is possession of the nation? What kind of wealth does the Hungarian nation possess? What can the nation do in order to save its remaining fortune?

írta. Így mindössze két lehetőségem maradt. Vagy benyújtom azonnali lemondásomat, majd akad más, aki aláírja a dokumentumot, vagy megtagadom az aláírást. Részemről ez utóbbit választottam. Addig folytatni a küzdelmet, amíg magyar érzelmű miniszterelnök nem kerül kinevezésre, aki megszünteti a vízemeléses bányászkodást a térségben.

De mi adott erőt a reménytelen küzdelemhez?

1. A genius loci. A hely szelleme azért, mert Hévíz közelében áll Deák Ferenc kúriája, a szobrával. A haza bölcsének mondása úgy hangzott az 1848-as szabadságharc bukása után, hogy „REMÉNYTELEN HELYZETBEN IS TUDTAM KÜZDENI”.

2. Az 1956-os Forradalmunk és Szabadságharcunk. Tudtuk, hogy reménytelen, mégis becsülettel végigvittük. S mi, akik életben maradtunk, csupán a kötelességet teljesítettük. De ugyanígy csak a kötelességünket teljesítettük 1987-89 között, amikor a természeti kincsek megmaradásáért kellett harcolni, ismét reménytelenül. Sokan mondják keserű szívvvel ma is honfitársaink közül, hogy a helyzet reménytelen. Talán van erkölcsi alapom felhívni figyelmüket Deák Ferenc szavaira, valamint 1956 példamutatására, amelyek talán erőt adnak, s hiszek benne, hogy nálunk is sikerül elfogadni a gascogne-i mondást, amely Cyrano szavaival így hangzik: „Az ember nem a siker reményében harcol, sokkal szebb, ha reménytelen.”

Dr. Balogh Zoltán, reumatológus, belgyógyász, az orvostudomány kandidátusa, c. egyetemi docens. Miniszteri biztосként 1987 elején került Hévízre, majd a Hévízi Kórház igazgatójaként a tó és ugyanakkor Budapest gyógyforrásainak, ivóvizének megmenkítéséért.

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

A Hévízi-tó kálváriája egy orvos szemével

I. Küzdelem a megmaradásért (2006, második javított kiadás, Kairosz Kiadó, Budapest)

A Hévízi tó Kálváriája egy orvos szemével

II. Csendes ötvenhatosok (2007, Kairosz Kiadó, Budapest)

Dr. Bencze Izabella

A nemzeti vagyon sorsának alakulása a rendszerváltozás után

Az egységes állami, társadalmi tulajdont is felszámoló rendszerváltozást követően alapvető követelménnyé vált a társadalmi tulajdon lebontása, a magán- és köztulajdon jogi alapjainak megteremtése, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában a magántulajdon megerősítése, az állami feladatok ellátásának biztosítása érdekében a közvagyon, más néven: kincstári vagyon körének kialakítása. Egy demokratikus jogállam felépítése során mindezek végrehajtása történelmi szükségszerűség volt. Hogy sikerült a feladatot megoldania a Magyar Köztársaságnak? Mi lett a mérhetetlen értékű vagyont magába foglaló szocialista állami tulajdon sorsa? Gazdagodott-e az új rend által meghatározott szabályok követésével az ország, vagy soha vissza nem térő történelmi esélyt veszített a nemzeti vagyon elherdálásával? Maradt-e az intézményes privatizáció lezárását követően olyan mennyiségű vagyona a nemzetnek, amellyel megnyugtatóan léphetett be a harmadik évezred kapuján? Ki és hogy kezeli ma azt a maradék állami tulajdont, amely az Alkotmány szerint is a nemzet vagyona? Milyen vagyona van ma a magyar nemzetnek? Mit tehet a nemzet a megmaradt vagyona megmentése érdekében?

The fate of the national fortune after the change of the regime

After the change of the regime that eliminated the unitary state and social property the demolition of the social fortune became a basic requirement, and so did the creation of a legal support for private and public property, the reinforcement of the private property in the process of the changeover to market economy, the creation of the public property, in other words: of the public purse to assure the completing of the state tasks. All this was a historical necessity to build a democratic country. How did the Hungarian Republic manage to solve the problem? What happened to the property of the socialist state that accumulated an immense fortune? Did the country get richer by following the rules of the new regime, or did he lose a unique historical opportunity by playing away the national fortune? After the cut-off of the institutionalized privatization did there remain enough national assets to reassuringly step into the third millennium? Who and how handles the residual wealth that – according to the Constitution – is possession of the nation? What kind of wealth does the Hungarian nation possess? What can the nation do in order to save its remaining fortune?

1.

Magyarország XX. századi kifosztása – sajnálatos módon – valószínűleg kimeríthetetlen téma.

Jogász lévén mindenekeelőtt ragaszkodnom kell ahhoz, hogy előzetesen tisztázzam a „kifosztás” jogi fogalmát. Tény, hogy a kifosztás büntetőjogi tényállás, azaz bűncselekmény. A magyar büntetőjog szerint a kifosztást az követi el, aki idegen dolgot – jogtalan eltulajdonítás érdekében – az általa kifejtett erőszak, fenyegetés hatása alatt álló személytől vesz el. Nem egyszerű lopásról van tehát szó, hanem a jogtalan eltulajdonításnak komoly fenyegetéssel, erőszakkal kell járnia. A dogmatikai értelmezés szerint a dolog elvétele csupán másodlagos feltétele a kifosztásnak. Az elsődleges feltétel a megtámadott sérelmére elkövetett erőszak illetve fenyegetés.

Nos, ha ebben a szoros kontextusban vizsgáljuk Magyarország XX. századi kifosztását, vélhetően arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a büntetőjogi értelmezés szerint nagyon sok elkeserítő és felháborító, erőszakkal és fenyegetéssel együtt járó tulajdon-elvétel nem meríti ki a kifosztás büntető tényállását, mert hiányzik a jogellenesség ténye. Hiányzik, mert a nemzet kifosztását elsősorban idegen államok, vagy a nemzet saját állama, illetve az általuk adott jogi felhatalmazás alapján a szolgálatukban álló intézmények és polgárok követték el az Alkotmánnyal és más jogszabállyal alátámasztottan, vagy szerződésen alapulva. Vagyis amit tettek, hivatalosan nem jogellenes.

Az országot megcsonkító trianoni diktátum is szerződés, s az Alkotmánybíróság szerint a nemzet tagjait, így az országot kifosztó kommunista államot is jogszerű, csak igazságtalan volt. A szovjet csapatok évtizedekig tartó magyarországi állomásoztatása bilaterális szerződésen alapult. Az egészségügy és az oktatásügy napjainkban zajló szétverése, a falurombolás, a vidéki iskolák, „kisposták” bezárása, a vasúti közlekedés felszámolása – mind-mind hatályos jogszabályok alapján történnek. Természetesen mégis sokan látjuk úgy, hogy ezek a lépések is mind az ország kifosztásának részei.

Néha még jogszabályi alapokat sem kell keresnünk.

Mert vajon nem az ország önnön kifosztása-e az, amikor a gazdasági, politikai helyzet miatt vagy csak a jobb megélhetés reményében százezrek hagyják el az országot? Kifosztás ez is, a szürkeállomány és a kétkezi munka elvétele az országtól. Még akkor is, ha a mai „kitántorgást” más köntösbe bújtatjuk, és például „globalizáció” fedőnévvel látjuk el. Vagy nem az ország kifosztása-e, hogy a magyar nyelv felismerhetetlen torzulásokon megy keresztül, s hogy önmagában a „nemzet” szó kimondása is szélsőséges magatartássá vált sokak szemében? Nem az ország kifosztása-e, hogy magyar rendőr tapossa meg a magyar zászlót 2006. október 23-án?

Sorolhatnánk vég nélkül az ország kifosztásának minősíthető eseményeket és tényeket. Tudjuk, hogy nem csak a kézzel fogható dolog erőszakkal való elvétele minősülhet kifosztásnak. A nemzeti identitás, a gyökereink tagadása, a nemzeti érzelmek, a szellemi értékek felszámolására irányuló törekvések, a nemzet tag-

jainak egészsége, reprodukciós képessége és hajlama elleni intézkedések mind-mind az ország teljes kifosztásának lépcsőfokai.

S tény, hogy mindez az állam részéről fellépő fenyegetéssel, erőszakkal történik. Nő az adóprés, megállíthatatlanul emelkednek az árak. A rezsiszámlák sokak számára már kifizethetetlenek. A miniszterelnök folyamatosan terrorselekményekkel és konstans fasiszta veszéllyel fenyegetőzik. A Parlamentet rendre vasrácsokkal zárják el a polgároktól. A csatlós média élenjáró a népbutításban és erkölcsrombolásban. Az állampolgárok rettegnek az elbocsátásoktól, így az egzisztenciavesztés terrorja is felütötte a fejét. A kormány lassan semmibe veszi a parlament döntését, az ÁSZ véleményét, s néha vitába száll az Alkotmánybírósággal is. A tények magukért beszélnek.

A közjogi eredetű kifosztás jogi alapokon áll, így nem minősülhet bűncselekménynek. Ezért lépünk is túl a szorosan vett jogi értelmezésen, és hagyjuk el a jogellenesség, mint büntetőjogi jellemző vizsgálatát, hiszen a politika és a hatalom mindig birtokában van annak a megoldásnak, hogy intézkedéseit jogszerű köntösbe öltöztesse. És nincs jogi lehetőség a felelősségre vonásra, mert nincs közigazgatási bíraskodásunk.

De végül is ki az, aki az országot, a nemzetet jogszerűen kifoszthatja?

A történelem egyértelműen azt bizonyítja, hogy erre nagy léptékekben kizárólag az állam képes, az erőszakrendszerén keresztül. Az állam és nemzet ugyanis – mint mindnyájan tudjuk – nem azonos fogalmak. Az államot a nemzet hozza létre azzal a céllal, hogy az állam megszervezze polgárai életét, hogy jogszabályok közé terelje együttélésüket, hogy ellássa azokat a feladatokat, amelyeket mi, polgárok rá bízunk. Ezek az ún. közfeladatok, amelyek elláthatósága érdekében az állam számára – az általa meghatározott mértékben – közterhet fizetünk, s rábízunk minden olyan vagyonunkat, amely közös. Minden olyan vagyonunkat, amely működtetésének célja nem annak elherdálása, hanem a nemzet jobbításának, gyarapításának szolgálata. Az állami tulajdonná tett közvagyon nélkül nincs állam, nincs nemzet, nincs ország. Ez közel kétezer éves íratlan szabály: az úgynevezett fiscust, az államkincstárt Vespasianus római császár hívta életre, s az intézmény azóta is a demokráciák vagyoni bázisát képezi.

2.

Magyarországon a rendszerváltozást megelőző szocializmus egyik legnagyobb gaztette a magántulajdon totális felszámolása, vagyis az államosítás volt. A termelőeszközök, vasutak, bankok, ingatlanok, jogok, gyárak, gyógyszerárak, biztosítók, termőföldek, nyomdák, üzemek felett egy valós tartalom nélküli, jogi szörnyszülött uralma hatalmasodott el, amelyet társadalmi tulajdonnak hívtak.

Megkezdődött a vagyon kommunista kezelése, amelynek eredménye 1989-re egyértelművé vált. Az államháztartás összeomlott. A kötelező, kivétel iránti tisztelet fenntartása mellett leszögezhetjük, hogy erdőink a kommunista elvtársak vadászterületévé váltak, vagy azokat végzetesen elhanyagolták. Műemlékeink, kastélyaink, jeles épületeink magtárrá, istállóvá vagy TSZ irodává lettek, vagy az akkori hatalmi elit kizárólagos – néha azóta is fennálló – használatába kerültek. Bérházaink ma is nehezen helyrehozható sebeket kaptak, gyáraink termékeinek mérhető részét szétlopták a méltatlan emberi sorsra ítélt munkások és az „új rendet” megalkotó állami vezetők.

A kézzel fogható vagyont illetően a II. világháború utáni első és második kifosztást az idegen hatalom támogatásával működő saját államunk követte el. Az első 1947. és 1954. között történt: ekkor az ország lakosságának a kifosztása zajlott, majd a második lépés során 1989-ig a társadalmi tulajdonná vált felbecsülhetetlen vagyonnal való, hozzá nem értő, felelőtlen gazdálkodás következtében magának az országnak a kifosztása történt meg.

Eljött 1989. a rendszerváltozás éve. Számptalan szebbnél szebb feladat hullott az ölkünkbe a nemzet vagyonát illetően is. A megmaradt vagyon megmentése.

Arra vállalkoztam, hogy az ország lehetséges kifosztási palettájának csupán egy piciny szegletét mutatom be, amennyiben röviden elemzem a magyar közvagyon sorsának alakulását a magyar rendszerváltozást követő időszakban. Vajon ezen, a kifosztás szempontjából látványosan értelmezhető területen megállapíthatók-e az állam által történő, vagy általa másoknak biztosított kifosztás jelei?

Az egységes állami, társadalmi tulajdont is felszámoló rendszerváltozást követően egyértelmű és alapvető követelménnyé vált a társadalmi tulajdon lebontása, a magán- és köztulajdon jogi alapjainak megerősítése, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában a magántulajdon megerősítése, az állami feladatok ellátásának biztosítása érdekében a közvagyon, más néven a kincstári vagyon körének kialakítása. Egy demokratikus jogállam felépítése során mindezek végrehajtása történelmi szükségszerűség volt. Sikertörténet-e ezt a feladatot az új magyar demokráciának hiba nélkül megoldania?

Nos, a kérdés megválaszolásához elsősorban azzal kell tisztában lennünk, hogy mi is képezi a nemzet tárgyasult vagyonát?

Az Alkotmányunk 1989-es módosítása óta a válasz egyértelmű: az állam tulajdona a nemzet vagyona. Mindaz a vagyon tehát, ami az állam, mint elkülönült szervezet jogi értelemben vett tulajdonában áll, nemcsak az országé, hanem az egész nemzeté.

Tény, hogy 1989-ben megindult az állami, társadalmi tulajdon lebontásának a folyamata. Nálunk nem volt reprivatizáció: az Országgyűlés úgy döntött, hogy az állam teherbíró képességéhez igazodó kárpótlást valósít meg, amelyben elismeri az államosítás során igazságtalanul, ámde jogszerűen okozott károkat.

A kártalanítást nem úgy oldotta meg, hogy a még meglévő vagyontárgyakat visszajuttatta az eredeti tulajdonosnak, vagy leszármazottainak, hanem szimbolikus mértékű kárpótlási jegyekkel rendezte a rendezhetetlen helyzetet. A magyar kárpótlási folyamat nem mondható sikertörténetnek. Elemzése nem

feladata ennek az előadásnak, de leszögezhető, hogy a szabályozási kiskapuk megléte és az emberi gyarlóság, vagy inkább erkölcstelen harácsolási vágy következtében beindult az ország kifosztásának következő fázisa, amely a mai napig is tart.

A történelmi tények kedvéért persze ne hallgassuk el azt a folyamatot, amely – jól-rosszul – alapvetően 1989. és 2000. között zajlott. Ezekben az években nálunk is kialakultak a fiscushoz kapcsolódó klasszikus vagyonszövetkezetek, létrejött a kincstári, azaz közvagyon, és megjelent az állam értékesíthető ún. magánvagyon. Kialakult a tulajdonosi szemlélet abban az értelemben, hogy az állami tulajdonnal való rendelkezés – látszólag – már nem hatalmi intézkedésekkel, közigazgatási határozatokkal, hanem szerződésekkel történt. Ingyenesen nagymértékű vagyonhoz jutottak a megalakuló önkormányzatok, törvényben meghatározott feltételek mellett a társadalmi szervezetek, a szakszervezetek, a sportcélú szervezetek, pártok. Megkezdődött az egyházi ingatlanok visszaadása. Az állami feladatot ellátó szervezetek (minisztériumok, országos hatáskörű szervek, állami kórházak, egyetemek, múzeumok, színházak) vagyona és a termőföldvagyon egy tulajdonosi joggyakorló szervezethez került, s e körben megkezdődött a vagyon mennyiségének és értékének felmérése.

Tagadhatatlanul történtek tehát pozitív lépések is. Persze sok hiányosság is megállapítható, pl. a mai napig sem jutottunk el – önkéntes jogkövetés alapján – a csupán letétbe helyezett műkincsek felmérésig, és jogos tulajdonosuknak történő visszaadásig.

Különálló szervezet kezébe került a valamikori állami tulajdonú gazdálkodó szervezetek vagyona is, amelyek először átalakultak gazdasági társasággá. Ezt követően azonban ezen a területen megindult a vagyon gátlástalan, ellenőrizetlen privatizálása.

A magyar privatizáció első éveire ma már úgy lehet emlékezni, mint a szabadrablás korszakára. Megfelelő jogi szabályozás hiányában az ún. spontán privatizáció volt az, amelyben főként a tűzhöz közelálló, a rendszerváltozáskor a hatalomból ki nem rekesztett régi rendszerbéli elit tagjai gyakorlatilag jogszerűnek ítélték a szerződésekkel percek alatt milliomosokká, milliárdosokká váltak, s beépültek a gazdasági hatalomba. Ezzel nem csupán a törvénytisztelő és a hatalomból kizárt polgártársait, hanem alapjában véve az országot, a nemzetet fosztották ki ismételten. A lassan megismerhető szerződések némelyike egyértelműen bizonyítja, hogy az értékesítések mélyen a valós érték alatt történtek, amely ténnyel egyértelműen együtt járt a magyar államháztartás gyengülése is. S az ún. privatizációs vagyon tekintetében ez a folyamat a mai napig nem állt meg, sőt, a kifosztási folyamat kibővült az uniós pénzek körüli botrányokkal s a mindent beborító korrupcióval. Ezeket az állításokat nem csupán felröppenő kósza hírek, hanem az Állami Számvevőszék jelentései, és a formális jogszerűségből kilépők esetén jogerős bírósági ítéletek is alátámasztják.

Ezt – a kommunizmus európai bukását követő – eredeti tőkefelhalmozási, egyben ország-kifosztási folyamatot nagyban elősegítette az a tény, hogy a nemzeti

vagyon mennyiségét és értékét a mai napig nem tudtuk egzaktan meghatározni. Így a „zavarosban halászás” lehetősége ma is adott mindazoknak, akik erkölcsi tartás hiányában ezzel a megoldással próbálkoznak.

Ismét kihangsúlyozandó, hogy a hatalom – a saját elitje, s nem az ország érdekét nézve – rendre olyan jogszabályi környezetet teremt, amely jogilag elfogadhatóvá teszi az erkölcsi értelemben messzemenően megfogható és elítélhető, a nemzetet anyagi szempontból megkárosító, ha úgy tetszik, kifosztó lépéseket. S a kormány teszi mindezt politikai arroganciával, a megfélemlítéssel és fenyegetéssel kiharcolt teljhatalmával, valamint a végrehajtó- és törvényhozó hatalom teljes összeolvasztásának eszközével.

Az utóbbi hat évben felgyorsuló kifosztással kapcsolatos jogalkotás ékes példája az új vagyontörvény, amely 2007. őszén lépett hatályba, s amely ellen tízezrek tiltakoztak és tiltakoznak ma is. Ez a törvény egyértelműen utat nyitott az addig védett közvagyon elemek értékesítésének is, ide értve a minisztériális épületeket, a múzeumok, kórházak, egyetemek épületeit, a termőföldet és a nemzetgazdasági szempontból rendkívüli jelentőséggel bíró társasági részesedéseket. Ilyenek pl. a hungaricumokat előállító társaságok, a vízművek, áramszolgáltatók, erőmű társaságok, gázszolgáltatók részesedései, amely utóbbiakban már egyáltalán nem rendelkezik részesedéssel a magyar állam.

Ez a folyamat visszafordíthatatlan eredményt szül. Ezért a valós érték alatti értékesítések sora, illetve a stratégiai vagyon kiárúsítása nem csupán az ország anyagi megkárosítását eredményezi, hanem elveszi az országtól az önálló államiság egyes kritériumait is. Az állam kiszolgáltatottá válik. Hiszen a magyar állam pl. nem dönthet többé majd az ivóvízkészletéről, energia- szolgáltatásáról, hungaricumok híján nem lesz arculata és a nemzet polgárainak identitás-tudata. Néhány külföldi tőkések kezébe kerülhet a magyar termőföld zöme, s a sérült szuverenitás okán az állam alkalmatlan lesz arra, hogy lakosságát megvédje a globalizáció által gerjesztett nép- és nemzetnyomorító hatásoktól.

Mint említettem korábban, közvagyon nélkül nem létezik állam, nem létezik ország, és nem létezik nemzet.

Álljon itt pár adat a vagyonvesztésünket illusztrálendő. Egyes felmérések szerint az állami és magántulajdon arányát tekintve Európában mára Magyarországon a legkisebb az állami tulajdon, nem éri el a 20 %-ot sem. Az utóbbi hat évben kiemelkedően megnőtt, 2008. tavaszán már mintegy százmilliárd dollárnyi államadósságunk együtödét, 20 milliárd dollárt a nemzeti vagyon értékesítéséből fedezett a kormány ahelyett, hogy ezt az összeget a megmaradt nemzeti vagyon helyrehozatalára fordította volna. Az 1992. óta törvényi mellékletben név szerint meghatározott mintegy 160, nemzetstratégiailag fontosnak minősített, állami tulajdonban tartandó társaságok száma 2008-ra 40 körülre csökkent. Ebből a körből csak maga az új vagyontörvény mintegy 60 társaságot minősített tavaly ősszel eladhatónak. Arra vonatkozóan pedig, hogy az alulértékelés, a különböző korrupciós és pályázati trükkök következtében milyen mértékű kár és vagyonvesztés érte eddig az országot, még csak hozzávetőleges adatunk sincs. A megmaradt nemzeti vagyon összértékét most hivatalosan 6 ezer milliárd Ft

körüli összegre becsülik, de az értékelés hiányosságai okán a valós érték 50-100 ezer milliárd körülire tehető.

S az ország rendszerváltozás utáni harmadik kifosztási folyamata egyre intenzívebben folyik.

Természetesen megfogalmazható, hogy milyen lépések szükségesek a megmaradt nemzeti vagyon megmentéséhez. Ennek a koncepciónak a legfontosabb elemei a következők:

- Új vagyontörvény kell.
- Függetleníteni kell a vagyon feletti uralmat a politikától, ezért minősített többségű törvénnyel kell védeni a nemzeti vagyont.
- A vagyon felett a kormánytól, a közvetlen pénzügypolitikától független szervezetnek kell gyakorolnia a legfontosabb rendelkezési jogosítványokat.
- Újra kell fogalmazni az állami feladatokat, s a klasszikus rendező elvek mentén újból kell csoportosítani a nemzeti vagyont.
- A vagyont valós értéken kell nyilvántartani.
- El kell érünk, hogy a nemzetnek legyen közvetlenül is beleszólása a vagyon sorsába.
- Fel kell deríteni minden régi, gyanús ügyletet.
- Közvetlen jogérvényesítési lehetőséget kell biztosítani a nemzet tagjai számára a gyanús jogügylettekkel kapcsolatban.
- Vissza kell állítani a közigazgatási bíráskodást.

Tudjuk, hogy a politikai hatalmat ezek a javaslatok nem érdeklik.

Ezért úgy gondolom, a civil szerveződések, az állampolgárok és a nemzet tagjai azok, akiknek a nemzeti vagyon megmentése, illetve az ország további kifosztásának megakadályozás érdekében lépéseket kell tenniük, a demokrácia minden eszközének igénybevételével. S nem csupán az országhatáron belül, hanem most már az országhatáron kívül élő magyarokkal is össze kell fognunk, ha egységes a nemzeti akarat abban, hogy véget vessünk országunk állam általi kifosztásának. Hangot kell adnunk a világ magyarjai, a nemzet együttes tiltakozásának! Ha már nem lehettek a határon kívüliek az állam polgárai, hát legyen a nemzet – önszervezően – egységben, és legyen a maradék nemzeti vagyon megmentéséért folytatandó együttes küzdelem az új összekovácsoló erő!

Dr. Bencze Izabella, ügyvéd, a szovjet csapatkivonás vezető jogásza, a Kincstári Vagyon Igazgatóság volt vezérigazgató-helyettese. Számos publikációja jelent meg az állami tulajdonnal kapcsolatban, s a maradék nemzeti vagyon megmentése elkötelezett képviselőjeként – a médiában is – rendszeresen hangot ad szakmai véleményének. Az állami tulajdon kezeléséről szóló szemináriumokat vezet a Corvinus Egyetemen. A Magyar Rádió Közalapítvány Ellenőrző Testületének az elnöke.

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

1998. – A kincstári vagyon Magyarországon, avagy milyen tulajdonos az állam? (Jogi kommentár)

1999. – A kincstári vagyon a jog tükrében (Kötet „A számadás a talentumról” sorozatban)

2002. – Az állami köztulajdon intézményi rendszere (tanulmány)

2005. – A rendszerváltás utáni „tulajdonrendezés” folyamata – az eljárás néhány elemének alkotmányossági vonatkozásai (Gazdaság és Jog 4/2005. XIII. évfolyam)

2005. – A kormányzati vagyonnal való gazdálkodás jogi szabályozásának kérdései (Tanulmányok a közpénzügyi rendszer reformjáról, 2. kötet)

2006. – A közvagyon védelme (Előadás. Nyolcadik Magyar Jogászegyűlés kiadványa.)

2006-2008. – Számos publicisztika különböző napi és havi lapokban a nemzeti vagyonnal kapcsolatban

Bogár László

A „rendszerváltás”, mint kísérlet Magyarország felszámolására

Az önmagát rendszerváltásként megnevező folyamat valójában csupán egy újabb „birodalom-váltást” jelent Magyarország történetében. Az „új birodalmat” mindössze annyi különbözteti meg az előzőektől, hogy azokkal szemben nem földrajzi, hanem szimbolikus térben épül fel, így sokkal rejtettebb, következőképp lényegesen hatékonyabban fosztja le a magyar társadalom érték-mezőit, mint azt az előzőek tették.

1989.-ig a magyar statisztikai rendszerben létezett a nemzeti vagyon számbavétele, ám ettől kezdve nyomtalanul eltűnt, mint „értelmezhetetlen” kategória. Ehelyett arra lett volna szükség, hogy létrejöjjön egy három-dimenziós nemzeti vagyon-leltár, amely nemcsak az anyagi értelemben vett vagyonok komplex rendszerét tartalmazza. A másik két dimenziót a külső természeti elemek (föld, víz, levegő, élővilág, ásványkincsek) illetve a „belső” természeti javak (egészség-vagyon, lelki, erkölcsi, szellemi érték-készletek) jelentik. Az elmúlt közel két évtized során a magyar társadalom ezeréves történetének legbrutálisabb kifosztási-hullámát szenvedte el. Az előadás kísérletet tesz a veszteség és a helyreállítás főbb összefüggéseinek a felvázolására.

The “change of the regime” as a tentative to the liquidation of Hungary

The process that called itself a change of the regime in fact represents nothing but a new “change of empire” in the history of Hungary. The only difference between the “new empire” and the previous ones is that this one isn't built in the geographic space but in a symbolic one, therefore it is much more hidden and far more effective in despoiling the society than the previous ones.

Until 1989 the review of national wealth existed in the Hungarian statistic system; however since then it disappeared without trace as non-interpretable category. Instead of this the creation of a three dimensional inventory of wealth would be needed, that would have contained the complex system of the wealth – not just in material regard. The external elements of the nature (earth, water, air, minerals) and the “internal” natural goods (health-wealth; spiritual, moral, mental value-stocks) represent the other two dimensions. During the past two decades the Hungarian society has suffered the most brutal looting-wave of its thousand-year history. The presentation intends to sketch the losses and the restitution's main correspondences.

Magyarország történelmi mélypontra jutott. Végzetes lepusztulási lejtőn tart lefelé mind az anyagi és természeti értelemben vett vagyonok, mind a népesedési és egészségvagyon, mind az olyan „szimbolikus” vagyonok terén, mint a nemzet lelki, erkölcsi, szellemi „készletei”. Minél pontosabb képet kellene tehát alkotnunk arról a történelmi folyamatról, amely idáig juttatott minket, illetve, ami változatlanul visz egyre mélyebb és veszélyesebb válság-örvények felé.

Amit először is rögzíteni kell, az az a tény, hogy fél évezrede folyamatosan birodalmi függésben élünk, és minden eddig minket kifosztó impérium kivette a részét annak a lepusztulási lejtőnek a létrejöttében, amelyen ma is mozgunk. Ráadásul az is fontos mozzanat, hogy az igazán súlyos kifosztás nem is elsősorban azokban az időszakokban zajlott le, amikor az éppen aktuális birodalom „konszolidált” („business as usual”) körülmények között fosztogatott minket, hanem amikor a nagy birodalom-váltások mentek végbe. A török kiűzését követő iszonyú kataklizmák során 20-25 év alatt nagyobb vagyonvesztés ment végbe, mint a 150 évnyi hódoltság idején. Az első világháború, a jóvátételek és Trianon 10 év alatt szintén nagyobb lepusztulással járt, mint a 200 éves Habsburg uralom. A második világháború és az iszonyú jóvátétel szintén nagyobb roncsolást hozott magával, mint az időben és térben egyaránt „harmadik” birodalom (Hitler Németország) minket érő előzetes kifosztása. És végül a szovjet birodalom összeomlása és a nyugati globalitás birodalmának berendezkedése összehasonlíthatatlanul nagyobb kárt okozott, mint a szovjet megszállás 45 éve összesen.

Bár e rövid előadás keretei ezt nem teszik lehetővé, de fel kell hívnom a figyelmet egy másik összefüggésre is. Az egyre súlyosabb birodalmi alávetésünk és kifosztásunk elmúlt fél évezrede éppen a világ-kapitalizmus brutális „globalodiktatúrája” kibontakozásának időszaka. Csupán optikai csalódás tehát az, hogy látszólag öt különböző birodalom fosztogatott minket, mert ez az öt valójában egy! Mint ahogyan a „levantei eredetű” mediterrán kereskedő kapitalizmus Machiavelli, a felvilágosodás Voltaire-i „sötétségére” épülő jakubinus létkarakter, Lev Davidovics Brostein (alias Trockij) a Wall Street diszkrét finanszírozásával felépített „bolsevizmusa” és most a „neoliberális globálnyikok” világméretű rémuralma ugyanannak a több ezer éves pusztító világerőnek a különböző megjelenési formája, amelyet persze „politically not correct” valódi nevén nevezni. Mindezt azért tartom fontosnak előre bocsátani, hogy főként nyugaton élő nemzet-testvéreimet óvjam attól a végzetes történelmi optikai csalódástól, hogy a Nyugat és az ő mostani nagyszerű „demokráciája és piacgazdasága” a létező világok legjobbika, és, hogy mindig a javát akarta Magyarországnak. Észlelnünk kellene végre, hogy a Mediciek és a Fuggerek geopolitikai „harapófogójában” összeroppanó Magyar Királyság óta folyamatosan „útban van” minden, ami a valóban önálló, független, a Szentkorona szakralitására épülő lét-szerveződési módra alapozódó Magyarországra emlékeztetne a Kárpát medencében. A török birodalom is inkább csak ürügy és eszköz volt a kora globális kapitalizmus kezében, hogy belső hatalmi konfliktusait „rendezése” közben „egy füst alatt” felszámolják Magyarországot is. A legnagyobb kontinentális hatalmat, Franciaországot például semmi nem akadályozta meg abban, hogy saját nyers

világuralmi törekvéseitől hajtva a 150 éven keresztül minket éppen brutálisan kifosztó Oszmán birodalom hűséges stratégiai szövetségese legyen. Miközben mi önpusztító naivitással éppen ezt a Nyugatot védjük önfeláldozóan! A Nyugat globális birodalma ezután az „entré” után, történelmünk minden kritikuss elágazási pontjánál mindent megtett annak érdekében, hogy cinikus-gátlástalanul lefosszon és kiárasson minket. Paradox módon ez még a szovjet birodalmi alávetettségünkre is igaz. Hiszen egyfelől a jaltai paktum nyomán ezt közvetlenül is nekik köszönhetjük, ráadásul ennek a szálnak van egy Jaltánál sokkal súlyosabb és mélyebb szerkezeti összefüggése is. És itt újra azt kell kérnem, hogy próbáljunk elszakadni attól a másik végzetes optikai csalódástól, hogy a „szocializmus és kapitalizmus” egymás történelmi ellentétei, plusz az egyik „rossz”, a másik ellenben „jó”. A magát szocializmusnak nevező lét-szerveződési mód ugyanis nemcsak, hogy nem ellentéte a kapitalizmusnak, hanem a kapitalizmus legnyersebb „vegytiszta” formáját testesíti meg. Létrejötté annak köszönhető, hogy a XX. század elején Kelet és Közép-Európa társadalmában még mindig létezett a zárt, tradicionális anyagi és szakrális szimbolikus viszonyok között élő paraszti társadalom. A globális kapitalizmus urai azonban tisztában voltak azzal, hogy ezt rövid idő alatt csak egy olyan brutális berendezkedés tudná szétroncsolni, és olyan eszközökkel, amelyet akkor már a „fejlett és demokratikus”, ergo finnyás izlésű Nyugat legfeljebb Afrikában engedhetett meg magának. Szétroncsolni pedig egyszerűen azért kellett, mert csak így lehetett „legyártani” a védekezés-képtelen és engedelmes munkaerő és fogyasztóerő állatok gigantikus csordáit ezekből a paraszti társadalmakból, amit elegánsan „globális integrációnak” szokás nevezni, és amelynek egyetlen célja a globális erőforrás-szivattyúk sikeres működtetése. A magát „szocializmusnak” nevező szerveződési mód ezt a feladatot kiválóan teljesítette! Mintegy „elő-emésztette” a térség társadalmait, és mikor e feladatának eleget tett, kollaboráns oligarchiái szíves-örömet „visszaszolgáltatták” azt eredeti tulajdonosaiknak. Hogy a már említett Lev Davidovics Bronstein milyen szerepet is játszott mindebben az nyílt titok. Annnyira, hogy az amerikai kongresszusban egy McFadden nevű képviselő bűnvádi eljárást kívánt kezdeményezni a FED és számos amerikai pénzintézet ellen, mert bizonyítékai voltak arra, hogy egy svéd bankcsoporton keresztül közvetlenül finanszírozták Bronsteint (Trockijt) és annak „bolsevik forradalmát”.

A magyar forradalom és szabadságharc 1956-os eltiprásában azért segített készségesen a Nyugat globális birodalma a szovjet impériumnak, mert az eredeti „projektje” számára a forradalom komoly fenyegetést jelentett. Egyrészt a paraszti társadalmak szétverése még éppen, hogy csak elkezdődött, másrészt 1956 a Nyugat urai számára veszélyesebb kihívás volt, mint a szovjet birodalomnak. Azt jelezte ugyanis, hogy egy szakrális mély-szerkezetében még mindig ép nemzet képes megmutatni az egyedüli kiutat. Azt tudni illik, hogy a „kapitalizmus versus szocializmus” hamis síkjából „térben kilépve” kell megkeresni az emberi lét egyetlen lehetséges útját, a hagyomány szakrális lét-harmóniájához való visszatalálást. Ez azonban olyan nyilvánvalóvá tette volna a nyugatias kapitalizmus zsákutcájának végzetes tényét, amit a Nyugat urai

aligha engedhettek meg maguknak, ezért tettek meg mindent annak érdekében, hogy 1956 elbukjon.

Az eredeti projekthez a „liberális” reformok jelentették a visszatérést, persze csak az után, hogy a lázadó nemzet megkapta globális uraitól a megfelelő büntetést. Az 1956-ot követő évtized során a paraszti társadalmat szétroncsoló eredeti terv sikeresen megvalósult, és elkezdődhetett a „visszaadás” lassú előkészítése. Ezt már akkor is az „MSZP-SZDSZ” nagykoalíció jelentette. Kádár személyesen bízta meg Nyers Rezsőt és Tardos Mártont annak a „reformnak” a kidolgozásával, amely a „visszatérés” első állomása volt. A hetvenes és a nyolcvanas évek során az adósságcsapda rázárult az országra, de nem csak anyagi értelemben. A magyar történelem során békeidőben még soha nem ment végbe olyan népesedési, egészségség-vagytonban és lelki, erkölcsi, szellemi javakban való fogyatkozás, mint a kádári konszolidáció „aranykorában”. A felkészületlen magyar társadalmat olyan rövid idő alatt és olyan példátlan brutalitással hajszolták át a globális alkalmazkodás kényszerű szakaszán, hogy ennek máig tartó végzetes következményei lettek. Az egyik talán legdrámaibb fejlemény, hogy 25 év alatt a megkétszereződő mezőgazdasági termésátlagot 15-szörös üzemanyag felhasználással és 40-szeres vegyi anyag felhasználással értük el, mindeközben a középkorú falusi férfiak rák-halálozása megötszöröződött(!). Ez volt az igazi „rendszerelváltás”, vagyis annak a folyamatnak a kezdete, amelynek során a Nyugat globális birodalma „visszavette” a most már „feleslegessé váló” szovjet birodalom brutális politikai kapitalizmusától a „kényszerítő passzként” rábizott országokat, ahol ez példamutató brutalitással felszámolta a tradicionális, szakrális paraszti társadalmakat.

Lássuk ezek után a „hivatalos” rendszerváltási korszak „teljesítményét” a vagyonvesztés terén. Illetve egy kis módosítás, mert 1988-ban Kádár János még azért bevezette a kapitalizmust. Sajnos a magyar közvélemény elenyészően kis része van tisztában azzal a nem jelentéktelen ténnyel, hogy Magyarországon a kapitalizmust nem az 1990-ben megválasztott új kormány vezette be, hanem az előző rendszer. Kádár János még a párt vezetője, amikor 1988 tavaszán az előző rendszer parlamentje ellenszavazat nélkül elfogadja a társasági törvényt, amely lehetővé tette minden magyar és külföldi természetes és jogi személynek, hogy bármekkora (akár milliárd dolláros!) tőkével magánvállalkozást alapítson. Erre a döntésre csak úgy kerülhetett sor, hogy ha a külső és belső hatalmi alkuk már 1978 és 1985 között minden fontos kérdésre vonatkozóan végleg eldőlték. Nos, ennyit arról, hogy „kinek” a rendszerváltásáról van szó az elmúlt húsz év során!

Amit először is megállapíthatunk, az néhány sokkoló adat. Az egy keresőre jutó reálbér Magyarországon a 30 évvel ezelőtti szintre süllyedt, a magyar népesség általános egészségi mutatói a 40 évvel ezelőtti szinten stagnálnak, és a népesség száma 2010-ben újra az 1960-ban, tehát 50 éve már elért 10 milliós szint alá süllyed. Békeidőben a magyar nemzetet még nem érték ilyen brutális lepusztulási folyamatok, azt kell tehát feltételeznünk, hogy a „békeidő” csupán optikai

csalódás. Magyarország valójában háborúban áll, csak ezt a háborút sokkal rejtettebb, következképpen sokkal veszélyesebb fegyverekkel vívják ellene.

Az elmúlt húsz év során a két legfontosabb jövedelemtulajdonos jövedelem dinamikája között elképesztő különbség alakult ki. A bennszülött páriaként tartott bérből és fizetésből élők reálbéreinek éves növekedési üteme mindössze 0,7% volt évente. Ezzel szemben viszont a „hazánk területén ideiglenesen álmószó” multinacionális tőke-struktúrák profitjainak éves növekedési üteme meghaladta a 23%-ot. Ez azt jelenti, hogy a transznacionális tőke 33-szor (!) olyan gyors ütemben növelte a jövedelmeit az elmúlt húsz év során, mint amennyit az ezt előállító bérből és fizetésből élőknek megengedett. Ez egy rossz hír, de ahogy mondani szokás, van egy jó hír is. És ez pedig az, hogy ez a következő húsz során már nem ismétlődhet meg. Ha ugyanis a minket függésben tartó és kifosztó birodalom ezt az afrikai szintű jövedelem-ollót a következő húsz év során is fenn kívánja tartani, akkor ennek az időszaknak a közepén, nagyjából egy évtizeden belül a magyar társadalom fizikailag megsemmisül. A „rendszerelváltás” fedőnevű program tehát nem más, mint a globalitásnak egy Magyarország nevű „lokalitás” felszámolására tett meglehetősen brutális kísérlete.

Az a „magyar gazdaságnak látszó tárgya”, amely állandó szereplője a hamis közbeszédnek, valójában két tucat multinacionális óriásvállalat lokális telephelyeinek hálózata csupán. Jól jellemzi ezt a tényt, hogy miközben ez a struktúra az összes bér kb. 15%-át, az összes tőkétől elvont adónak 35%-át fizeti, az egész magyar gazdaságban megtermelődő profit több, mint 90%-át koncentrálja és szivattyúzza ki az országból. A folyamatosan ismétlődő és egyre súlyosbodó válságoknak valójában ez a fő oka. A magyar államháztartás, tehát a „köz” háztartása és a családok háztartásai azért vannak lepusztulóban, illetve lepusztulásukat legalább lassítandó, azért adósodnak el egyre veszélyesebb mértékben, mert a valóságos hatalmat kezében tartó „birodalmi hatalomgazdaság” folyamatosan kifoszt minket. Nem fizeti meg az „állam-üzemnek” adókkal a számára nyújtott teljesítmények valós ellenértékét, és nem fizeti meg a „család-üzemnek” a munkabérrel annak újratermelési költségeit. Mind az „állam-üzem”, mind a „család-üzem” ezért végzetes harapófogóban (sátuban?!) vergődik. A munkaerő árát, a béreket véglegesen rögzítették a 70-es évek szintjén, a munkaerő újratermeléséhez szükséges áruk és szolgáltatások árát azonban a globális piaci szintre viszik fel. Ezért lehetséges az, hogy Ausztriában egy átlagos bevásárlás ma már kb. 20%-kal olcsóbb, mint Magyarországon, miközben az osztrák bérek több mint négyszer (!) akkorák, mint nálunk. A magyar államháztartás, szemben a globalitás által manipulált hamis közbeszédrel, nem „kiadás-többletes”, hanem „bevétel-hiányos”. A két állítás logikailag azonosnak látszik, ez azonban csak a látszat. Aki ugyanis azt állítja, hogy a magyar államháztartás „kiadás-többletes”, az ezzel azt sugallja, hogy a magyar állam, illetve az általa támogatott „vesztesek” túlfogyasztanak, pazarolnak, hedonizálnak, ezért erőforrás megvonással kell őket büntetni. Ezt a szerepet töltik be az ismétlődő „megszorítások”. Aki viszont azt mondja, hogy a magyar államháztartás „bevétel-hiányos”, az ezzel azt ismeri el, hogy a ma-

gyar társadalom nagyon is előállítja az önmaga folyamatosan bővülő, emberséges színvonalú újratermeléséhez szükséges erőforrásokat, csak az őt kifosztó globális hatalom-gazdaság azt elszívja előle. Az itt tevékenykedő transznacionális vállalatok tehát használják az „állam-üzem” termékeit (a magyar államháztartásnak évente tízezer milliárd forintjába van „Magyarország újratermelése”!), de nem fizeti meg ezek valós értékét az adókban, sőt a kikényszerített kedvezményekkel és támogatásokkal még tovább torzítja az elosztási viszonyokat. Használja a magyar „család-üzemek” által megtermelt munkaerő-árut, de nem fizeti meg annak tényleges értékét a bérekben. Ezzel egyre mélyülő reprodukciós válságba taszítja mindkét üzemet, és amikor azok éppen azért adósodnak el, hogy a velük szemben támasztott igényeknek eleget tegyenek, akkor cinikus-gátlástalanul az éppen általa gerjesztett válság terheit az általa kifosztottakkal (az állammal és annak polgáraival) fizetteti meg.

Három alapvető kérdés merül fel ezek után. Az első, hogyha ez így van, miért hagyjuk, hogy így is maradjon?! A második, hogyha így marad, annak mi lesz a következménye? És végül a harmadik, hogy mit lehetne tenni, ha vissza akarunk fordulni erről a végzetes lepusztulási lejtőről.

Hogy a magyar társadalom miért hagyja mindezt, azt egy Bibó Istvántól vett idézet világítja meg. 1945-ben ezt írta az „Eltorzult magyar alkat, zsákutcás magyar történelem” című tanulmányában. „A politikai és társadalmi zsákutcáknak ezen a sorozatán bukácsolt végig a magyar nemzet. Ez az időszak alatt olyan politikai és társadalmi konstrukciókban élt, amelyekben a dolgokat a maguk nevének nevezni nemcsak nem lehetett, de nem is volt szabad. Ahol a tényeket nem az okok és okozatok egyszerű láncolatában, hanem azon kívül álló feltevések és várakozások jegyében kellett értelmezni és magyarázni, ahol álbajokra kellett pazarolni jó erőket, s ráolvasással gyógyítani valóságos bajokat. Minden eltorzulás, ami ez alatt az idő alatt a magyar közösségi élet különböző területein megmutatkozott, valamilyen módon visszavezethető az alapvető politikai és társadalmi konstrukció hamisságára. Hosszú lejáratra pedig az ebből eredő fordított kiválasztás az egész közösség vezető rétegét kicseréli, és logikusan vezet az egész uralmi szféra erkölcsi és értelmi lezüllesztéséhez.”

Bibó mindezt az általa kifejezetten negatívan szemlélt 1867-es kiegyezéssel kapcsolatban írta, de valamennyi azóta létező hamis-hazug berendezkedésre fokozottan igaz. Főként azért, mert a magyar nemzet ezeréves történelmének legnagyobb kifosztását mégiscsak a kiegyezés hazug rendszerét lezáró trianoni döntés után szenvedte el. Ennek a döntésnek a legpusztítóbb következménye pedig nem elsősorban anyagi, hanem lelki, erkölcsi és szellemi természetű. Trianon óta ugyanis a magyar társadalom, mint közösség „be van tiltva”! Minden emberi közösség csak akkor képes fennmaradni, ha van átéltető önazonossága, ha van eredet-története (honnan jövök?), ha van üdv-története (hová tartok?), és van szenvedés-története (hogyan tanulok a múltamból a jövőm felé tartó út töretetéseiből?). A minket függésben tartó birodalmak azonban folyamatosan betiltják, kigúnyolják, megalázzák, megbélyegzik a nemzeti önazonosságunk nyílt átélését. Az elfojtott tudat-tartalmak viszont nemcsak az egyént, hanem annak

közösségeit is veszélyesen, végzetesen megbetegítik, és ez történik a magyar nemzettel is, most már lassan egy évszázada. Az újabb és újabb generációk már nem is sejtik, hogy olyan feldolgozatlan traumákat cipelnek egyre súlyosabb társadalom-lélektani teherként, ami folyamatosan roncsolja lelki, erkölcsi, szellemi energiákat, gyanakvást, bizalmatlanságot, apátiát, önzést, cinikus gátlástalanságot terjesztve, sőt ezeket „hasznos” viselkedési mintákká téve. Magyarország kifosztásának valójában ez a lepusztulás a leginkább végzetes mélyszerkezete! Ha ugyanis ez a spirituális talapzat szétroncsolódik, akkor minden további kérdés – cinikusan szólva – „oka fogyottá” válik. Ezért van az, hogy a magyar nemzet, mint közösség ma képtelen „önmagával szóba állni”. Zavarosabbnál zavarosabb, alkalmatlan értelmezési keretek és fogalom-készletek kavarnak „sehonnan sehová”, és így a közbeszéd is szétrombolt állapotban van, tehát esély sincs a helyzetünk elbeszélésére és megbeszélésére, így persze a közös cselekvés nemzet-stratégiájának a létrehozására sem. A vagyon-vesztésünk legmélyebb és legveszélyesebb rétege tehát valahol ezek mentén a kérdések mentén érthető meg. A fél évszázada mélyülő népesedési és egészségválságunk valójában ennek a mélyszerkezeti nemzet-válságnak a kivetülése. A magyar nemzet beteg állatként viselkedik, amely már nem képes elemi létfenntartási és fajfenntartási feladatait sem teljesíteni. Ez a vagyon-vesztés második dimenziója. A harmadik dimenziót az anyagi vagyon-rendszerünk lepusztulása jelenti. Itt is első helyen kell kiemelni a természeti erőforrások (föld, víz, levegő, élővilág, ásványkincsek) szerepét. Bármilyen megdöbbenő Magyarországon 1990 óta semmilyen komplex nemzeti vagyon-leltár nem létezik. Úgy hajszolták át és fosztották ki a magyar társadalom vesztes többségét a „globális alkalmazkodás” kataklizmáján, hogy közben azt a statisztikai számbavételi rendszert is felszámolták, ami erről egyáltalán tudósíthatna. A szűken értelmezett anyagi, gazdasági jellegű vagyon-vesztésünket az alábbi összefüggések jelzik a legdrámaiabb módon. A hetvenes évek során mai áron kb. tíz milliárd dollár nettó erőforrásbevonás történt. Az ezért kifizetett kamat kb. 150 milliárd dollárt tesz ki, és közben az adósságállomány kb. 100 milliárd dollárral nőtt. Az adósság-csapdából eredő „tisztá vesztesség” tehát eddig 250 milliárd dollár. Ugyanezt fejezi ki egy másik metszetben az az összefüggés, miszerint a magyar államháztartás kötelezettségei az elmúlt húsz év során 100 milliárd dollárral nőttek, miközben az eszköz-állománya a privatizáció következtében 100 milliárd dollárral csökkent. Ez azt jelenti, hogy míg húsz évvel ezelőtt az eszközök és a követelések volumene nagyjából azonos volt, ma a magyar államháztartással szembeni követelések állománya több mint hetszer(!) akkora, mint az összes eszköze. Vagyis a magyar állam a legmélyebb csőd állapotában van, hiszen eszköz-állománya már csak a töredékét fedezi a vele szemben álló követeléseknek. Az előttünk álló évtized során ez a végzetesen instabil állapot aligha marad fenntartható. Csakhogy mind a két logikai kiút azonnali polgárháborús helyzetet eredményezne. Vagyis az a lehetőség, hogy a követeléseket csökkentjük radikálisan, vagy az állam vagyonát növeljük a követeléselei szintjére egyaránt kezelhetetlen erejű társadalmi konfliktusok egész tömegét robbantáná ki.

De akkor mit tehetünk? Az első feladat a helyzetet leírni képes nyelv kialakítása és a közbeszédben való uralkodóvá tétele. A második feladat, hogy ezen a „visszaszerzett nyelvünkön” neki lássunk az átfogó három-dimenziós nemzeti vagyon-leltár felépítéséhez. És végül a harmadik, hogy a társadalmi, gazdasági, kulturális elitet arra kényszerítsük, hogy lásson hozzá egy ezekre a tudásokra épülő nemzet-stratégia kidolgozásához. E stratégia kritikus pontja kétségtelenül az, hogy a minket függésben tartó globális birodalom belátja-e, hogy a magyar válság és összeomlás számára nagyobb veszteségek forrásává válhat, mint amekkora anyagi és szimbolikus erőforrásokkal most kellene hozzájárulnia a rendszer-korrekcióhoz. Reménykedjünk benne, hogy így is lesz.

Bogár László, a Károli Gáspár Református Egyetem docense

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

Magyarország és a globalizáció - Osiris, 2003

Dr. Léh Tibor

A szovjet agresszió által okozott károk megtérítésének jogos követelése

1956-ban a szovjet hadsereg agressziót követett el Magyarországgal szemben, haborús akciót vezetett az ország ellen, megdöntve a legális kormányt, figyelmen kívül hagyva a magyar nép akaratát. A Magyarok Világszövetsége a forradalom 50. évfordulója alkalmából 2006. október 15-én rendkívüli emlékező Küldöttgyűlést tartott, és a következő határozatot hozta:

„1956 októberében és novemberében Magyarországot fegyveres támadás érte a világ akkori legerősebb hadserege részéről. Magyarország hadüzenet nélkül háborús színtérre vált. Az ártatlanul kioltott életek tízezreiért, az ekkor okozott szörnyű pusztításért, a Magyarok Világszövetségének rendkívüli, emlékező Küldöttgyűlése kezdeményezi és követeli kártérítés fizetését az agressziót elkövető Szovjetunió utódállamaitól. Teszi ezt annál is inkább, mivel időközben ezek az államok a jogállamiság és a demokrácia útjára léptek.”

Ezt az agressziót, - a Szovjetunió utódjának minősülő -, Orosz Föderáció vezetői elismerték. A nemzetközi jog értelmében tehát a Szovjetunió bűncselekményt követett el!

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott forradalmát és szabadságharcát eltiprói ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltassanak.

The rightful claim of the payment of the damages caused by the soviet aggression

In 1956 the Soviet Army committed an aggressive act against Hungary. By this act it overthrew the legal Hungarian Government and ignored the wishes of the Hungarian People. The World Federation of Hungarians held and extraordinary assembly of the delegates, to commemorate the 50th. Anniversary of the 1956 Revolution and passed the following Resolution:

In October and November 1956 Hungary was attacked by the then most powerful Army in the world. Without a declaration of war, the territory of Hungary became a theatre of Military activities. or the tens of thousands of lost innocent lives and the terrible destruction which took place at the time, the extraordinary commemorative assembly of the World Federation of Hungarians

initiated and demands the payment of indemnity from the successor States of the Soviet Union which carried out the aggression. It sees the possibility of a just and right solution, as the countries in question, have become constitutional democratic states.

This unprovoked aggression was admitted by the leaders of the Russian Federation, the Successor State to the Soviet Union. According to the tenets of International Law, the Soviet Union committed a crime.

It is the rightful claim of the Hungarian People that the Revolution and War of Independence of 1956, which although militarily crushed by the Soviet Union, was acclaimed by the World as a Moral Victory, should now also receive material compensation.

A dolgozat a Justitia Bizottság az 1956-os szovjet katonai intervencióról készült tényfeltáró és elemző vizsgálati anyagának kivonatára épül

Preambulum

Mindenekelőtt le kell szögeznünk, hogy az 1956-os szovjet agresszió a nemzetközi jog értelmében bűncselekmény volt, a kártérítés követelése a magyar népnek egy elidegeníthetetlen joga, a mindenkori kormánynak, államelnöknek pedig kötelessége. Ezért a jóvátétel indítványát, kidolgozását és sikerét csak támogatni lehet, függetlenül pártpolitikától, etikai vagy vallási hovatartozástól, a jóvátételi kereset nem megosztó, hanem ellenkezőleg, magyarság-összefogó nemzeti érdek. Ugyanakkor a magyar nép s állam jogos követelése nem az orosz nép ellen irányul, mely nem felelős a történekeért, az agresszióért, a kommunista rendszerért – a felelősség a mindenkori államot terheli és személyesen az akkori döntéshozókat

I.

ÁLTALÁNOS ÉS NEMZETKÖZI JOGI ALAPOK VIZSGÁLATA, AZ '56-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC ESEMÉNYEINEK FÜGGVÉNYÉBEN.

(KÁRTÉRÍTÉS A NEMZETKÖZI JOGBAN, KIEMELT JOGI ÉRVEK, A HAZÁNK
ELLEN 1956-BAN ELKÖVETETT SZOVJET AGRESSZIÓ JÓVÁTÉTELÉÉRT)

A kártérítés fogalma már a nemzetközileg rendezett jogviszonyok előtt is létezett, de akkor még sok volt a tisztázatlan kérdés, amelyek a visszaélési lehetőségek forrásait képezték. Alapvető jogi fogalom, hogy a cselekedetek felelősséggel járnak, és károkozás esetén, az elkövetőnek (elkövetőknek) meg kell téríteni az okozott károkat. Ez így van a polgár-, a büntető- és a nemzetközi jogban is.

1956-ban a szovjet hadsereg agressziót követett el Magyarországgal szemben, háborús akciót vezetett az ország ellen, megdöntve a legális kormányt, figyelmen kívül hagyva a magyar nép akaratát. A Magyarok Világszövetsége a forradalom 50. évfordulója alkalmából 2006. október 15-én rendkívüli megemlékező közgyűlést tartott, és a következő határozatot hozta:

„1956 októberében és novemberében Magyarországot fegyveres támadás érte a világ akkori legerősebb hadserege részéről. Magyarország hadüzenet nélkül háborús szintérré vált. Az ártatlanul kioltott életek tízezreiért, az ekkor okozott szörnyű pusztításért, a Magyarok Világszövetségének rendkívüli, emlékező Kül-döntgyűlése kezdeményezi és követeli kártérítés fizetését az agressziót elkövető Szovjetunió utódállamaitól. Teszi ezt annál is inkább, mivel időközben ezek az államok a jogállamiság és a demokrácia útjára léptek.”

Az MVSZ keretében, egy független bizottság alakult (Justitia Bizottság néven), azzal a feladattal, hogy feltárja, vizsgálja (elemezze) és jogi, valamint szak-

mai érvek alapján feldolgozza a magyarsággal szemben elkövetett sérelmeket, továbbá indítványozza az illetékes szervek felé (kormány, bíróság, ügyészség) azokat a szükséges lépéseket, amelyeket meg kell tenni a jogorvoslat beindítása (teljesíthetősége) érdekében.

A továbbiakban, magyar kormány feladatát képezi, hogy (a kapott adatok birtokában) tárgyalásokat kezdeményezzen kártérítés céljából a volt Szovjetunió utódállamaival, a tárgyalások kudarca esetén pedig, forduljon nemzetközi jogi intézményekhez. Amennyiben a kormány nem vállalná fel ennek a feladatnak a teljesítését, akkor a Magyarok Világszövetsége és a Justitia Bizottság tesz meg mindent annak érdekében, hogy a problematikus kérdés igazságos megoldást nyerjen.

II.

A KÁRTÉRÍTÉS ALAPJAI

a.) A HÁBORÚS KÁROK KÖVETKEZMÉNYEINEK SZABÁLYOZÁSA A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚIG

Az alcímbe jelölt szabályozás gyakorlatilag a napóleoni háborúk, valamint néhány későbbi konfliktus hatására fogant (a felek megállapodásával alkotott) háborús jogszabályokat tartalmazza, amelyeket az első világháborús káresemények vizsgálata során is alkalmazták.

Nevezhetjük a sors iróniájának, de az 1914-1918-as háború során hatályos háborús jogra vonatkozó nemzetközi megállapodások annak a második békekonferenciának a gyümölcsei, melyet Hágában hívtak össze, és amely 1907. október 18-án zárult. Meg kell jegyezni, hogy nem az 1907-es megállapodás volt az első jogi egyezmény a hadviselő felek között, mert ezt megelőzően számos diplomáciai nyilatkozatot szentesítettek a XIX. század második felében, de ezeknek nem volt kötelező erejű jogi értéke. Az elfogadott megállapodások közvetlen előzménye, az 1899. július 29.-ei békekonferencia volt, melyet szintén Hágában hívtak össze. Annak ellenére, hogy az 1907-es megállapodás az 1899-es évin alapul, de annál sokkal részletesebb, egyben kötelező jellegű a ratifikáló államokra nézve.

A szabályozásban talált, kompromisszum a következő: az önkéntes csapatok és hadtestek tagjait is hadban állónak minősíti, abban az esetben, ha élükön felelős vezető áll, ha fel tudnak mutatni egy állandó és távolról is felismerhető jelzést, ha nyíltan viselnek fegyvert, és ha a hadműveletekben alkalmazkodnak a háborús szokásjoghoz. Másrészt, - a haderő, a harcolókon kívül állhat olyan személyekből, mint a tábori lelkészek, orvosok, ápolók, stb., tehát fogságba esésük során, őket is hadifogolyként kell kezelni.

A háborús vezetésről szóló szabályzatban lefektetett törvények még érdekesebbnek bizonyulnak. Amennyiben helyesen alkalmazzák őket, kétségtelenül ez utóbbiak korlátozták leginkább a hadviselő államok pusztító katonai erejét. Ezen törvények elején, az egyik legmeghatározóbb tulajdonsága lévén, az összes

többi magyarázatául szolgál: „A hadviselő feleknek nincs korlátlan joguk az ellenség elpusztítására irányuló eszközök megválasztásában” (22-es cikkely).

Röviden: ez a rendelkezés alkotja egy olyan háborús jog alapját, melynek egyértelmű célja, a háború szigorának enyhítése. Ezen általános rendelkezést részletező egyéb rendelkezései között találunk olyat, amely tiltja a kegyelemadás megtagadását, olyat, mely tiltja a magát megadó ellenfél bántalmazását, illetve megölését, az ellenséges polgár tulajdonának tönkretételét, elsajátítását, kivéve abban az esetben, ha a rombolás vagy eltulajdonítás a háború érdekét szolgálja, tilos továbbá mérgek és mérgező fegyverek bevetése.

Ez utóbbihoz közelít - bár sokkal általánosabban fogalmaz -, az a rendelkezés, amely a fölösleges fájdalmat okozó fegyverek, lövedékek, vagy speciális anyagok használatát tiltja. Logikus módon tilos védtelen városokat, lakásokat, vagy épületeket támadni vagy bombázni, mivel ez minden katonai szükségletet nélkülöz. Helység harcban vagy légi-csapás, illetve rakéta-és tűzérségi tűzcsapás alkalmazásakor, minden lehetséges módon törekedni kell a helyi kultúráknak, művészeteknek és tudományoknak szentelt épületek, valamint a történelmi emlékművek és kórházak megővésére. A rendelkezés betartásától akkor lehet eltekinteni, ha ezek a helyek katonai célokat is szolgálnak.

1907-ben, a Hágában jelenlévő felhatalmazottak meg voltak győződve arról, hogy ez a kölcsönös megegyezésen alapuló jogi megállapodás csak egy lépcsőfok a további törvényhozásban, és a háborús jog folyamatos fejlődésében. „A földi háború törvényeiről és szokásjogról szóló megegyezés” előszavában a rendelet saját elhatározásukból „A háborús jogszabályokról szóló törvénykönyv teljesebb változata” címet kapta.

A hágai egyezményt később kibővítették a genfi konferencia során, mely az 1864-ben alakult Vöröskereszt szellemiségének folytatása, azt nemzetközi szintre emelve.

Az I. világháború utáni békeszerződésekben nagy összegű kártérítésre ítélték a vesztes országokat. Németországnak 132 Mrd aranymárkát, Ausztriának, Bulgáriának és Magyarországnak 12 Mrd aranymárkát kellett fizetnie a győztes államoknak (ez Magyarország esetében 200 millió aranykorona kifizetését jelentette).

Ami a lakosságot illeti, - a győztes államok törvényben rendelkeztek a privát károk jóvátételéről, így a kártérítés nemcsak a kárt szenvedett államot illette meg, hanem annak polgárait is (!), akik a bonyolult jogszabályok mellett, bizonyos feltételekkel részesülhettek belőle.

Az első világháború után, a mai ENSZ elődje, a Nemzetek Szövetsége, - folytatva a hágai egyezmény szellemét, arra törekedett, hogy a nemzetközi konfliktusok megoldása békés úton történjen, háború, illetve katonai erő elkerülésével.

A II. világháborút lezáró békeszerződést 1947. február 10-én írták alá Párizsban. A békeszerződés háborús jóvátétel fizetésére kötelezte a vesztes országokat (Németország, Finnország, Olaszország, Románia és Magyarország). Magyarországnak összesen 300 millió dollárt kellett fizetni, ebből 200 milliót a Szovjetunió, 50 milliót Jugoszláviának, 50 milliót Csehszlovákiának.

b.) A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁNI IDŐSZAK, AZ ENSZ TEVÉKENYSÉGÉNEK FÜGGVÉNYÉBEN.

A II. világháború után megalakult ENSZ, (előbb San Franciscóban, majd később New Yorkban) fő célja a nemzetek közötti békés együttélés biztosítása. A Szovjetunió alapító tagja 1945. október 24-e óta, Magyarország pedig 1955. december 17-én nyerte el a tagságát.

Mára szinte minden állam tagja, kivéve Svájc, a Szent Szék, és Tajvan kivételével. Az ENSZ chartájának 2. és 4. §-a tiltja a háborút, mint a konfliktusok megoldásának eszközét, ugyanakkor tiltja az erőszakos eszközök használatát is. A nemzetközi jogban a háború kiiktatása bűncselekménynek nyilvánítható, és mint minden bűncselekményt követően, az áldozat igényt tarthat a jóvátételre. Az agresszióknak és a háborús bűncselekményeknek gyakorlatilag sok formája van, például a lakosság elleni erőszak, fegyverszünet megszegése, fosztogatás, stb.

2001-ben az Egyesült Nemzetek közgyűlése létrehozott egy bizottságot, mely a nemzetközi felelősség témakörével foglalkozik.

c) KUVAITI PÉLDA

1990. augusztus 2-án Irak megtámadja Kuvaitot. 1991. április 3-án az ENSZ Biztonsági Tanácsa Irakot felelősnek nyilvánította különböző károk okozása miatt, amelyek a Kuvait elleni agresszió és megszállás során keletkeztek.

E célból egy Kártérítési Bizottság jött létre, amely Genfben székel és hat különböző felszólalási-kategóriát fogadtak el. Fizikai (élő) személyek, valamint cégek (jogi személyek) követelhetnek kártérítést a kormányukon, vagy nemzetközi szervezeteken keresztül.

A Kártérítési Bizottság több milliárd dollár megfizetésére kötelezte Irakot. A kártérítést az iraki Petrol Vállalat eladásából kezdték finanszírozni. Jelenleg a kártérítési folyamat végrehajtása, az iraki belső konfliktusokkal terhelt helyzet miatt nehézségekbe ütközik.

III.

A SZOVJETUNIÓ FELELŐSSÉGE

A nemzetközi jogban a felelősségre vonás tényezőiből tevődik össze: egy bizonyos időben egy ország szervezete (mint például a katonai hadsereg) által elkövetett cselekmény, valamint adott állam által a nemzetközi köteleességek megszegése által elkövetett bűncselekmények.

Másrészt azokban az esetekben, mikor személyek követik el a nemzetközi bűncselekményt, ezek a személyek a nemzetközi büntetőjogban büntetőjogi felelősségre is vonhatók. Ezen kívül, ha ezek a személyek egy állam hivatalos kép-

viselői, és ennek alapján járnak el a bűncselekmény elkövetésekor, akkor a cselekmény két irányú felelősségre vonással járhat: ugyanazért a bűncselekményért klasszikus nemzetközi felelősségre vonással és a nemzetközi büntetőjogi felelősségre vonással.

Ami a szovjet állam felelősségre vonását illeti, három típusú jogi felelősségre vonást lehet alkalmazni:

1. Felelősségre vonás, Magyarország belső területén történt erőszakos, illegális, fegyveres agresszió (direkt kár), és az állampolgárok ellen elkövetett agresszió elkövetéséért (indirekt kár).
2. Felelősségre vonás az emberi jogok megsértéséért – a lakossággal szemben elkövetett bűncselekményekért.
3. Felelősségre vonás egyénileg a szovjet vezetők és cinkostársaik ellen, nemzetközi bűncselekmény elkövetéséért (agresszió, háborús bűnös és emberiség elleni bűnös)

Az 1956-os forradalom leverésében egyének ellen nemigen lehet nemzetközi büntető pereljárást indítani, viszont a Szovjetunió utóda ellen ez lehetséges, a nemzetközi büntető jogban még a mai napig is fennáll.

Szovjetunió, mint állam, az agresszió által megsértette az 1949-es Genfi Konvenciót, ez értelemben háborús bűnös.

Szintén megsértette a szokásos nemzetközi jogot az elkövetett agresszió által, mely fogalom a Nemzetközi Büntető Bíróság (ex-Jugoszlávia) előtt is létezett.

Ugyanúgy, ahogy bűnt követett el az emberiség ellen az 56-os agresszió alatti megtorlással: civilek kivégzése, börtönbe zárása, deportálás – mindezek a minimális emberi jogok megtagadásával.

Az 1947-ben aláírt párizsi békeszerződés egyik mellékletében meghatározottak szerint, szovjet csapatok állomásozhatnak Magyarországon és Romániában, hogy biztosítsák a Szovjetunió és Ausztria szovjet zónája közti katonai utánpótlási vonalat.

1955. május 15-én Ausztria szuverén semleges állam lett, ezzel a négy megszállási övezet megszűnt, és a szovjet csapatok útvonal-biztosítási feladata is véget ért. Egy nappal az osztrák semlegesség elfogadása előtt (vagyis: május 14-én) viszont, létrehozták a Varsói Szerződés Szervezetét (Varsói Szerződés: VSZ), és ezzel (a szovjetek véleménye szerint) továbbra is lehetővé vált, hogy csapatait Magyarország területén állomásoztassa.

Az alábbiakban mellékelt VSZ okmány elemzése alapján viszont megállapítható, hogy ez a Szerződés nem jogosít fel egyetlen államot sem a Szerződő Felek részéről, hogy csapatokat állomásoztasson egy másik állam területén. Ebből következik, hogy a Magyarországon maradt különleges hadtest csapatai jogtalanul tartózkodtak hazánkban 1955. május 15-ét követően!

A Szerződő Felek megállapodása alapján készült okmány nem rögzíti egy vagy több Szerződő Fél által foganathatosító Szerződés felmondási lehetőségeit (feltételeit), és nem jogosítja fel senkit sem arra, hogy fegyveres erőszakkal lépjen fel a Szerződésből kilépni szándékozóval szemben. A Szerződés 8. cikkelye kifejezetten tiltja az egymás belügyeibe való beavatkozást.

Köztudott, hogy a hivatalos magyar kormány, a Varsói Szerződést felmondta, és nem kérte a Szovjetunió beavatkozását. A magyar kormány 1956. november 2-án az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsát hivatalosan felkérte, hogy a Szovjetunió azonnal vonja ki csapatait Magyarországról, és az Egyesült Nemzetek Szervezete lépjen fel a kérés végrehajtása érdekében. A Szovjet vétó miatt – a nyugati államok támogatása ellenére – Magyarország kérését elutasították.

A VARSÓI SZERZŐDÉS SZERVEZETÉNEK 1955. MÁJUS 14-I MEGALKULÁSÁT RÖGZÍTŐ OKMÁNY MAGYAR NYELVŰ VÁLTOZATA

Barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződés az Albán Népköztársaság, a Bolgár Népköztársaság, a Magyar Népköztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Lengyel Népköztársaság, a Román Népköztársaság, a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége és a Csehszlovák Köztársaság között.

A Szerződő Felek,

- újból megállapítva, hogy olyan európai kollektív biztonsági rendszer megteremtésére törekcszenek, amely valamennyi európai állam részvételén alapulna társadalmi és államrendszerükre való tekintet nélkül, s amely lehetővé tenné erőfeszítéseik egyesítését az európai béke biztosítása érdekében,
  - figyelembe véve egyszersmind a párizsi egyezmények megerősítése következtében Európában előállt helyzetet, amely egyezmények a felfegyverzett Nyugat-Németország részvételével és az észak-atlanti tömbbe való bevonásával a „Nyugat-európai Unió” alakjában új katonai csoportosulás létrehozását helyezik kilátásba, ami fokozza az újabb háború veszélyét és veszélyezteti a békeszerető államok nemzeti biztonságát,
  - meggyőződve arról, hogy az európai békeszerető államoknak ilyen körülmények között meg kell tenniük a biztonságuk biztosításához szükséges és az európai béke fenntartásának érdekét szolgáló intézkedéseket,
  - az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának célkitűzéseit és elveit követve,
  - a barátság, az együttműködés és a kölcsönös segélynyújtás további megszilárdításának és fejlesztésének érdekében, az államok függetlensége és szuverenitása tiszteletben tartásának, valamint a belügyeikbe való beavatkozásnak elveivel összhangban,
- elhatározták, hogy megkötik a jelen barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási Szerződést és*

Meghatalmazottaikként kijelölték:

- az Albán Népköztársaság Nemzetgyűlésének Elnöksége Mehmet Shehut, az Albán Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,
- a Bolgár Népköztársaság Nemzetgyűlésének Elnöksége Viko Cservenkovot,

- a Bolgár Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,*
- a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa Hegedűs Andrást, a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,*
- a Német Demokratikus Köztársaság Elnöke Otto Grotewohlt, a Német Demokratikus Köztársaság miniszterelnökét,*
- a Lengyel Népköztársaság Államtanácsa József Cyrankiewiczet, a Lengyel Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,*
- a Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlésének Elnöksége Gheorghe Gheorghiu-Dej, a Román Népköztársaság Minisztertanácsának elnökét,*
- a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége Legfelső Tanácsának Elnöksége Nyikolaj Alekszandrovics Bulganyint, a Szovjetunió Minisztertanácsának elnökét,*
- a Csehszlovák Köztársaság Elnöke Viliam Sirokýt, a Csehszlovák Köztársaság miniszterelnökét, akik kellő alakban és teljesen rendben talált meghatalmazásaik bemutatása után az alábbiakban állapodtak meg:*

1. Cikk

A Szerződő Felek kötelezik magukat arra, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányának megfelelően nemzetközi kapcsolataikban tartózkodnak az erővel való fenyegetéstől, vagy annak alkalmazásától, és nemzetközi vitáikat békés eszközökkel oly módon oldják meg, hogy ne veszélyeztessék a nemzetközi békét és biztonságot.

2. Cikk

A Szerződő Felek kijelentik, hogy az őszinte együttműködés szellemében készek részt venni minden nemzetközi akcióban, amelynek célja a nemzetközi béke és biztonság biztosítása és minden erejüket e célok megvalósítására fordítják.

A Szerződő Felek egyben arra fognak törekedni, hogy más olyan államokkal való megegyezés alapján, amelyek hajlandók ebben együttműködni, hatékony intézkedéseket fogjanatosítsanak a fegyverzet általános csökkentésére és az atom- és a hidrogénfegyver, valamint a tömegpusztító fegyverek egyéb fajtáinak betiltására.

3. Cikk

A Szerződő Felek a nemzetközi béke és biztonság megerősítésének érdekeit szem előtt tartva tanácskozni fognak egymással a közös érdekeiket érintő minden fontos nemzetközi kérdésben.

Az együttes védelem biztosítása és a béke és a biztonság fenntartása érdekében mindannyiszor haladéktalanul tanácskozni fognak egymással, valahányszor valamelyikük véleménye szerint a Szerződésben résztvevő egy vagy több államot fegyveres támadás fenyegeti.

4. Cikk

Ha valamely állam, vagy valamely államcsoport Európában fegyveres támadást intéz a Szerződésben résztvevő egy vagy több állam ellen, a Szerződésben résztvevő minden állam az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmánya 51. Cikkének megfelelően, az egyéni vagy kollektív önvédelem jogának megvalósításaképpen egyenként és a Szerződés többi tagállamával való megegyezés szerint, minden szükségesnek mutatózó eszközzel, a fegyveres erő alkalmazását

beleértve, azonnali segítséget nyújt a megtámadott államnak vagy államoknak. A Szerződésben résztvevő államok haladéktalanul tanácskozni fognak a nemzetközi béke és biztonság helyreállítására és fenntartására szükséges együttes intézkedésekről.

Az e cikk alapján tett intézkedésekről az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmánya rendelkezéseinek megfelelően tájékoztatni fogják a Biztonsági Tanácsot. Ezeket az intézkedéseket azonnal felfüggesztik, míhelyt a Biztonsági Tanács megteszi a nemzetközi béke és biztonság helyreállítására és fenntartására szükséges intézkedéseket.

5. Cikk

A Szerződő Felek megállapodtak abban, hogy megalakítják azon fegyveres erőknek egyesített parancsnokságát, amelyeket a Felek megegyezése szerint az együttesen megállapított elvek alapján működő parancsnokság vezénylete alá helyeznek. Védelmi képességük megerősítésére szükséges egyéb összeegyeztetett intézkedéseket is tesznek, hogy megvédelmezzék népeik békés munkáját, biztonságuk határait és területük sértetlenségét és az esetleges támadással szembeni védelmét.

6. Cikk

Abból a célból, hogy a Szerződésben résztvevő államok megvalósítsák a jelen Szerződésben előírt egymás közötti tanácskozást és megvizsgálják az e Szerződés végrehajtásával kapcsolatban felmerülő kérdéseket, Politikai Tanácskozó Bizottságot állítanak fel, amelyben a Szerződésben résztvevő minden államot a kormány valamelyik tagja vagy más külön kinevezett kiküldött képvisel. A bizottság - ha szükségesnek látja - kisegítő szerveket alakíthat.

7. Cikk

A Szerződő Felek kötelezik magukat arra, hogy nem vesznek részt semmiféle koalícióban vagy szövetségben és nem kötnek semmiféle egyezményt, amelynek céljai ellentétesek a jelen Szerződés céljaival. A Szerződő Felek kijelentik, hogy az érvényes nemzetközi szerződéseikben megállapított kötelezettségeik nem ellentétesek a jelen Szerződés rendelkezéseivel.

8. Cikk

A Szerződő Felek kijelentik, hogy az egymás közötti gazdasági és kulturális kapcsolatok továbbfejlesztése és erősítése érdekében a barátság és az együttműködés szellemében fognak eljárni, kölcsönösen tiszteletben tartván függetlenségüknek, állami szuverenitásuknak és az egymás belügyeibe való be nem avatkozásnak az elvét.

9. Cikk

A jelen Szerződéshez társadalmi és államrendszerükre való tekintet nélkül csatlakozhatnak oly más államok, amelyek kifejezik készségüket, hogy a jelen Szerződésben való részvétellel hajlandók elősegíteni a békeszerető államok erőfeszítéseinek egyesítését a békének és a népek biztonságának biztosítása céljából. Az ilyen csatlakozás a Szerződésben résztvevő államok beleegyezésével, a csatlakozásról szóló okiratnak a Lengyel Népköztársaság kormányánál való letétele után lép hatályba.

10. Cikk

A jelen Szerződést meg kell erősíteni és a megerősítő okiratokat a Lengyel Népköztársaság kormányánál kell letenni. A Szerződés az utolsó megerősítő okirat letételének napján lép hatályba. A Lengyel Népköztársaság kormánya a Szerződésben résztvevő többi államot minden megerősítő okirat letételéről tájékoztatni fogja.

11. Cikk

A jelen Szerződés húsz évig marad érvényben. A Szerződés a következő tíz évre is érvényben marad azon Szerződő Felek között, amelyek ezen időszak lejártá előtt egy évvel nem nyilvánítják ki a Lengyel Népköztársaság kormányának a Szerződés felmondására irányuló kívánságukat. Ha az európai kollektív biztonsági rendszer létrejön és ebből a célból általános európai kollektív biztonsági szerződést kötnek - amire a Szerződő Felek állandóan törekedni fognak - a jelen Szerződés az általános európai szerződés hatályba lépésének napján érvényét veszti.

Készült Varsóban, az 1955. évi május hó tizennegyedik napján, egyetlen példányban, orosz, lengyel, cseh és német nyelven, amely szövegek mindegyike egyformán hiteles. A jelen szerződés hitelesített másolatait a Lengyel Népköztársaság kormánya eljuttatja a Szerződés valamennyi résztvevőjéhez.

Fentiek hitelül a Meghatalmazottak a jelen Szerződést aláírták és pecsétjükkel ellátták.

MAGYARORSZÁG megszállásának biztosítása céljából, a szovjetek tovább növelték az itt állomásozó csapataik számát, egy legális kormányt döntöttek meg erőszakkal (fegyveres erővel), és Kádár vezetésével, egy bábkormány segítségével előkészítették a talajt arra, hogy (a későbbiekben) nukleáris eszközeiket közelebb vigyék a nyugat felé, hazánk egyes dunántúli területeit felhasználva.

Habár az ENSZ Biztonsági Tanácsa a szovjet vétőjog miatt a Szovjetuniót nem tudta elmarasztalni, de az ENSZ Közgyűlése elítélte a szovjet agressziót. A Szovjetunió felelősségét később az Orosz Föderáció elnöke elismerte, sőt, bocsánatot kért, nyilvánosan megkövetvén a magyar népet. Másképpen fogalmazva: amikor a szovjet diktatúra véget ért, az utódállamok vezetője elismerte felelősségét.

IV. A KÁRTÉRÍTÉS FELMÉRÉSE

A kuvaiti precedens értékű (különleges) példának tekinthető, figyelembe véve, hogy az ENSZ egy külön bizottságot hozott létre a kártérítés megállapítása céljából. A magyar esetben jogszerű, indokolt és igazságos lenne, hogy a ma-

gyar állam hivatalos felmérés után, esetleg nemzetközi szakértőket is beavatva, a kártérítést a szovjet utódállamoktól kérje.

A kár lehet direkt, vagy indirekt, mert a kuvaiti példából kitűnik, hogy indirekt károk is jóvátételre szorulhatnak. A kár nemcsak anyagi lehet (szétlőtt házak), de gazdasági is. Morális vagy lelki kárt a nemzetközi jog nem ismer, ennek megítélésére nincs nemzetközi precedens. Kiindulópont lehetne, az akkori rezsim „ellenforradalmi károk”-ként nevezett kárbecslése, amelyet az akkori hatóságok állapítottak meg: kb. 20 milliárd forint értékben (1957-es árfolyamértékben számolva).

A Justitia Bizottság szakemberei felmérték mai forintban a kárt a következő tételek szerint:

1. A szovjet intervenciók erők tüzésével, légi erejével és harckocsijaival okozott károk Budapesten, Pécsen, Dunapenterén, Debrecenben, Miskolcon, Győrön, valamint a nyugati határsávban lévő mezőgazdasági területeken. Megrongált úthálózatok, katonai objektumok, repülőterek és vasútvonalak.

2. A szovjet csapatok felvonulásának hírére beindult menekült-áradat egyenes következményeként mintegy 200 000 állampolgárunk menekült külföldre. A menekült többség életkorát és képzettségét tekintve a legaktívabb szellemi és fizikai munkaerő-réteghez tartozott.

3. A 200 ezer főre felduzzasztott szovjet megszálló erők (beleértve a családtagokat is) ellátási költségei 35 éven át.

4. Becsült károk, az úthálózat harci járművekkel történő rongálása következtében, a katonai repülőgépek gyakorló repüléseik okozta zajok miatt, idegenforgalmi csökkenés következtében (Hajdúszoboszlón, Hévízen és a Balaton környékén lévő szállodákban), továbbá a gyakorlatokon felhasznált üzemanyagokra (gépjárművek, repülőgépek).

Összesen 9 972 milliárd forint.

Megjegyzés: A számítás nem tartalmazza az okozott környezeti károkat és egyéb, a megszálló szovjet hadseregnek nyújtott szolgáltatások értékét.

V.

AZ UTÓDÁLLAMOK FELELŐSSÉGE

Felvetődik a kérdés, hogy a Szovjetunió széthullása után, kitől lehet kártérítést követelni? A nemzetközi jog szerint az utódállamok felelőssége vitathatatlan, mindenek előtt az Orosz Föderációé, de Ukrajnával és Fehéroroszországgal szemben is, a felelősségük folyamatosságára utaló nemzetközi jogszabályok lettek megfogalmazva, az 1978. augusztus 23-i bécsi egyezményben.

Az egyezmény tulajdonképpen két különböző logikát követ, miszerint szó van az „újból függetlenedő államok”-ról (azaz: azokról az országokról, amelyek

a gyarmatosítás alól szabadulnak fel), illetve más egy „nagyobb államból elszakadó terület/ek”-ről. Az első esetben a szakítás dinamizmusán van a hangsúly, ezáltal érvényesül a „tisztalap” elve, míg a másik esetben az egyértelmű kiindulópont éppen ellenkezőleg, - a folyamatosság.

Az egyezmény meghatározza a következő alapelvet: „minden olyan szerződés, mely érvényben volt az államok elszakadásának időpontjában az eredeti állam teljes területére nézve, hatályos marad minden így létrejött utódállamra nézve is.” (34. cikkely), az előbb említett szerződés egyébként hatályban marad adott esetben az eredeti állam maradék területére nézve is (35. cikkely).

A nemzetközi jog differenciál a különböző szituációk között: két vagy több ország egyesülése (például a volt két Németország), vagy egy ország békés kettészakadása (Csehszlovákia), vagy vitás szétszakadása (Jugoszlávia). Ami a mi esetünket illeti, a pozitív nemzetközi jog jóformán minden esetben elismeri az Orosz Föderációt, mint a Szovjetunió utódját, helyesebben folytatóságsgá. Ennek a folytatóságsgátnak objektív kritériumai közé tartozik az, hogy az Orosz Föderáció determináns volt a szovjet tagállamok között, földrajzilag az egyik legnagyobb, és a világ nagyhatalmai közé tartozott.

Ami Fehéroroszországot és Ukrajnát illeti, - ez a két ország csak részbeni folytonossággal rendelkezik, mivel mindkét ország az ENSZ-nek alapító tagja, számos nemzetközi szerződést ratifikáltak saját neveikben, amelyek (egyben) a Szovjetuniót is érintették.

Az ENSZ főtítkárához 1991. december 24-én írt levelében Boris Elstine elnök leszögezte, hogy az Orosz Föderáció a Szovjetunió utódjának tekinti magát, Yuli Mikhailovich Vorontsov, Oroszország állandó képviselője az ENSZ-ben 1992. január 27-én szintén hasonló módon nyilatkozott, kijelentette, hogy az Orosz Föderáció folytatja a joggyakorlatot és elfogadja kötelezettségeit, melyek a Szovjetunióra érvényesek voltak. A fentiekre való tekintettel, az Orosz Föderáció, a volt Szovjetunió jogi utódállamának minősül.

VI. ELÉVÜLÉS

A Szovjetunió 1956-ban nemzetközi bűnt követett el a Magyarország elleni katonai agressziójával. Egyértelmű, hogy addig, amíg Magyarország szovjet megszállás alatt volt, és hazánkban nem volt demokratikus rendszer, gyakorlatilag lehetetlen volt a Szovjetunió felelősségét felvetni, illetve kártérítést követelni.

A jogi gyakorlatba ismert elévülés fogalmát - tehát - jelen esetben nem lehet szóba hozni vagy alkalmazni, annál is inkább, mert egyes tények nemcsak a Szovjetunió nemzetközi jogszabályokba ütköző (jogi, morális, etikai) cselekményeit tükrözik, hanem - ezen túlmenően - az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények is történtek, amelyek elévülhetetlenek!

VII. KONKLÚZIÓ

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei – hadüzenet nélkül – beözönlöttek az ország területére. A magyar polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, valamint polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsi szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak.

Ezt az agressziót, - a Szovjetunió utódjának minősülő -, Orosz Föderáció vezetői elismerték. A nemzetközi jog értelmében tehát a Szovjetunió bűncselekményt követett el

Ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyagot (esetleges kiegészítésével egyetemben), - a magyar kormány, kormányfő és államelnök, a vonatkozó nemzetközi jogszabályok alapján, minden lehetséges nemzetközi fórumon képviselje, illetve terjessze elő.

A vitathatatlan jogos kártérítés nemcsak nemzet-összefogó, elhallgathatatlan és elengedhetetlen nemzeti érték, hanem minden magyar embernek, az összmagyarságnak morális és anyagi érdeke.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott 1956-os forradalmát és szabadságharcát eltiprói ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltassanak, hozzájárulva így a nagy pusztítás után az ország újjáépítéséhez.

Dr. Léh Tibor, ügyvéd, nemzetközi jogász, a párizsi Összehasonlító Jogi Intézmény volt tanársegédje, számos francia és nemzetközi folyóiratban jelent meg jogi elemzése. A Magyarok Világszövetségének elnökségi tagja, a Kárpát-medencén Kivüli Régió elnökhelyettese. A Iustitia Bizottság koordinátoraként a kártérítés-igényles jogi részének kidolgozója.

Prof. Dr. Bokor Imre

Magyarország kifosztása és tragédiája a XX. században

60-70 perces időtartamban fel lesznek vázolva azok a tragikus időszakok, amikor a Magyarország, a nagyhatalmak politikai manővereinek áldozataként (sajátos geopolitikai helyzetünk következtében) belesodródott két világháborúba, majd áldozatává vált 1956-ban a szovjetek világhatalmi törekvéseinek.

Igazolható, hogy az első világháborút követő békeszerződésben hazánkat sújtották a legszigorúbb, igazságtalan és kegyetlen erkölcsi, anyagi, valamint területi szankciókkal, ezen belül a környező államokhoz csatolt országrészekben élő, több mint ötmillió magyar ajkú állampolgárunk honvesztésével.

A második világháborúba is akaratonkon kívül, ún. vis maior helyzetben keveredtünk bele, és a háború vége felé először a hitleri Német Birodalom fegyveres erői, másodszor pedig a szovjet csapatok szállták meg hazánkat. A megszállások során a szó szoros értelmében kifosztották az országot, a szovjetek a vétlen lakosság köréből mintegy 350 ezer főt vagoníroztak ki hátszországukba, majd az első világháborúhoz hasonlóan, a békeszerződésben ismét területünk csonkítását és 300 millió dollár kártérítés megfizetését írták elő.

Ezt követte a szovjetek több évtizedekig tartó megszállása, amely nem csak irdatlan terheket rótt a magyar népre, hanem tudományos, kulturális, technikai, művészeti és más területi fejlődésében is évtizedekre vetette vissza, nem beszélve a bolsevik ideológia terjesztéséről, a mezőgazdaság és az ipar leépüléséről.

1956-ban a magyar nép fegyvert fogott a szovjetek hazai lakásai, majd a forradalom leverésére beözönlő szovjet fegyveres erők ellen, de a túlerővel nem bírtunk, viszont olyan mély sebet ütöttünk a bolsevik Góliáton, amelyet képtelen volt kiheverni, bár az agonizálása (sajnos) sok időt vett igénybe.

Az '56-os forradalmunk és szabadságharcunk során az agresszorok óriási károkat okoztak hazánknak, több százezer ember kimenekült nyugatra, rommá lötték Budapest egyes kerületeit, a kádári megtorlás időszakában pedig, mintegy ezer embert végeztek ki, tíz és százezreket ítélték szabadságvesztésre.

Meg kell jegyezni, hogy a szovjetek nem lettek elmarasztalva az agresszió elkövetése miatt, jóvátételt a mai napig nem fizettek, az MVSZ Iustitia Bizottsága által (tételesen) kidolgozott veszteséglistát a hatalom csúcán lévők „közjogi méltóságok” válasza sem méltatták.

Az előadás sajátos „gazdagítására” felkértük Sólyom Ildikó művésznőt annak felvázolására, hogy tragédiánkat és kifosztásunkat hogyan látja, hogyan érzékeli és éli meg (vagy át) egy család tragédiájának és kifosztásának szenvedő alanyaként.

VII. KONKLÚZIÓ

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei – hadüzenet nélkül – beözönlöttek az ország területére. A magyar polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, valamint polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsi szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak.

Ezt az agressziót, - a Szovjetunió utódjának minősülő -, Orosz Föderáció vezetői elismerték. A nemzetközi jog értelmében tehát a Szovjetunió bűncselekményt követett el

Ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyagot (esetleges kiegészítésével egyetemben), - a magyar kormány, kormányfő és államelnök, a vonatkozó nemzetközi jogszabályok alapján, minden lehetséges nemzetközi fórumon képviselje, illetve terjessze elő.

A vitathatatlan jogos kártérítés nemcsak nemzet-összefogó, elhallgathatatlan és elengedhetetlen nemzeti érték, hanem minden magyar embernek, az ősszmagyarságnak morális és anyagi érdeke.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott 1956-os forradalmát és szabadságharcát eltiprói ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltassanak, hozzájárulva így a nagy pusztítás után az ország újjáépítéséhez.

Dr. Léh Tibor, ügyvéd, nemzetközi jogász, a párizsi Összehasonlító Jogi Intézmény volt tanársegédje, számos francia és nemzetközi folyóiratban jelent meg jogi elemzése. A Magyarok Világszövetségének elnökségi tagja, a Kárpát-medencén Kivüli Régió elnökhelyettese. A Iustitia Bizottság koordinátoraként a kártérítés-igényles jogi részének kidolgozója.

Prof. Dr. Bokor Imre

Magyarország kifosztása és tragédiája a XX. században

60-70 perces időtartamban fel lesznek vázolva azok a tragikus időszakok, amikor a Magyarország, a nagyhatalmak politikai manővereinek áldozataként (sajátos geopolitikai helyzetünk következtében) belesodródott két világháborúba, majd áldozatává vált 1956-ban a szovjetek világhatalmi törekvéseinek.

Igazolható, hogy az első világháborút követő békeszerződésben hazánkat sújtották a legszigorúbb, igazságtalan és kegyetlen erkölcsi, anyagi, valamint területi szankciókkal, ezen belül a környező államokhoz csatolt országrészekben élő, több mint ötmillió magyar ajkú állampolgárunk honvesztésével.

A második világháborúba is akaratunkon kívül, ún. vis maior helyzetben keveredtünk bele, és a háború vége felé először a hitleri Német Birodalom fegyveres erői, másodszor pedig a szovjet csapatok szállták meg hazánkat. A megszállások során a szó szoros értelmében kifosztották az országot, a szovjetek a vétlen lakosság köréből mintegy 350 ezer főt vagoníroztak ki hátszországukba, majd az első világháborúhoz hasonlóan, a békeszerződésben ismét területünk csonkítását és 300 millió dollár kártérítés megfizetését írták elő.

Ezt követte a szovjetek több évtizedekig tartó megszállása, amely nem csak irdatlan terheket rótt a magyar népre, hanem tudományos, kulturális, technikai, művészeti és más területi fejlődésében is évtizedekre vetette vissza, nem beszélve a bolsevik ideológia terjesztéséről, a mezőgazdaság és az ipar leépüléséről.

1956-ban a magyar nép fegyvert fogott a szovjetek hazai lakásai, majd a forradalom leverésére beözönlő szovjet fegyveres erők ellen, de a túlerővel nem bírtunk, viszont olyan mély sebet ütöttünk a bolsevik Góliáton, amelyet képtelen volt kiheverni, bár az agonizálása (sajnos) sok időt vett igénybe.

Az '56-os forradalmunk és szabadságharcunk során az agresszorok óriási károkat okoztak hazánknak, több százezer ember kimenekült nyugatra, rommá lötték Budapest egyes kerületeit, a kádári megtorlás időszakában pedig, mintegy ezer embert végeztek ki, tíz és százezreket ítélték szabadságvesztésre.

Meg kell jegyezni, hogy a szovjetek nem lettek elmarasztalva az agresszió elkövetése miatt, jóvátételt a mai napig nem fizettek, az MVSZ Iustitia Bizottsága által (tételesen) kidolgozott veszteséglistát a hatalom csúcsán lévők „közjogi méltóságok” válasza sem méltatták.

Az előadás sajátos „gazdagítására” felkértük Sólyom Ildikó művésznőt annak felvázolására, hogy tragédiánkat és kifosztásunkat hogyan látja, hogyan érzékeli és éli meg (vagy át) egy család tragédiájának és kifosztásának szenvedő alanyaként.

The looting and the tragedy of Hungary in the 20th century

In a term of 60-70 minutes those tragic times will be sketched, when Hungary, as a victim of the political manoeuvres of the great powers (as a consequence of its particular geopolitical situation), has drifted into two world wars, then in 1956 became victim of the soviet's endeavour to world domination.

It can be proved that in the treaty following the First World War, Hungary was punished with the most severe, unjust and cruel moral, material and territorial sanctions, among these: the loss of homeland of more than 5 million Hungarian-speaking people who lived in those parts of the country that were attached to the neighbour states.

In the Second World War we were also involuntary involved, in a so called vis maior situation, and by the end of the war our land has been occupied first by the armed forces of the German empire, then by the soviet troops. During these occupations the country has been literally sacked, the soviets entrained and transported about 350 thousand innocent inhabitants to their neighbour country, then – like in the case of the First World War – the treaty of peace ordered again the dismemberment of our territory and the payment of 300 million dollars compensation.

This has been succeeded by several decades of soviet occupation, that not only made the nation carry an immense burden, but it also impeded in its scientific, cultural, technical, artistic and so on development, not to mention the propagation of the Bolshevik ideology, the demolition of the agriculture and industry.

In 1956 the Hungarian nation took arms against the soviets' inland flunkies, then against the armed forces, that streamed in to quiet the revolution. Although we couldn't cope with such superior numbers, it took time for the soviet superpower to recover.

During the revolution and war of independence of '56, the aggressors caused huge damages to our country, several hundred thousand people fled to the west, some districts of Budapest were smashed to atoms and the retaliation of Kadar executed approximately 1000 people, and hundreds thousand people were sentenced to years of imprisonment.

It must be mentioned that the soviets have never been reprehended for the aggressions committed, they haven't paid any compensation, the itemized list of losses elaborated by the Iustitia Committee of the World Federation of Hungarians hasn't even been considered by the leaders of the country.

To colour the presentation in a particular manner we invited artist Ildikó Sólyom to sketch how she sees, senses and lives the nation's tragedy and looting as sufferer subject of a family's tragedy and looting.

ELŐSZÓ

Ez az – összefoglaló – tanulmány abból a célból készült, hogy „*felvillantsa*” a Kárpát-medencében gyökeret vert, államot alapított népünk történelmének egyes fejezeteit, és érzékeltesse azokat az eseményeket, amelyek determináltak hazánk történelmét, és közvetlenül vagy közvetve befolyásolták erkölcsi, gazdasági, népességi, kulturális, tudományos, technikai, művészeti és területi helyzetünk alakulását.

Bizonyítható, hogy a magyarság ún. „befogadó” nép volt minden időben, és az is tény, hogy más államok gyakorlatától eltérően, nálunk nem került senki sem hátrányos helyzetbe azért, hogy az anyanyelve, a vallása, a faji hovatartozása vagy a bőre színe eltér a magyarokétól. Az erőszakos asszimiláció alkalmazására nem került sor hazánkban, még azt sem követelték meg az ide települt idegenektől, hogy szakítsanak öröklött szokásaikkal, és ne ápolják nemzeti(ségi) kultúrájukat.

Ezek a megállapítások akkor is igazak, ha több mint ezeréves történelmünk során (átmenetileg) voltak olyan rövid időszakok, amikor általában külső nagyhatalmak nyomására előfordultak kisebb, helyi kilengések, de ezek eltörpültek az oroszoknál (szovjeteknél), a németeknél, a románoknál, a csehszlovákoknál, a törököknél, az USA-ban vagy más államokban lezajlott (számos helyen évszázadokon át tartó, váltakozó intenzitású) pogromok, erőszakos asszimilációk és más, burkolt kilengések (pl. nemzetiségi iskolák megszüntetése, nemzetiségi nyelvhasználat, feliratok, ünnepek, stb. tiltása, akadályozása, büntetése).

Talán ez a magyarázata annak, hogy napjainkban külföldi politikusok és sajtóorgánumok kiemelt „előszeretettel” foglalkoznak minden olyan hazánkra utaló, vélt vagy „belemagyarázott” rasszista jelenséggel, amelyet „feltupírozva” tárnak a közvélemény felé, hogy feledtessék saját szennyesüket, és eltereljék a figyelmet önmagukról.

A címben felvetett kérdés vizsgálatánál még azt is figyelembe kell venni, hogy geo-stratégiai helyzetünkől kifolyólag olyan „ütköző” zónában élünk, ahol útjában voltunk a tatároknak, a törököknek, az osztrákoknak, a németeknek, az oroszoknak (szovjeteknek), és súlyos véráldozattal, valamint felmérhetetlen nagyságrendű anyagi veszteséggel „fizettünk” azért, mert szabadságszerető nép lévén nem akartunk senkinek sem behódolni.

HÁBORÚK ÉS VESZTESÉGEK

I./Tatárjárás

1241. április 11-én, a Nyugat felé tartó, Batu kán vezette mongol-tatár főserég súlyos csapást mért a IV. Béla király vezette magyar csapatokra a Sajó menti Muhi-pusztá körzetében. IV. Bélának sikerült elmenekülnie a tatárok elől, akik feldúlták az egész országot, raboltak, gyilkoltak, és válogatás nélkül mindent pusztítottak.

A tatárok dúlása 1242 márciusáig tartott, akkor Ögödej nagykan halálának hírére a tatárok kivonultak az országból. A tatárjárás során az alföldi megyékben a települések mintegy 50%-a elpusztult.

A második honalapító néven emlegetett IV. Béla király hatalmas, látványos és eredményes munkával, politikai, katonai, gazdasági intézkedések sokaságával talpra állította az országot, elutasította a mongolok által felajánlott szövetségi javaslatot (IV. Orbán pápa támogatásának birtokában), majd az ismételten betörő tatár sereget megfutamította.

II./ Mohács + törökdúlás

II. Szulejmán szultán, 1526. április 23-án indult el (kb. 75-80 ezer főt számláló csapataival) Isztambulból Magyarország ellen, és augusztus 26-án érkezett Mohács alá, ahol II. Lajos király készült 25 ezer fős seregével megakadályozni a törökök térnyerését. A mohácsi csata augusztus 27-én vette kezdetét, és két óra leforgása alatt a törökök döntő győzelmet arattak a magyarok felett. Mintegy 14-15 ezer katonánk lelte halálát a csatatéren, II. Lajos király menekülés közben a Csele patakba fulladt.

A törökök előtt megnyílt az út Buda felé, hazánk a Török Birodalom hódító háborúinak szenvedő alanyává vált 1699-ig. Az ország területének nagy részét megszálló, elsőpró erőfölényben lévő török csapatok kíméletlenül fosztogattak, gyilkoltak, raboltak, gyújtogattak, és csupán a nemzet élni akarását fémjelző ellenállásnak volt köszönhető, hogy irtózatoss erőfeszítéssel sikerült átvészelnünk ezt a hosszú, gyötrelmes időszakot, majd külső segítséggel kiverni a törököket az országból.

A törökökkel vívott hon- és nemzetvédő háborúink során a magyarság embervesztésének nagyságrendjét jól érzékelteti az a demográfiai összehasonlítás, miszerint a török hódoltság előtt az ország lélekszáma nagyjából megegyezett Franciaország vagy Nagy-Britannia lakosságának számával! Európa a magyarok hősi ellenállásának köszönheti, hogy a törökök nem voltak képesek tovább terjeszkedni nyugati irányba.

Mérhetetlen nagy véráldozat és felbecsülhetetlen anyagi veszteség árán védjük önmagunkat és a keresztény világot a pogány népiertökökkel szemben.

A mongolok (tatárok) és főként a törökök elleni szabadságharaink gyakorlatilag Európa védelmét is szolgálták, és ez a „védőbástya” jellegű misszióink olyan hatalmas vérvesztéssel járt, hogy a törökök kiűzését követően a magyarság korábbi – Angliához és Franciaországhoz közelítő – lélekszáma az egyötödére csökkent!

III./ Habsburg uralom.

A török hódoltságot egy mérsékeltebb módszerekkel operáló, de az ország gazdaságát permanensen fosztogató, valamint a magyarság jogait megnyirbáló

osztrák elnyomás váltotta fel. A császári polgári adminisztráció és a katonaság túlkapásai sorozatos népfelkelésekhez, majd 1703-ban a II. Rákóczi Ferenc vezette szabadságharc kitöréséhez vezetett. A szabadságharc a kuruc seregek vereségével, illetve az 1711-es szatmári békével ért véget.

A Habsburgok uralma ígéretésekkel, látszat-intézkedésekkel és rendőrterrori módszerek illetve eszközök alkalmazásával tovább folytatódott, de az 1848 elején kitört európai forradalmi megmozdulások hatására március 15-én Pesten is győzött a forradalom, amely szabadságharcba torkolt, és csak I. Miklós cár 200 ezer fős csapataival tudták térdre kényszeríteni szabadságharcos erőinket 1849 augusztusában, és neki „köszönhető”, hogy Magyarország nem szakadt ki a Habsburg Birodalomból.

A Haynau császári generális vezette megtorlás áldozatává vált gróf Batthyány Lajos miniszterelnök, 13 tábornok, továbbá mintegy 260 civil és katona. Ezeket vittek el Ausztriába katonai szolgálatra, több száz főt ítéltek többéves börtönbüntetésre vagy várfogságra.

A Habsburg uralom hazánkat is érintő betetőzését képezte az I. világháború kirobantásában való aktív részvétele és Magyarország bevonása az agresszorok táborába.

IV./ Trianon

Az I. világháborút lezáró párizsi (trianoni) békeszerződésben Magyarországot megfosztották területének kétharmadától, ötmillió magyar ajkú személyt rekesztettek ki határainkon túlra, és 200 millió aranykorona megfizetésére kötelezték hazánkat a győztes nagyhatalmak. Ekkora csapás egyetlenegy agresszort sem ért, arról nem is beszélve, hogy Magyarország (az Osztrák-Magyar Monarchián belül) az I. világháború kirobantásában semmilyen szerepet nem játszott, a háborúban való részvétele *kizárólag* az osztrákoktól függött.

V./ Második világháború

Magyarország 1941. június 27-én, az európai államok között a legutolsóként üzent hadat a Szovjetuniónak. Mindennemű mentegetőzés és magyarázkodás mellőzésével kijelenthető, hogy hazánk vis maior helyzetben volt (!), a két nagy birodalom konfliktusában vagy a német megszállást választhatta, vagy a németek mellé áll. Harmadik változat nem volt!

A Szovjetunió elleni agresszióban való részvételünkért újabb területcsonkítással, valamint 300 millió USA dollárral kellett „fizetnünk” a békeszerződésben meghatározott követelményeknek alapján.

A „felszabadító” Vörös Hadsereg emellett speciális „zsákmányoló” alakulattal kifosztotta hazánk gyárait és üzemait (gépi felszereléseket, nyersanyagokat és raktári készleteket), számolatlanul rekvirálták el mezőgazdasági terményeinket, haszonállatainkat, műkincseinket, sőt több százezer polgári személyt

vaszárítottak be, és szállítottak a Szovjetunióba többéves vagy életfogytiglani munkavégzésre.

A mintegy százezer fős megszálló kontingens összes költségeit fizetnünk kellett, és azt is el kellett túrnunk, hogy a nyakunkra ültessék a Moszkvából ideírányított Rákosi-féle bandát, akik sikeresen tönkretették a magyar gazdaságot, bevezették a proletárdiktatúrát, és adaptálták a koncepciók perék végrehajtására vonatkozó kinti ismereteiket.

VI./ '56-os forradalom és szabadságharc

A sorozatos törvénytörések, a bevezetett lelki és fizikai terror, az erőltetett szövetkezeti mozgalom és a kulákvándorlás, az esztelen munkaverseny, a nemzeti szimbólumok és ünnepek eltörlése, őseink és hőseink feledtetése tömeges elégedetlenséget szított, amely mindent elsőpró forradalommal alakult át.

Az MDP szervezetei napok alatt felbomlottak, az ÁVH-sok, a vezető pártfunkcionáriusok és a forradalmi tömegekre sortűz vezénylők gyáván szétszaladtak, a forradalom leverésébe beavatkozó szovjet harckocsikat és katonákat a zömében fiatal, silány fegyverekkel és benzines palackokkal harcoló Pesti Srácok megfutamították.

A hazug szovjet nagykövet (Andropov), valamint a szovjet kormány kétszínű magyarázkodása az újonnan beözönlő intervenciók eredeti célját „tárgagatta”, miszerint: Hruscsov és kormánya döntése alapján leverik a forradalmat, és a számukra megbízhatatlanná vált Nagy Imre miniszterelnök helyett a magyar történelem legnagyobb árulóját ültetik a nyakunkra, duplájára növelik a megszálló kontingens létszámát, majd hatékony segítséget nyújtanak Kádárnak a megtorlás „példamutató” végrehajtásához.

Az utóbbi olyan „jól sikerült”, hogy Kádár nagyságrendileg túltett Haynau generálison: közel ezer ember halála terheli a lelkét, 25-30 ezer embert lett tartóztatva és hosszabb-rövidebb börtönbüntetésre ítélve. 200 ezer ember menekült ki az országból, a megszállók által okozott kár összértéke pedig 10 ezer milliárd forint körüli értékre rúg!

Az MVSZ Justitia Bizottsága által készült tanulmány tartalmazza a károkozás tételes felbontását, az alábbi csoportosításban:

- (1) a harckocsik, a tüzéség és a légierő okozta károkat;
  - (2) a termelés leállításából keletkező károkat;
  - (3) az út- és vasúthálózatban okozott károkat;
  - (4) a kereskedelem és a turizmus visszaeséséből eredő károkat;
  - (5) a kb. kétszázezer fős katonai kontingens 35-36 évig tartó költségkihatását;
  - (6) a hazánkban diszlokált szovjet katonai kontingens által a természeti környezetben okozott károkat (víz, gyógyvíz, élővilág, stb.).
- Sajnálatos tényként kell megemlíteni, hogy a Justitia Bizottság dolgozatát a magyar médiák konzekvensen agyonhallgatták.

Az MVSZ tiszteletbeli elnökének (Rácz Sándornak), elnökének (Patrubby Miklósnak) és a Justitia Bizottság elnökének (Bokor Imrének) aláírásával ellá-

tott, a legfőbb közjogi méltóságoknak elküldött anyagot (érdemi) válaszra sem méltatták, és a parlamenti pártok elnökeihez továbbított jelentés is hasonló „elbírálásban” részesült!

Az MVSZ és a Justitia Bizottság időt, energiát és anyagi áldozatot nem kímélve megkísérli áttörni a hallgatás és/vagy a közömbösség falát. A Brüsszelben megtartott, mérsékelt sikerrel járó nemzetközi sajtótájékoztató csupán az első lépés volt kitűzött célunk érdekében, hogy a hazai és a nagyvilági közvéleményt megismertessük a magyarságot ért tragédiák eddig elhallgatott vagy eltorzított tényanyagával, és elérjük, hogy megfelelő szinten, egy illetékes testület foglaljon ezzel a kérdéssel.

AZ 1956-OS SZOVJET KATONAI INTERVENCIÓ SORÁN KELETKEZETT VESZTESEGEINK

BEVEZETÉS

A Kárpát medencében honalapítónak vált magyarság történelme, dicsőséges és tragikus események sorozatát tartalmazza. Hazánk *geo-stratégiai helyzetének* következtében, a szláv és a germán népek „tengerében” (érdekszférájukban, ütközési zónájukban), gyakran keveredett konfliktusba szomszédjaival, valamint - a szomszédjait is támadó - (mongol, török) hódítókkal.

A kis népekre jellemző „*vis maior*” helyzetekben, Magyarország is átmeneti vagy tartósabb szövetségre lépett egyes nagyhatalmakkal (törökökkel, osztrákokkal, németekkel, szovjetekkel), felelt a következményekért (I.: I. és II. világháborúkat), nem egy esetben *irreálisan magas árat* fizetve azért, mert *elkerülhetetlenül* belesodródott a világuralomra törő birodalmak között kirobbant konfliktusokba.

Történelmi tény, hogy a magyarság soha nem kezdeményezett és nem indított hódító háborúkat, nem akart más népeket leigázni, jogos érdekeit békés úton kívánta rendezni, ugyanakkor függetlenségének vagy területi integritásának védelme érdekében, gyakran ragadott fegyvert, idegen hódítók és/vagy hazai kollaboránsaik ellen.

1956-ban, a szovjet névre átkeresztelt orosz hódítók, cári elődjük hagyományaira támaszkodva, kb. 200 ezer fős, *állig felfegyverzett* hadsereggel verték le a helytartójukként idetelepített Rákosi-Gerő-Parkas és bandájuk ellen kirobbant forradalmunkat, valamint az agressziójuk ellen kibontakozott szabadságharcunkat.

Elsőpró (létszámban és harci-technikai eszközökben megmutatkozó) erőfőlnyűk birtokában szétlőtték Budapest egyes negyedeit, főútvonalon lévő épületeit, tönkretették útvonalaink többségét, számos városunk laktanyáit és középületeit, repülőtereinket, lezárták a nyugati határainkat, kollaboránsaik bevonásával akadályozták, elfogták vagy legyilkolták a nyugatra menekülők egy - máig is tisztázatlan számú - részét.

A szovjet szuronyokkal létrehozott Kádár-féle bábkormány felállításával és kollaborálásával, további *személyi és anyagi* veszteségek *közvetlen* vagy *köz-*

vetett okozói voltak, mivel az „összkomfortos” sztrájk kirobbanása (valamint az abból eredő anyagi károk), illetve a nyugatra menekült, mintegy 200 ezer főt kitevő emberveszteségünk, az agresszorok számláját terhelik, nem elfelejtkezve arról sem, hogy *tevékenyen közreműködtek Kádár véres megtorlási akcióiban.*

Vizsgálat tárgyát képezi az is, hogy az ún. Kádár rezsim konszolidációját követően (vagyis 1957 májusától kezdve), miért volt szükség megnövelt létszámú szovjet („ideiglenesnek” címkézett) csapatok állomásoztatására hazánkban, és milyen költségkihatással volt ez a magyar népgazdaságra?

Tekintettel arra, hogy a Szovjetunió a forradalmárjainktól elszenvedett *erkölcsi, ideológiai, anyagi és személyi* veszteségei ellenére, még hosszú ideig konzerválta a hatalmát, ezért a szocialista tábornak nevezett, a Kremlből irányított társadalmi „képződmény” szétesését követően, csak most kerülhetett sor arra, hogy megvizsgáljuk a hazánk ellen elkövetett szovjet agressziót, és kártérítési igényeink tételeit.

Az emberiség történelmében lezajlott mintegy 14 000 háborút (fegyveres összetűzést) lezáró 8 000 *békeszerződés* többségéből megállapítható, hogy a „hadi-sarc” (kártérítés vagy jóvátétel) nagyságrendjében általában a *győztes fél* döntött, de nem számított ritkaságnak, hogy a *szemben álló felek* megállapodása alapján rendezték le ezt a kérdést.

JOGI ELEMZÉSEK

ÁLTALÁNOS ÉS NEMZETKÖZI JOGI ALAPOK VIZSGÁLATA, AZ '56-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC ESEMÉNYEINEK FÜGGVÉNYÉBEN.

(KÁRTÉRÍTÉS A NEMZETKÖZI JOGBAN, KIEMELT JOGI ÉRVEK, A HAZÁNK ELLEN 1956-BAN ELKÖVETETT SZOVJET AGRESSZIÓ JÓVÁTÉTELEÉRT)

1956-ban a szovjet hadsereg agressziót követett el Magyarországgal szemben, háborús akciót vezetett az ország ellen, megdöntve a legális kormányt, figyelmen kívül hagyva a magyar nép akaratát. A Magyarok Világszövetsége a forradalom 50. évfordulója alkalmából 2006. október 15-én rendkívüli megemlékező közgyűlést tartott, és a következő határozatot hozta:

„1956 októberében és novemberében Magyarországot fegyveres támadás érte a világ akkori legerősebb hadserege részéről. Magyarország hadüzenet nélkül háborús színtérre vált. Az ártatlanul kioltott életek tízezreiért, az ekkor okozott szörnyű pusztításért, a Magyarok Világszövetségének rendkívüli, emlékező Kül-döntgyűlése kezdeményezi és követeli kártérítés fizetését az agressziót elkövető Szovjetunió utódállamaitól. Teszi ezt annál is inkább, mivel időközben ezek az államok a jogállamiság és a demokrácia útjára léptek.”

Az MVSZ keretében, egy független bizottság alakult (Justitia Bizottság néven), azzal a feladattal, hogy feltárja, vizsgálja (elemezze) és jogi, valamint szakmai érvek alapján feldolgozza a magyarsággal szemben elkövetett sérelmeket,

továbbá indítványozza az illetékes szervek felé (kormány, bíróság, ügyészség) azokat a szükséges lépéseket, amelyeket meg kell tenni a jogorvoslat beindítása (teljesíthetősége) érdekében.

A továbbiakban, magyar kormány feladatát képezi, hogy (a kapott adatok birtokában) tárgyalásokat kezdeményezzen kártérítés céljából a volt Szovjetunió utódállamaival, a tárgyalások kudarca esetén pedig, forduljon nemzetközi jogi intézményekhez. Amennyiben a kormány nem vállalná fel ennek a feladatnak a teljesítését, akkor a Magyarok Világszövetsége és a Justitia Bizottság tesz meg mindent annak érdekében, hogy a problematikus kérdés igazságos megoldást nyerjen.

A KÁRTÉRÍTÉS ALAPJAI

1907-ben, a Hágában jelenlévő felhatalmazottak egy egyezményt fogadtak el, amely „*A háborús jogszabályokról szóló törvénykönyv teljesebb változata*” címet kapta, és ebben részletezték az agresszor által elkövetett háborús veszteségek kártérítési kötelezettségét, amelyet később kibővítették a genfi konferencia során, az 1864-ben alakult Vöröskereszt szellemiségének nemzetközi szintre emelésével.

Erre támaszkodva, az I. világháború utáni békeszerződésekben nagy összegű kártérítésre ítélték az agresszoroknak minősített országokat. Németországnak 132 Mrd aranymárkát, Ausztriának, Bulgáriának és Magyarországnak 12 Mrd aranymárkát kellett fizetnie a győztes államoknak (ez Magyarország esetében 200 millió aranykorona kifizetését jelentette).

Ami a lakosságot illeti, a győztes államok törvényben rendelkeztek a privát károk jóvátételéről, így a kártérítés nemcsak a kárt szenvedett államot illette meg, hanem annak polgárait is(!), akik a bonyolult jogszabályok mellett, bizonyos feltételekkel részesülhettek belőle.

A II. világháborút lezáró békeszerződést 1947. február 10-én írták alá Párizsban. A békeszerződés háborús jóvátétel fizetésére kötelezte a vesztes országokat (Németország, Finnország, Olaszország, Románia és Magyarország). Magyarországnak összesen 300 millió dollárt kellett fizetni, ebből 200 milliót a Szovjetuniónak, 50 milliót Jugoszláviának, 50 milliót Csehszlovákiának.

A II. világháború után megalakult ENSZ, (előbb San Franciscóban, majd később New Yorkban) fő célja a nemzetek közötti békés együttélés biztosítása. A Szovjetunió alapító tagja 1945. október 24-e óta, Magyarország pedig 1955. december 17-én nyerte el a tagságát.

A KUVAITI PÉLDA

1990. augusztus 2-án Irak megtámadja Kuvaitot. 1991. április 3-án az ENSZ Biztonsági Tanácsa Irakot felelősnek nyilvánította különböző károk okozása miatt, amelyek a Kuvait elleni agresszió és megszállás során keletkeztek.

E célból egy Kártérítési Bizottság jött létre, amely Genfben székel és hat különböző felszólalási-kategóriát fogadtak el. Fizikai (élő) személyek, valamint cégek (jogi személyek) követelhetnek kártérítést a kormányukon, vagy nemzetközi szervezeteken keresztül.

A Kártérítési Bizottság több milliárd dollár megfizetésére kötelezte Irakot. A kártérítést az iraki Petrol Vállalat eladásából kezdték finanszírozni. Jelenleg a kártérítési folyamat végrehajtása, az iraki belső konfliktusokkal terhelt helyzet miatt nehézségekbe ütközik.

A SZOVJETUNIO FELELŐSSÉGE AZ '56-BAN ELKÖVETETT AGRESSZIÓ-JUK FÜGGVÉNYÉBEN

Az 1947-ben aláírt párizsi békeszerződés egyik mellékletében meghatározottak szerint, szovjet csapatok állomásozhatnak Magyarországon és Romániában, hogy biztosítsák a Szovjetunió és Ausztria szovjet zónája közti katonai utánpótlási vonalat.

1955. május 15-én Ausztria szuverén semleges állam lett, ezzel a négy meg szállási övezet megszűnt, és a szovjet csapatok útvonal-biztosítási feladata is véget ért. Egy nappal az osztrák semlegesség elfogadása előtt (vagyis: május 14-én) viszont, létrehozták a Varsói Szerződés Szervezetét (Varsói Szerződés: VSZ), és ezzel (a szovjetek véleménye szerint) továbbra is lehetővé vált, hogy csapatait Magyarország területén állomásoztassa.

A VSZ okmányaiból kitűnik, hogy egyetlen államot sem jogosít fel arra, hogy csapatokat állomásoztasson egy másik állam területén. Ebből következik, hogy a Magyarországon maradt különleges hadtest csapatai jogtalanul tartózkodtak hazánkban 1955. május 15-ét követően!

A Szerződő Felek megállapodása alapján készült okmány nem jogosítja fel egyetlen tagállamot sem arra, fegyveres erőszakkal lépjen fel a Szerződésből kilépni szándékozóval szemben. A Szerződés 8. cikkelye pedig kifejezetten tiltja az egymás belügyeibe való beavatkozást.

A KÁRTÉRÍTÉS FELMÉRÉSE

A kuvaiti precedens értékű példa alapján, a magyar esetben is jogszerű, indokolt és igazságos lenne, hogy a magyar állam hivatalos felmérés után, esetleg nemzetközi szakértőket is beavtva, a kártérítést a szovjet utódállamoktól kérje.

A kár lehet direkt, vagy indirekt, mert a kuvaiti példából kitűnik, hogy indirekt károk is jóvátételre szorulhatnak. A kár nemcsak a konkrét pusztításból kimutatható károkra vonatkozik, hanem a gazdasági potenciál csökkenése (kiesése) következtében bekövetkezett károkra is. Kiindulópont lehetne, a kádári rezsim „ellenforradalmi károk”-ként nevezett kárbecslése, amelyet az akkori hatóságok állapítottak meg: kb. 20 milliárd forint értékben (1957-es árfolyamértékben számolva).

AZ UTÓDÁLLAMOK FELELŐSSÉGE

A Szovjetunió széthullása után, az utódállamokra hárul a felelősség, mivel az 1978. augusztus 23-i bécsi egyezmény meghatározza, hogy: „Minden olyan szerződés, mely érvényben volt az államok elszakadásának időpontjában az eredeti állam teljes területére nézve, hatályos marad minden így létrejött utódállamra nézve is.” (34. cikkely), az előbb említett szerződés egyébként hatályban marad adott esetben az eredeti állam maradék területére nézve is (35. cikkely).

A mi esetünkre vonatkoztatva: a nemzetközi jog minden esetben elismeri az Orosz Föderációt, mint a Szovjetunió utódját, helyesebben folytatóságosságát. Ennek a folytatóságosságnak objektív kritériumai közé tartozik az, hogy az Orosz Föderáció determináns volt a szovjet tagállamok között, földrajzilag az egyik legnagyobb, és a világ nagyhatalmai közé tartozott.

Ami Fehéroroszországot és Ukrajnát illeti, - ez a két ország csak részbeni folytonossággal rendelkezik, mivel mindkét ország az ENSZ-nek alapító tagja, számos nemzetközi szerződést ratifikáltak saját neveikben, amelyek (egyben) a Szovjetuniót is érintették.

Az ENSZ főtítkárához 1991. december 24-én írt levelében Boris Elstine elnök leszögezte, hogy az Orosz Föderáció a Szovjetunió utódjának tekinti magát, Yuli Mikhailovich Vorontsov, Oroszország állandó képviselője az ENSZ-ben 1992. január 27-én szintén hasonló módon nyilatkozott, kijelentette, hogy az Orosz Föderáció folytatja a joggyakorlatot és elfogadja kötelezettségeit, melyek a Szovjetunióra érvényesek voltak. A fentiekre való tekintettel, az Orosz Föderáció, a volt Szovjetunió jogi utódállamának minősül.

ELÉVÜLÉS KÉRDÉSE

A Szovjetunió 1956-ban nemzetközi bűnt követett el a Magyarország elleni katonai agressziójával. Egyértelmű, hogy addig, amíg Magyarország szovjet megszállás alatt volt, és hazánkban nem volt demokratikus rendszer, gyakorlatilag lehetetlen volt a Szovjetunió felelősségét felvetni, illetve kártérítést követelni.

A jogi gyakorlatba ismert elévülés fogalmát - tehát - jelen esetben nem lehet szóba hozni vagy alkalmazni, annál is inkább, mert egyes tények nemcsak a Szovjetunió nemzetközi jogszabályokba ütköző (jogi, morális, etikai) cselekményeit tükrözik, hanem - ezen túlmenően -, az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények is történtek, amelyek elévülhetetlenek!

KONKLÚZIÓ

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei - hadüzenet nélkül - beözönlöttek az ország területére. A magyar polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, va-

lamint polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsi szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak.

Emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak, ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyag felhasználható az utódállamokkal szembeni kártérítés megállapításánál.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott forradalmát és szabadságharcát eltiprói, ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltassanak.

A SZOVJETUNIO MAGYARORSZÁG ELLENI 1956-OS KATONAI INTERVENCIÓJA

ALAPFOGALMAK

AGRESSZIÓ: a nemzetközi jogban egy állam erőszakos, főként katonai felépése, egy másik állammal szemben. Adott körülményekben, agresszióknak minősül(het) egy államnak a másik állammal szembeni fenyegető (támadó) viselkedése. Agresszióknak számít az is, ha egy szuverén állam felségterületét idegen fegyveres erők szándékosan megsértik, és tiltakozás vagy felszólítás ellenére sem távoznak onnan.

AGRESSZOR: az erőszakos (fegyveres) támadó (agressziót kezdeményező) fél.

HÁBORÚ: az államközi (politikai, ideológiai, gazdasági, faji, vallási, stb.) konfliktusok fegyveres erőszakkal történő megoldása.

HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNY: a polgári lakosság elleni erőszak, a háborús fosztogatás, a bűnös hadviselés, a harcéri fosztogatás, a fegyverszünet megszegése, a hadikövet elleni erőszak, a vöröskereszttel való visszaélés és külön jogszabályokban meghatározott egyéb bűntettek. **A HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNYEK BÜNTETHETŐSÉGE NEM ÉVÜL EL!**

HADMŰVELET: a fegyveres erők tevékenységének egyik formája, cél, hely és idő szerint összehangolt csapások és manőverek összessége, egy meghatározott (kitűzött) hadműveleti feladat teljesítése érdekében.

FEGYVERES KÜZDELEM: a háború sajátos ismérve, a hadviselő felek katonai szervezetei között lezajló harctevékenységek, meghatározott célok teljesítés érdekében.

A SZOVJET KATONAI INTERVENCIÓ, A NEMZETKÖZI KATONAPOLITIKAI HELYZET FÜGGVÉNYÉBEN

A szovjet katonai felderítési adatok birtokában Hruscsovék már *szeptemberben* „észlelték”, hogy valami készülöben van Egyiptom ellen, ezért megtették a szükségesnek látszó lépéseket a közel-keleti események „kezelésére”.

Készen álltak arra, hogy - adott esetben -, katonai erővel is „megsegítik” Egyiptomot, az imperialisták agressziója ellen. A segítség részben légi úton, részben haditengerészeti erőkkel lett volna végrehajtható, de benne volt a nagy „sakkjátszmában” az is, hogy a szovjetek Közép-Európában, esetleg Nyugat-Európában újabb pozíciók (területek) megkaparintásával kárpótolják magukat, ha a Nyugat le lesz kötve Egyiptommal. Hruscsov nem felejtette el azt a híressé vált sztalini mondást, miszerint: „*A zsákmány azé, aki megszerzi!*”.

Ennek érdekében nagyszabású előkészületeket tettek a szárazföldi erők harcкészségének és harcкészültségének fokozására, tartalékokkal, lőszerrel és uzemanyagokkal való ellátására, hogy adott esetben késedelem nélkül mobilizálhatóak legyenek harctevékenységek végrehajtására.

Mindezek a készülődések rendkívül nagy titokban folytak, de utólag rekonstruálni lehet a szovjet kormány és a katonai vezetés szándékát, a csapatok mozgási időpontja, felkészültsége, feltöltöttsége, mennyisége és összetételének elemzése segítségével.

A Magyarországon állomásozó Különleges Hadtest személyi állománya szabadságolásának korlátozása, illetve beszüntetése *szeptemberben* megkezdődött! Mindez nem magyarázható a magyar belpolitikai helyzettel, mert sem szeptemberben, sem október első felében nem történt semmi olyan esemény hazánkban, amely katonai erők harcкészültségének megerősítését igényelte volna, sőt még a honvédségnél vagy a rendőrségnél sem léptettek életbe semmilyen korlátozó vagy megerősítő intézkedéseket.

Hruscsov és harcedzett katonai stratégiái, Zsukovval az élükön, úgy ítélték meg, hogy az adott helyzetben (óvatosan és sokrétűen álcázva) meg lehet kezdeni csapataik nyugati irányba történő átcsoportosítását, és egy kedvező pillanatban (a váratlansági tényezőt kihasználva) érvényesíteni lehet a nyugati államok szárazföldi erőihez viszonyított - nyomasztó nagyságrendű - erőfölényüket (élőerőben, harcкocsokban, páncélozott szállító-járművekben és tüzérségi eszközökben).

Egy Európában lezajló VSZ - NATO összecsapásnál ezek az erők kiegészültek volna a lengyel, NDK, csehszlovák, magyar, bolgár és román haderők kijelölt csapataival. Ebben az időszakban a Magyar Néphadsereg létszáma 200 ezer fő körül mozgott, és gyatra felszerelése ellenére, jelentős erővel, valamint több tízezer hősi halottal járult volna hozzá a szovjetek kalandjához.

A szovjet kormány utasítására, 1956. október 23-án 1945-kor (I), a Kárpáti Katonai Körzet parancsnoka (P. I. Batov hadseregtábornok) harci riadót rendelt el, és parancsot adott egy lövész és egy gárdahadosztály részére, hogy Csap-Beregszász-Nagyszőlös térségében lépják át a szovjet-magyar határt, és vonuljanak a Szolnok-Abony, Hatvan-Jászberény körzetekben kijelölt gyülekezési körletükbe.

Valójában: a magyar határ megsértése, és fegyveres erők beözönlése hazánk területére már agresszióknak minősül, függetlenül attól, hogy harctevékenységgel vagy harctevékenység nélkül zajlott le az akció, mivel egy szuverén állam felségterületének ilyen jellegű (durva) megsértése teljes mértékben kimeríti a fegyveres erőkkel történő (közvetlen) fenyegetés kritériumát, az érdekellették feloldásának fegyverekkel való megoldását.

1956. október 24-én hajnalban, a Lascsenko (Pjotr Nyikolajevics) altábornagy parancsnoksága alatt álló un. Különleges hadtest csapatai Székesfehérvárról bevonultak Budapestre, és konkrét harctevékenységet kezdeményeztek a Budapesten lévő egyes forradalmi erők és a hozzájuk csatlakozott katonák ellen, akik egy-egy objektum körzetében szerveződtek és felléptek a Rákosi-Gerő-féle rezsim népiért és népníró politikájával szemben.

A különleges hadtest csapatainak Budapestre vezénylését nem előzte meg sem a kormány, sem a parlament állásfoglalása, illetve a szovjet kormány felé történő felkérése.

Vagyis: a Kremlben már döntöttek a katonai bevonulásról, a „mellékszereplők” pedig, az intervenció mindkét fázisában, csupán dróton rángatott figurák voltak Hruscsov és Zsukov színpadán.

Október 27-én a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa által megválasztott új kormány elnöke: Nagy Imre, haladéktalanul lépéseket tett a fegyveres össze-tűzések megszüntetésére, a rend helyreállítására, és a szovjet csapatok Budapestről való kivonására. Nagy Imre számos Andropovnak (Jurij Vlagyimirovics), a Szovjetunió budapesti nagykövetének címzett, írásos, valamint szóbeli tiltakozása ellenére felgyorsult a szovjet csapatok beözönlése az ország területére, miközben a szovjet kormánynyilatkozat (október 30-án) azt rögzítette, hogy a csapatok kivonása azonnal megkezdődik, ha a magyar kormány ezt kéri. Andropov azzal „áltatta” Nagy Imrét, hogy a beérkező szovjet fegyveres erők a kivonuló csapatok biztosítási feladatait látják el.

A háborús állapot tényét megerősíti Nagy Imre miniszterelnöknek a Szabad Kossuth Rádió Budapest és a Szabad Petőfi Rádió Győr hullámhosszain elhangzott felhívása 1956. november 4. 05.20-kor, amelyben ismertette, hogy:

„Ma hajnalban, a szovjet csapatok támadást indítottak fővárosunk ellen azal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megdöntsék a törvényes magyar kormányt. Csapataink harcban állnak! A kormány a helyén van! Ezt közlöm az ország népével és a világ közvéleményével!”

Számos helyen súlyos harcok alakultak ki a szovjet intervenciók, és a magyar forradalmárok között, amelybe kisebb erőkkel bekapcsolódtak a Magyar Néphadsereg fegyveres erői is.

Szovjet részről a forradalmár csoportok és a Néphadsereg alakulatai elleni fegyveres fellépés (hadművelet, harctevékenység, fenyegetés, blokád, megtévesztés, stb.) tényét egyértelműen bizonyítják Zsukov (Georgij Konsztantyinovics), a Szovjetunió marsalljának, honvédelmi miniszterének 1956. november 4. 12.00-tól 1956. november 10. 09.00-ig készített (összesen 10 darab) „SZIGORÚAN TITKOS!” minősítésű JELENTÉSE, a magyarországi harctevékenységek helyzetéről.

A Zsukov jelentésekben szereplő kifejezések („szovjet csapatok hadművelete, -- előre kidolgozott hadműveleti terv alapján, -- csapataink elfoglalták, -- csapataink ultimátumot adtak át, -- a magyar csapatok főbb helyőrségeit körülfogták, -- csapataink rohamra indultak, -- csapataink megszállták, -- birtokukba vették, -- csapataink teljes egészében elfoglalták, -- katonai igazgatást vezettünk be, -- nagy mennyiségű lőfegyvert, harci technikát és lőszert zsák-

mányoltak, -- kétórás tűzérési előkészítést hajtottak végre, -- foglyul ejtették", -- stb., stb.) döntő többsége csak háborúval, illetve harctevékenységgel kapcsolatos jelentésekben, leírásokban, közleményekben vagy katonai szakirodalmakban használatosak (zsákmányszerzés, tűzérési előkészítés, hadművelet, meg szállás, stb., stb.).

A felsorolt tényadatok semmilyen kétséget nem hagynak annak a megítélhetőségében, hogy 1956-ban a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el hazánk ellen, és brutálisan eltiporta forradalmunkat.

HÁBORÚS BŰNÖK

Tanúkkal és dokumentumokkal bizonyítható, hogy a szovjet intervenciók számos esetben követtek el háborús bűnöket vélen polgári lakosokkal, fegyveres forradalmárokkal, valamint fogságba esett katonákkal szemben.

Háborús bűnnek minősül:

- a fogságba esett személyek kínzása és/vagy kivégzése;
- a fogságba esett személyek kihurcolása a Szovjetunióba;
- a kórházak, mentőautók és/vagy fegyvertelen házak lövetése .

Háborús bűnök kategóriájába tartozik a békés tüntetők elleni lőfegyverek használata, amelyet megfélemlítés és megtorlásként alkalmaztak a szovjetek segítségével felfegyverzett karhatalmisták (pufajkások). Meg kell említeni, hogy a karhatalom megszervezésének első időszakában a karhatalmisták a szovjet katonákkal közösen (összehangolt tervek alapján) járőröztek Budapesten és az ország számos területén.

A szovjet szuronyok jelenléte és támogatása nélkül, a karhatalmisták nem mertek volna olyan brutálisan fellépni a fegyvertelen polgárokkal szemben, mint tették azt az ország számos pontján, Kádár, Apró, Münnich, Marosán vagy Biszku „főguruk” közvetlen vagy közvetett intézkedésére (sugallatára, bátorítására, parancsára).

Ha csak a Kossuth téren, október 25-én lezajlott vérfürdőre gondolunk, ahol szovjet katonák is jelen voltak, mindmáig elmaradt a parancsot kiadók és az elkövetők felelősségre vonása. Szovjet részről érdemleges információ nem jelent meg ezzel kapcsolatosan, holott kizárt dolog, hogy a helyszínen jelenlévők szovjet tiszték vagy közkatonák, ne készítettek volna igazoló jelentéseket az eseményekről és saját tevékenységükről.

A szovjet katonák egyes személyek ellen elkövetett háborús bűneiről részben szemtanúk, részben pedig túlélők nyilatkozataiból szerzett tudomást a közvélemény.

A Szovjetunióba történt deportálás tényét a „JELCIN-DOSSZIÉ” III. Fejezet, 8. pontja (Szerov és Andropov jelentése az SZKP Központi Bizottságának, Budapest, 1956. november 14.) igazolja:

„A mai nap folyamán több ízben is felhívott Kádár és Münnich elvtárs (mind-egyik külön-külön), s közölte, hogy a szovjet katonai hatóságok egy vasúti szerelvényen a fegyveres felkelésben részt vett magyar fiatalokat szállítottak a

Szovjetunióba. Kádár és Münnich ezzel kapcsolatban kijelentették, hogy nem helyeslik az ilyen szovjet eljárást, mert szerintük ez készítette a magyar vasutásokat általános sztrájkra, és rontotta a belpolitikai helyzetet.

Münnich elvtárs azt kéri, hogy a szovjet csapatok parancsnoksága hivatalos sajtóközleményekben jelentse be, hogy Magyarországról senkit sem szállított és nem is fog szállítani a Szovjetunióba.

Ami vonalunkon utasítás ment arra, hogy a jövőben a letartóztatottakat zárt gépkocsin szállítsák, megerősített konvojjal." (Sic!)

Aláírások: Szerov, Andropov.

„KVÁZI” HÁBORÚS BŰNÖK ÉS BŰNÖSÖK (?)

Jogi értelemben, az itt részletezett bűnök ma még nem tartoznak a háborús bűnök kategóriájába, mégsem lehet elhallgatni ezeket, mert nem csak hazánk, de az egykori szocialista tábor többsége is elszenvedte azokat a borzalmakat, amelyek Lenin és társai honosítottak meg a Szoloveckij szigeten lévő GULAG-okon, a rabok - *sajátos* - kivégzési (likvidálási) módszerének bevezetésével.

Arról van szó, hogy a bolsevikok, - a *vélt*, a *kreált* vagy a *valós* ellenségeik fizikai megsemmisítése során gyakran alkalmazták áldozataik esetében a kezek hátradrótozását, a tarkón-lövést, majd koporsó nélkül, arccal a föld felé fektetett helyzetben, jeltelen gödrökbe történő „*elkaparásukat*”.

A halottak (kivégzettek) ilyen jellegű meggyalázása annyira megdöbbentőnek, megmagyarázhatatlannak és hihetetlennek tűnt, hogy sokan még a nagyszámú bizonyítékok ellenére is kétségbe vonták, hogy ember az emberrel szemben, képes volt ilyen szörnyűségeket elkövetni.

Ez a kivégzési módszer járványszerű gyorsasággal terjedt el a Szovjetunióban (a GULAG szigetvilágban), Lengyelország (a szovjetek által megszállt) területein, Jugoszláviában, valamint (egyes változatai) Kínában, Kambodzsában, Bulgáriában, Észak-Koreában, Észak-Vietnámban, Romániában és az NDK-ban.

Magyarországra 1956 októberében érkezett el ez a „járvány”, ebben pusztult el a megtorlás időszakának több száz áldozata, köztük Nagy Imre, Maléter Pál, Dudás József, Szabó János és sokan mások.

A megtorlás egyes fázisainak végrehajtási módja, a letartóztatástól kezdve az áldozatok holttestének eltüntetéséig bezárólag, minden kétséget kizáróan arra utal, hogy szovjet „szakemberek” közreműködésével (irányításával) zajlottak le ezek az „akciók”, a magyarság történelme során ilyen jellegű megtorlás nyomai sem találhatók.

Az ellenséggel vagy az ellenféllel szembeni bosszúállás szovjetektől „importált”, és szovjet közreműködéssel megvalósított formáját honosította meg Kádár és bandája, a felelősség vállalásában mind az importálónak, mind pedig az exportálónak, osztozniuk kell!

Az is a bolsevikok módszeréhez tartozott (és hazánkban is meghonosították), hogy a kivégzettek hozzátartozóinak nem adtak tájékoztatást a kivégzés tényéről, időpontjáról és a temetkezési helyről. Még azt is tiltották, hogy a fel-

tetelezett nyughelyekre virágokat tegyenek a gyászolók. Kádár lovas rendőrei széttaposták a 301-es és a 298-as parcellák környékére (titokban) kiszórt virágokat, mert a hatalom birtokosai még ettől is eltiltották a gyászolókat.

Ha mindezek - az eddig „szőnyeg alá seprtek” büntettek -, a feledés homályába merülnek, akkor bármikor megismétlődhetnek, és a hasonló bűnök elkövetésére hajlamosakat nem tartja vissza a leleplezéstől vagy a számonkéréstől való félelem.

Talán az egykori Szovjetunió népeinek a legnagyobb érdeke, hogy fény derüljön ezekre az emberiség ellenes gonosztettekre (bárhol történtek is, és bárki volt az elkövető), hiszen ők szenvedtek a legtöbbet és a leghosszabb ideig a szadista bolsevik bandák terrorja alatt.

A Szovjetunióban alig volt olyan család, akit ne érintett volna az esztelen bolsevik terror: Molotovnak a felesége került a GULAG-ra, Posztrebisevnek (Sztalin titkáranak) a feleségét kivégezték, Kaganovicsnak a testvérét lőtték agyon, Tuhacsevszkij családotól likvidálták, Jagodát agyonverték, Trockij fejét egy jégcsákmánnyal „lékelték” meg, és folytathatnánk a sort a többi ismert vagy kevésbé ismert, illetve ismeretlen személyek millióival, akik a bolsevik rendszer áldozatai voltak.

Dosztojevszkij, az orosz realizmus kiemelkedő író-óriása, a „MEGALÁZOTTAK ÉS MEGSZOMORÍTOTTAK”, a „BŰN ÉS BŰNHÓDÉS”, a „FÉLKEGYELMŰ” és más regények vagy elbeszélések szerzője, alighanem forog a sírjában amiatt, hogy az egyéniség, a nemzet, a szabadság és az orosz elhivatottság legmagasabb szintjét képviselő bölcséleti-etikai indíttatású remekműveit, mennyire háttérbe szorították a szocreál írók, milliós példányokban megjelentetett *hazug, primitív, téveszméket és marxista-leninista maszlagokat tartalmazó* kiadványai.

A SZOVJET INERVENCIÓS ERŐK VEZETÉSE ÉS ÖSSZETÉTELE

MOSZKVA	ZSUKOV, GEORGIJ KONSZTANTYINOVICS, a Szovjetunió marsallja, honvédelmi miniszter
SZOLNOK	KONYEV, Ivan SZ. marsall, a VSZ EFE főparancsnoka
DEBRECEN	MAMSZUROV, HADZSI U. D. altábornagy, HDS parancsnok
SZÉKESFEHÉRVÁR	BABADZSANJAN, AMAZASZP HACSATUROVICS vezérezredes, HDS parancsnok
TÖKÖL	LASCSENKO, PJOTR NYIKOLAJEVICS altábornagy, a KH parancsnoka

AZ INTERVENCIÓS SZOVJET ERŐK ÖSSZESÍTETT ADATAI

Létszám: kb. 110 ezer fő,
 Tüzérség: kb. 1185 löveg és aknavető,
 Gépkocsi: kb. 14 ezer darab,
 Légvédelmi löveg: kb. 760 darab,
 Vadászpilóta: kb. 159 darab,
 Bombázógép: 122 darab,
 Szállítórepülőgép: kb. 72 darab.

OKOZOTT KÁROK RÉSZLETEZÉSE

1. TÉTEL

A szovjet intervenció erők tüzérségével, légierőjével és harckocsijaival okozott károk Budapesten, Pécsen, Dunapentén, Debrecenben, Miskolcon, Győrön, valamint a nyugati határsávban lévő mezőgazdasági területeken. Megrongált úthálózatok, katonai objektumok, repülőterek és vasútvonalak.

Részleteiben:

-ipari termelésben bekövetkezett károk.....~9,000 milliárd forint;
 -kereskedelmet, raktárhálózatot és vendéglátóipart ért károk..~1,600 milliárd forint;
 -Magyar Államvasutakat ért károk.....~0,400 milliárd forint;
 -Budapesti és vidéki (harcokból eredő) épületkárok.....~1,000 milliárd forint.
 ÖSSZESEN.....~12,000 milliárd forint.

2. TÉTEL

A szovjet csapatok bevonulásának hírére beindult menekült áradat egyenes következményeként mintegy 200 ezer állampolgárunk menekült külföldre. A menekült többség életkorát és képzettségét tekintve, a legaktívabb szellemi és fizikai munkaerő réteghez tartozott. Ha egy főnél csupán 100 ezer forintos oktatási és szakképzési átlag-költségekkel számolunk, akkor ~20 milliárd forint veszteség.

3. TÉTEL

A 200 ezer főre felduzzasztott szovjet megszálló erők (beleértve a családtagokat is) ellátási költségei 35 évvel (420 hónappal) és személyenként havi 100 ezer forinttal számolva: ~ 8400 milliárd forint.

4. TÉTEL

A megszálló erők (és családtagjaik) számára felépített (berendezett) lakóházak, járulékos objektumok (iskolák, óvodák, kultúrtermek, raktárak, telephelyek, garázsok, műhelyek, stb., kb. 60 milliárd forint értékben.

5. TÉTEL

Becsült károk,- az úthálózat harci járművekkel történő rongálása következtében, a katonai repülőgépek gyakorló repülései okozta zajok miatti idegenforgalmi csökkenés következtében (Hajdúszoboszlón, Hévízen és a Balaton környékén lévő szállodákban), továbbá a gyakorlatokon felhasznált üzemanyagok (gépjárművek, repülőgépek,) kb. 8 milliárd forint értékben.

Összeállította:

Prof. Dr. Bokor Imre
a Justitia Bizottság elnöke

A Justitia Bizottság anyagának kidolgozásában közreműködött:

Dr. Léh Tibor (jogi szakértő és koordinátor), Lévay Attila közíró, Péteri Attila koordinátor, Szabó Béla közíró, Csukás Irén forradalmár, dr. Csendes László hadtörténész, Hiripi Lajos mérnök, Kéri Edit közíró, Patrubány Miklós MVSZ elnöke, Rátz Sándor MVSZ tiszteletbeli elnöke.

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

A magyarság tragédiái

A magyarság tragédiái a XX. században

Manifesztum (magyar-orsz/szovjet történelmi kapcsolatok elemzése)

Magyarország a második világháborúban

Trianon

Horthy Miklós megkésett portréja

Gróf Teleki Pál

Magyar holokauszt

Magyar állampolgárságú zsidók tartozása a magyar népnek.

Mándoki Andor

A magyar energiapolitika és a globalizáció

Mindenki számára nélkülözhetetlen a fény és az energia. Ezért fontos, hogy mindenki jusson hozzá elérhető áron, még a legszegényebb ember is. Közszükséglet-ről van szó, de ma már a villanyáram, fűtő gáz, szén, olaj megvásárlásáért annyit követelnek a szolgáltatók, hogy a lakosság nagyobb részének az életerő fenntartásához szükséges energiaforrások és élelmiszerek beszerzésére sincs elegendő jövedelme. 1990 után a Magyarországra érkező globalizáció a hazai gazdaságot leépítette, szerkezetét átalakította 2 millió munkahely felszámolásával.

A globalizáció eredménye, hogy leépíti a nemzeti termelést, és bővíti a piacot a külföldi, a globalizációs tőke számára, ezzel importnövekedést hajt végre. Privatizálja a köztulajdont, így az energiaszolgáltatókat is, ezzel a globális tőke áron alul jut vagyonhoz. Valós versenyt nem teremt, folyamatosan növeli a fogyasztói árakat az ígért csökkentés helyett. Ezzel a külföldi befektetők extraprofitot érnek el, amit ki is visznek az országból. Eddig semmi jót, előnyt, hasznot nem hozott a globalizáció liberális politikája a magyar társadalom számára.

A globalizáció a kapitalizmus legújabbkori megjelenési formája, könyörtelen kizsákmányoló gyarmatosítás, kamatrabságban tartás. Az egyéni vagy szűk csoportok érdekeinek érvényesítése gazdagodásuk szolgálatában. A pénz diktatúrája a szorgalmas munka fölé tornyosul. Az elmúlt két évtizedben nálunk érte el legteljesebb sikerét Európában, mert itt találta meg a legodaadóbb kollaboránsokat, a kozmopolita liberálisokat.

Tudni kell azonban, hogy a kapitalizmusnak csak egyik megjelenése ez a csárd, romboló forma. Nem a kapitalizmussal van baj!

Hungarian electricity-politics and globalisation

The light and energy is essential to us all. Therefore it is important that each person, even the poorest obtains it on a reachable price. Eventhough they are convenience goods, these days suppliers are asking for such a high price for electricity, heat-gas, coal and oil that the majority of the population does not have enough income to buy food and the energy fuels necessary for survival. The globalization that came to Hungary after 1990 axed the economy of the country and changed its structure by laying off 2 million people from their palces of work.

The result of globalism is that it cuts back the national output, production, it expands the market for the foreign, globalist capital and through this manages a rise of imported products. It privatizes the common wealth, including the energy suppliers, so the global capital acquires assets below price. It does not create real competition, it increases the consumer prices constantly, instead of the promised reduction. This way the foreign investors achieve extra profit that they take out of the country. So far, the liberal politics of globalization hasn't brought any good, advantage or benefit to the hungarian society.

Globalism is the latest, the postmodern form of capitalism, a merciless, exploitative colonization, an interest-slavery, the enforcement of interest of individuals or restricted groups for their personal enrichment. In the last two decades the fullest success in Europe it had in our country, because here it found the most devoted collaborators, the cosmopolitan liberals.

But we must understand, that this destructive, false system is only on form of capitalism. The problem is not with the capitalism.

A rendszerváltás előtt az energiapolitika kiegyensúlyozott volt Magyarországon. Ésszerűen használta ki a hazai forrásokat. Termelt és szolgáltatott. Biztonságos ellátást adott. Az itthon hiányzó energiát importálta, de ezzel nem rontotta a külkereskedelmi termékforgalom mérlegét. A lakosságnak megfizethető áron adta az áramot, a földgázt, a szénét és az olajat. Mintegy 100 ezer embernek adott munkát. A társadalom érdekeit szolgálta a magyar energiapolitika, még az internacionalista, kommunista diktatúra idején is.

1990 után a globalizáció a hazai gazdaságot leépítette, szerkezetét átalakította 2 millió munkahely felszámolásával. A GDP-ben a reálszféra részesedését 2/3-ról 1/3-ra rombolta le. Ez legfőképpen a nehézipar és a mezőgazdaság csomólásával jött létre. Amikor 2000-ben a GDP eléri az 1989. évi szintet, akkorra az ország energiafelhasználása 20%-al csökken. Majd a gazdaság növekedése megindul 2006-ig 27%-al emelkedik, az energiafelhasználás is meglódul 11%-al, és 1155 Petajoule lesz az energiaigény.

A reálszféra leépítése az energiaforrások termelését is érzékenyen érinti. Megváltozik a felhasználás. A szénfőzés, a kőolaj és a földgáz 22, 29 és 30%-al vett korábban részt az ellátásban. A rendszerváltó reformerek a termelésnek rontanak, és 49%-al a szén, 45%-al a kőolaj, 53%-al pedig a földgáz kitermelését csökkentik. Ennek következménye, hogy az igény mérséklése ellenére a korábbi 51%-os importrészesedés tovább növekszik a felhasználásban. 2006-ban a földgáz 84, a kőolaj 75, a szén 24, a villanyenergia 17%-a származik az importból. 1990. előtt a földgáz, kőolaj behozatala 27%-al részesedett a forgalomban. Ellentételezésük gépekkel, mezőgazdasági termékekkel és élelmiszerekkel történt oly módon, hogy a forgalom mérlege állandóan egyensúlyban volt. Most azonban folyamatosan veszteséges. 2006-ban a fő szállítóval, Oroszországgal szemben a mérleghiányunk 900 mrd forint. Az energiaforrások szerkezetében is változás állott be 1989. és 2006. évek között. A szénfűtések használatának aránya 22-ről 11%-ra mérséklődött. Ezzel szemben növekedett 30-ról 38%-ra az egyre dráguló földgáz felhasználása. 1990. előtt a hazai termelésből a források 49%-a származott, és utána már az import 2006-ban 78%-ot ért el.

A lakosság részesedése az energia felhasználásában a rendszerváltás során marad, mint korábban 33%. A szerkezete azonban módosul. A szénfűtések 77-ről 8%-ra csökkennek. A villanyáram 27%-ról felére mérséklődik. Növekszik azonban lényegesen a földgáz 27-ről 45%-ra. Érzékenyen érinti a lakosságot a villany és a földgáz árának drasztikus drágulása, folyamatos emelése. 1989. előtt a villany ára 1,54.-Ft/kwh, a földgázé 3,92.-Ft/m³. Elviselhető mértékűek voltak. Mostanra ezek az árak a fogyasztói árindexet meghaladóan növekednek, és az élet vitele szempontjából elviselhetetlenek. Az illetékesek mindig a világpiaci árakra hivatkoznak, amikor emelik az árakat. Ez félrevezetés, mert az EU-ba a villanyunk ára a legdrágábbak között van. Felvetődik a kérdés, hogy hova tűnik a Paksi 8 Ft-os olcsó áram feletti drágítás és a magyar alacsony munkabérekkel szembeni megtakarítási haszon? A magyar termelés /szén, földgáz, olaj/ alacsony költségéből származó extra profit miért növeli a földgázértékesítők hasznát?

Privatizáció az energiaiparban

A liberálisok azzal hirdették a magánosítást, hogy versenyt terem, árakat mérsékel, és minőségjavulást eredményez. Az energiaiparon is keresztülerősztakoltak a privatizációt, a villanyáram, a földgáz és az olaj szolgáltatások területén egyaránt. Semmi sem indokolta a két nagy energiaszolgáltató állami vállalat privatizálását, csak a liberálisok mohó zsákmányszerzési gerjedelme. Tanulságos ezért a két nagy szolgáltató magánosítását megismerni.

A villanyenergia szolgáltatása 1990. előtt teljes egészében az állam feladata volt. Kiválóan működött. 42 ezer embernek adott munkát. A lakosságnak megfizethető áron, 1,20 forintért /1986/ adta az áram kilowattóráját. Nyereséges volt a működése, adozott, és 10% hozamot fizetett az államháztartásnak. Biztonságosan szolgáltatott áramot a felhasználóknak. A liberálisok kényszerítették ki a privatizációját 1995-96-ban. A 10 milliárd dollár értékű vagyon 68%-a feletti rendelkezési jogot eladták külföldieknek /részben állami tulajdonú cégeknek/ 1,5 milliárd dollárért. A lakosság most az inflációt több mint kétszeres mértékben meghaladó árt kapja az áramot. Ez a legdrágábbak között van Európában. A külföldi új tulajdonosok 22 ezer embert tettek ki az utcára. Adót alig fizetnek. Az államháztartás elvesztette a tulajdona után járó hozamot, ez min. 200 milliárd forint évente. Az új tulajdonosok 10-40 százalékos hasznót visznek haza. A még köztulajdonban lévő Paksi Atomerőmű 8 forint önköltségű árama is a külföldi befektetők hasznát növeli az áregységesítési megállapodás értelmében.

Hasonló a gáz és olaj szolgáltatásának privatizációja is. 1989. előtt Országos Kőolajipari és Gázipari Tröszt kielégítően látta el a gazdaságot és a lakosságot. A társaság évi 301 milliárd forint nettó árbevétellel, 38 milliárd forint tiszta jövedelemmel, 73 milliárd forint értékű saját vagyonával termelt, és 47 ezer embernek adott munkát /1986/. A rendszerváltás során privatizálásra kerültek a gázzolgáltató társaságok 77 milliárd forintért. /saját vagyonuk 1986-ban 15 milliárd forint/ A Magyar Olaj és Gázipari Rt. pedig 98,4 milliárd forint névértékű részvényesomaggal került tőzsdei bevezetésre, saját vagyona 262 milliárd forint 1994-ben. Egyértelmű, hogy a privatizáció áron alul valósult meg. Mostanra a korábbi köztulajdonú vállalatból a legnagyobb magántulajdonú vállalata lett az országnak. Evi nettó árbevétele 2891 milliárd forint, exportja 1554, saját vagyona 1271 milliárd forint. Létszáma leapadt 14311 főre, adózás előtti és utáni nyeresége 362, illetve 337 milliárd forint /2006/. A vállalat, volt tulajdonunk kiválóan működő nyereséges üzlet. 2006-ban tiszta haszna 325 milliárd forint. Csak 25 milliárd adót fizet, miközben a lakosságot megfizethetetlen gázárakkal nyomorítja. Nem kellett volna köztulajdonban tartani ezt az üzletágot? Nem kellene visszaállamosítani elvesztegetett közös vagyonunkat?

Az új tulajdonosok most még arra sem törekednek, hogy osztozzanak az ext-
raprofiton a fogyasztó lakossággal. Vagy akár új, hatékony erőműveket építsenek a villanyipar területén, hogy lehessen árat mérsékelni a felhasználók részére. A két energiaszolgáltató nagy vállalat privatizálása nagy vagyonvesztéssel valósult meg. Munkahelyek ezrei /55 ezer/ felszámolásával zajlott le. A termelői vagyon eladásának hozadéka /5-10%/ is elveszett az államháztartás számára. Az elmaradt berkifizetés nagyságrendje 110 milliárd forint/év. Az import növekedése, az

adó elvesztése, a munkanélküli segélyek kifizetése... egyszerűen tetemes veszteséggel járt a magánosítás, amely mind az államháztartás hiányának növeléséhez járul hozzá. Szinte felmérhetetlenek a veszteségek, pedig csak két vállalat privatizálásáról van szó.

A globalizáció eredményei, károkozásai

A globalizáció hatása káros az energia ellátás területén is.

- 1/ Leépíti a hazai energiahordozók termelését. Munkahelyeket számol fel. Fékeli a hazai energia-vagyon használatát.
- 2/ Bővíti a piacot a külföldiek számára, növeli az importot, amivel a külkereskedelmi termékforgalom deficitjét fokozza. A világkereskedelem bővítésével a globalizáció érdekeit szolgálja.
- 3/ A köztulajdonú energiatermelő vagyont áron alul juttatja a külföldiek tulajdonába a privatizációval.
- 4/ Valós versenyt nem teremt a piacon a globalizáció. Az energiaipar fejlesztése sem valósul meg.
- 5/ A hatékonyság növelése mindig a létszám csökkentésével jön létre. Az ígéretek ellenére a fogyasztói árak folyamatosan emelkednek, ami nagyban hozzájárul az infláció fenntartásához.
- 6/ A globalizáló befektetők a legképzettebb munkaerőnket használják. Súlyosan szennyezik a környezetünket. Bért csak az uniós negyedét fizetik. Adót pedig alig.
- 7/ A külföldi befektetők extra profitot realizálnak, amit ki is visznek az országból.

Semmi jót, előnyt, hasznót nem hozott a globalizáció, a liberális energiapolitika. Liberális csalárd hazugság volt, hogy „az állam rossz gazda” és „az államnál bárki jobb tulajdonos” vásári reklámszöveg. Becsapták, meglopták a magyar társadalmat.

Országgyűlési határozati javaslat

Energiapolitikai koncepció

2007-2020.

Az Országgyűlés energiapolitikai koncepciót alkotott. A koncepció lényegében az 1990. után folytatott globalizáló energiapolitika továbbvitele. Mellőzi a társadalmi érdekek képviseletét, és a világkereskedelem szolgálatába rendeli a régió Magyarország/ energiaellátásának kérdését.

1. *Ígények, termelés, szerkezet.* Az energiafelhasználásban 2006. és 2020. évek között 1155-ről 1170-1248 Petajoule növekedést /9-17%/ tervez a tanulmány a GDP növekedése és a megtakarítás figyelembevételével. A villamosenergia-igény a tervezett megtakarítással 44,2 TWh/év. A termelés 36-39 TWh/év. Változás a szerkezetben a megújuló energiák 10%-os növekedésével, a földgáz pedig 37%-os részesedéssel megőrzi vezető helyét a primér energia felhasználásban.

2. *Megtakarítások, fejlesztések.* A tervben szerepelnek, de konkrét ösztönzési rendszer nélkül nem várható siker. Az iparág fejlesztése és bővítése állami szerepvállalás nélkül nem valósul meg.

3. *Földgáz dominanciája.* Átgondolásra szorul, mert értelmetlen a hazai termelés fékezése. Miért nem vállal szerepet az állam, a makói mélysztintű gázvagyon kitermelésében? A tervezett két nagy gázvezeték építésébe való bekapcsolódás átgondolást igényel. Csak a Nabucco program jelent ugyanis versenyt. A Déli Áramlat beruházási pénzén inkább munkahelyek teremtését kellene szorgalmazni. A földgáz használatának további bővítését hatásvizsgálat eredményétől kell függővé tenni.

4. *Az import fenntartása, bővítése, a hazai források mellőzése.* Ez a tendencia káros, mert fékezi a foglalkoztatást, és a külkereskedelmi termékforgalom hiányának egyik okozója, a gazdaság versenyképességének fékező eleme.

5. *Lakosság és az energiaárak.* Az ipar és a mezőgazdaság leépítésének következtében a lakosság lett az energia fő fogyasztója. Ezzel egyidejűleg az árak tisztességtelenül megemelkedtek, túllépik az uniós átlagot, miközben a bérek messze elmaradnak. Budapesten egy átlagos dolgozó nettó keresete több mint 50%-át fizeti ki, hogy legyen vize, világítása, fűtése és főzési energiája. A befektetők pedig extra profitot realizálnak, elorozzák az áron alul megszerzett termelői vagyon értékének különbözetét és a csekély bérek előnyéből származó hasznot is.

A kormányzati koncepció értékelése

A globalizációs gazdaságpolitika szolgáltatáscentrikus. Reálszféra. A termelés, termesztés /ipar, mezőgazdaság/ elsődlegességét elveti. A szolgáltatásra koncentrál /szállodák, vendéglők, áruházak, bankok, villák, bordélyok.../. Ennek megfelelően mérsékelt mennyiségű energiára van szüksége. Kevesebb, mint a termelő gazdaságnak. Magyarországon az energiaellátást ennek megfelelően alakította át a globalizáció. Elsődleges célja a világkereskedelem forgalmának növelése. Ezért a helyi energiaforrások felhasználása helyett inkább részesíti előnybe a minél messzebből szállított energiahordozókat. A szállítás igénye növekedik, ezzel egyben növekedik az olaj felhasználása is, ami ugyancsak elsőrendű célja a globalizációnak. Ennek megfelelően csökken a hazai források használata, és növekszik az import. A koncepció a teljes privatizációt irányozza elő. A privatizáció teljeskörű megvalósítása mellett az új monopolhelyzet kiépítése is a folyamatba tartozik. A termelői vagyon és a piac birtokában már evidenciaként jelenik meg az energiaárak korlátlan emelésének tendenciája. Ez nincs tekintettel a szociális elvárásokra, szolidaritási követelményekre. Ezért várhatóan 2020-ig az árak tekintet nélkül bármire is korlátlannul fognak emelkedni.

Ezekkel szemben az ország jelenlegi helyzetében új gazdaságpolitikára van szükség. Ezért összegezőképpen megállapítható, hogy a vizsgált energiakoncepció 2010. után már nem elégíti ki a megváltozott igényeket. Hiszen a gazdasági növekedéshez egy új gazdaságpolitika szükséges, ami az energiaigényeket is megváltoztatja. Az új irányzat termelés-, munka- és tisztességalapú gazda-

ságot, erőt akar létrehozni, amihez a jelenlegi koncepció már alkalmatlan. Az új energiapolitikának jelentős növekedést és innovatív változásokat szükséges szolgálnia. A hazai erőforrásokat vegye igénybe. Az importot jelentősen csökkentse, az árakat a lakosság igényének és a termelés versenyképességének növelése érdekében mérsékelje. Az energiaellátás szolgáltatását köztulajdonba kell venni, hogy a társadalom érdekeit érvényesítse, és szabadítsa meg a privát profit extra mértékű teremtésének kötelezettségétől. Az eddigi tapasztalatok és eredmények nem igazolják az energiaellátás privatizációjának társadalmi hasznát. Ezért az energiaellátást vissza kell államosítani.

Növekedést követő energiapolitika

Az kormányzati energiapolitikai koncepció a globalizáció érdekeit szolgálja. Értelmetlenül haszontalan a társadalom számára. Új, innovatív típusú koncepcióra van szükség. Ennek néhány elemére vonatkozó javaslatokú:

1. *Önkorlátozás, megtakarítás.* Valamennyi energia: ipari, mezőgazdasági termelés, a féktelen áru és ember mozgására /globalizáció/ kiterjedően érvényes, hogy jelentős eredmények érhetők el. Meg kell azonban teremteni hozzá azokat az ösztönző eszközöket, amelyek az emberi társadalom erkölcsi erejét mozgásba képesek hozni a szükséges önkorlátozásra.

2. *Megtakarítás az energiatermelésben.* Jelentős tartalékok forrása. Eszközei a meglévő ismeretek adaptáló alkalmazása. Ösztönzésük pénzügyi támogatást igényel.

3. *A megújuló energiák* közül adottságaink legalkalmasabbika a földhő, a geotermikus energia hasznosítására, a fűtés és a melegvíz-ellátás szolgáltatásának területén. Az USA és Kína után hazánk rendelkezik a legtöbb földhőenergia vagyonnal. Számos alkalmazása, gyakorlati eredménye igazolja már megvalósításának gazdaságos voltát. További elterjesztéséhez csak ésszerű és célszerű adaptálásra van szükség. Ehhez hathatós állami támogatást kell rendelni. Kihasználásának gazdaságosságát tovább lehet növelni a korszerű hőszivattyú-technika kapcsolásával. Erre is megvalósított objektumok szolgálnak referenciaként. Ehhez is állami támogatás szükséges a tömeges elterjesztés érdekében.

4. *A széntüzelésű erőművek* újboli telepítésének tervezése az USA és Kína gazdaságában számunkra is megfontolás tárgyát képezheti a jelentős szén- és lignit vagyonunk felhasználásának jövőbeni igénybevételére. Nyomasztó energiaimportunk ezzel csökkenthető. Amennyiben a CO² gázok leválasztása, tárolása kérdésében záros időn belül megoldást talál a kutató fejlesztés, úgy energiapolitikánk újragondolása szükséges a hazai erőforrások felhasználásának előtérbe hozása céljából.

5. *Az atomerőművek* kapacitás-bővítésének szándéka hasznos eleme a kormányzati koncepciónak.

6. *A folyóvizeink vízen energiájának kihasználása* új utak keresésére ösztönöz, mivel jelentős eredményhez vezethet, legfőképpen a villamosenergia termelésében.

7. *A maki földgáz kitermelésébe* való állami szerepvállalást vizsgálat tárgyává kellene tenni esetleges hasznos döntés meghozatala érdekében. Elképzelhe-

tő, hogy alapos hatásvizsgálat arra világít rá, hogy célszerű az államnak ebben az üzletben részt vállalnia.

Új energiapolitika szükséges legfőképpen a hazai energiavagyon kihasználása tekintetében, hiszen ezzel csökkenthető az import, mérsékelhetők az energiaárak, és mindezzel növekedik a gazdaság versenyképessége.

Összegezés

Az eddig folytatott globálizáló, privatizáló energiapolitika csak kárt okozott a társadalomnak. Ezért, az energiaellátást köztulajdonba kell venni. Addig is, amíg erre sor kerül, a társadalom követelje, hogy a tulajdonát képező Paksi Atomerőmű áramát a lakosságnak és a közületeknek számlázzák. Így lesz valós verseny a társadalmi tulajdon és a magántulajdon között. Olcsóbb lesz a lakosság számára az áram, enyhül a szegénység.

Mándoki Andor vasokleves kohómérnök, okleveles külkereskedelmi közgazdász, mérnök. A Magyar Vas és Acélipari Egyesülés nyugalmazott műszaki igazgatója, a Ferinov Külkereskedelmi Iroda volt vezetője, a Patentkó Találmányok Hasznosítását Tervező Kft. tulajdonosa, a Kapu című folyóirat gazdasági rovatának vezetője, a Kereszténydemokrata Néppárt Ipari Kereskedelmi Bizottságának elnöke. Számos szakmai tanulmány, dolgozat írója, néhány szabadalom feltalálója, makrogazdasági elemzések szerzője.

Irodalom:

- 1/ Állami Számvevőszék: Privatizáció Magyarországon 2004. Tanulmány, Budapest.
- 2/ Mándoki Andor: Kereszténydemokrata kritika a hazai privatizálásról. Előadás a KDNP Vitafórumán 1996 okt. 26-án.
- 3/ Mihályi Péter: A magyar privatizáció kritikája 1989 - 1997. Közgazdasági és Jogi Kiadó Budapest 1998.
- 4/ Mándoki Andor: Új gazdasági rendünk 10 éve. Kapu Melléklet 2001.
- 5/ Drábik János: Az emberközpontú világrend. Gold Book Kft. Budapest 2007.
- 6/ Mándoki Andor: A globálizáció igájában, Előadás, Kapu 2004 03 szám.
- 7/ Dr. Petz Ernő: A Magyar villamosenergia-ipar privatizációjának tragikus története. Leleplező könyvújság 2006/2.
- 8/ Mándoki Andor: A villanyáram ára. Leleplező, könyvújság 2006/1.
- 9/ John Perkins: Egy gazdasági bérnyilkos vallomásai. Ráció Kiadó, Budapest 2006.
- 10/ Mándoki Andor: Liberális gazdasági rend váltás és a kereszténydemokraták, Előadás, Kapu 2008 05 szám.

Vezér-Szörényi László

Kiegészítő pénz működtetése Magyarországon

Mindenki jól jár, aki részesül a kiegészítő pénznemek áldásaiból. Egyetlen vesztese a nagy bankok, akik pénzüket jó drágán, magas kamatokért adják kölcsön.

Csak az embereken, a közösségeken múlik, hogy akarnak-e sorsukon javítani és hajlandók-e másokkal össze fogni egy jobb jövő érdekében – vagy pedig maradnak a jelenlegi torz pénzrendszernek az áldozatai és egyben fenntartói.

Az elektronika és az internet fejlettsége az emberiség történelme folyamán most először kínál lehetőséget arra, hogy egy közösség létrehozza a saját és igazságos pénzrendszerét.

Operating with complementary money in Hungary

Everybody has to gain from the benefits of complementary currencies. The only ones that loose are the big banks, money institutions, who lend their money very expensive, for high interest.

It depends on the people, whether they want to improve their fate and are willing to cooperate with others for the sake of a better future – or they choose to remain the victims and at the same time sustainers of the present biased monetary system.

For the first time in the history of mankind, the advanced state of development of electronics and the internet makes it possible for a community to create its own and just monetary system.

tő, hogy alapos hatásvizsgálat arra világít rá, hogy célszerű az államnak ebben az üzletben részt vállalnia.

Új energiapolitika szükséges legfőképpen a hazai energiavagyon kihasználása tekintetében, hiszen ezzel csökkenthető az import, mérsékelhetők az energiaárak, és mindezzel növekedik a gazdaság versenyképessége.

Összegezés

Az eddig folytatott globálizáló, privatizáló energiapolitika csak kárt okozott a társadalomnak. Ezért, az energiaellátást köztulajdonba kell venni. Addig is, amíg erre sor kerül, a társadalom követelje, hogy a tulajdonát képező Paksi Atomerőmű áramát a lakosságnak és a közületeknek számlázzák. Így lesz valós verseny a társadalmi tulajdon és a magántulajdon között. Olcsóbb lesz a lakosság számára az áram, enyhül a szegénység.

Mándoki Andor vasokleves kohómérnök, okleveles külkereskedelmi közgazdász, mérnök. A Magyar Vas és Acélipari Egyesülés nyugalmazott műszaki igazgatója, a Ferinov Külkereskedelmi Iroda volt vezetője, a Patentkó Találmányok Hasznosítását Tervező Kft. tulajdonosa, a Kapu című folyóirat gazdasági rovatának vezetője, a Kereszténydemokrata Néppárt Ipari Kereskedelmi Bizottságának elnöke. Számos szakmai tanulmány, dolgozat írója, néhány szabadalom feltalálója, makrogazdasági elemzések szerzője.

Irodalom:

- 1/ Állami Számvevőszék: Privatizáció Magyarországon 2004. Tanulmány, Budapest.
- 2/ Mándoki Andor: Kereszténydemokrata kritika a hazai privatizálásról. Előadás a KDNP Vitafórumán 1996 okt. 26-án.
- 3/ Mihályi Péter: A magyar privatizáció kritikája 1989 - 1997. Közgazdasági és Jogi Kiadó Budapest 1998.
- 4/ Mándoki Andor: Új gazdasági rendünk 10 éve. Kapu Melléklet 2001.
- 5/ Drábik János: Az emberközpontú világrend. Gold Book Kft. Budapest 2007.
- 6/ Mándoki Andor: A globálizáció igájában, Előadás, Kapu 2004 03 szám.
- 7/ Dr. Petz Ernő: A Magyar villamosenergia-ipar privatizációjának tragikus története. Leleplező könyvújság 2006/2.
- 8/ Mándoki Andor: A villanyáram ára. Leleplező, könyvújság 2006/1.
- 9/ John Perkins: Egy gazdasági bérnyilkos vallomásai. Ráció Kiadó, Budapest 2006.
- 10/ Mándoki Andor: Liberális gazdasági rend váltás és a kereszténydemokraták, Előadás, Kapu 2008 05 szám.

Vezér-Szörényi László

Kiegészítő pénz működtetése Magyarországon

Mindenki jól jár, aki részesül a kiegészítő pénznemek áldásaiból. Egyetlen vesztese a nagy bankok, akik pénzüket jó drágán, magas kamatokért adják kölcsön.

Csak az embereken, a közösségeken múlik, hogy akarnak-e sorsukon javítani és hajlandók-e másokkal össze fogni egy jobb jövő érdekében – vagy pedig maradnak a jelenlegi torz pénzrendszernek az áldozatai és egyben fenntartói.

Az elektronika és az internet fejlettsége az emberiség történelme folyamán most először kínál lehetőséget arra, hogy egy közösség létrehozza a saját és igazságos pénzrendszt

Operating with complementary money in Hungary

Everybody has to gain from the benefits of complementary currencies. The only ones that loose are the big banks, money institutions, who lend their money very expensive, for high interest.

It depends on the people, whether they want to improve their fate and are willing to cooperate with others for the sake of a better future – or they choose to remain the victims and at the same time sustainers of the present biased monetary system.

For the first time in the history of mankind, the advanced state of development of electronics and the internet makes it possible for a community to create its own and just monetary system.

1 A jelenlegi torz pénzrendszer

Miért nem jutunk az 5-ről a 6-ra? Pedig a legtöbb ember egy életen keresztül szorgalmasan dolgozik, azonban anyagilag mégsem viszi semmire sem. Vajon hogyan lehetséges ez? Mi lehet ennek az oka?

1.1 „Fiat pénz”, vagy a levegőpénz

A „Fiat pénz” kifejezés olyan pénzeszközt takar, amely vagy csak részben, vagy egyáltalán nem rendelkezik fedezettel.

Az elnevezés „Fiat pénz” a latin „Fiat lux” – Legyen világosság! – kifejezésből, a Bibliából származik (Ószövetség, Mózes 1. könyve). Mint ahogy a semmiből lőn a világosság, úgy a világon jelenleg forgalomban lévő papírpénzek túlnyomó többsége is a semmiből készült.

A pénzteremtésnek e formáját engedi a legtöbb ország jegybankja, amivel az aktuális kormányok rendszeresen élnek is.

Egy pénznemről általában nem lehet kideríteni, hogy csak „Fiat pénz”. A leglényegesebb ismertetőjük az, hogy gazdasági fedezettel nem rendelkeznek, hanem csak jogi biztosítékokkal.

1.2 A kamatos kamat

A jelenlegi pénzrendszerek a kamatos kamatra alapszanak (valójában uzsorára). A kamatot következőképpen számítjuk ki:

$$\text{Kamat} = \text{Tőke} * \text{Kamatláb} * \text{Futamidő}$$

A képletből is egyértelműen látszik, hogy a kamaton keresztül gyakorlatilag időt adnak el. Tehát egyszer már eladták a jegybankok a semmit papírpénz formában (ami eleve abszurd), most ezt a semmit kamattal terhelve még az időt is eladják (duplán abszurd). A kamatos kamaton keresztül az időt pedig nem csak egyszerűen, hanem exponenciálisan adják el (triplán abszurd) a pénz tulajdonosai (általában a kereskedelmi bankok)!

Mivel a pénz mennyisége a kamatos kamat miatt exponenciálisan nő a gazdaságban, ez mindenképpen drámai mértékű pénzhigulást eredményez. A történelem tanúsága szerint mindegyik kamatra épülő pénzrendszer 70-80 év után törvényszerűen összeomlik, amit általában háborúk, polgárháborúk követnek.

1.3 Pénzüntézeti pénzteremtés

A forgalomban levő pénz 80-90 százalékát nem a jegybankok, hanem a kereskedelmi bankok teremtik. Anélkül, hogy mélyen belemennénk a pénzteremtés mechanizmusába, legyen elég most annyi, hogy a banki törvények engedik a

pénzteremtés multiplikátor funkcióját a kötelező tartalékráta alacsony szinten tartásával. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy ha valaki egy bankban Magyarországon leköt 1000 Ft-ot betétként, a kétlépcsős bankrendszer ebből a számára ideális esetben 20 000 Ft-ot teremt, a valós pénzmennyiség 20-szorosát.

A lényeg azonban e funkció hatása a gazdaságra. A lekötött pénzmennyiség 20-szorosa teremődik, azonban a legnagyobb probléma az, hogy az adósság a bankok felé mindig nagyobb, mint a teremtett pénz mennyisége. Könnyen belátható, hogy emiatt az adósság visszafizetése matematikailag is lehetetlen.

1.4 A spekuláció

A spekuláció azonban még ennél is nagyobb becsapás. Ha megnézzük, mennyi pénz cserél gazdát az értéktermelő reálgazdaság összes területén együttvéve és vele szemben a tőzsdéken, akkor azt találjuk, hogy ez az arány 1:40 a tőzsdék javára. Az értéktermelő tevékenység produkálja világviszonylatban az anyagi javak 100%-át, de a pénzforgalomnak csak a 2,5%-át (ez egy bruttó összeg, ebből még adózni is kell, járulékokat fizetni, stb.). A munka anyagi megbecsülése is ennek az arálynak megfelelő: a megteremtett érték alig 1%-ára tehető.

Még elképesztőbb az arány, ha megnézzük, mennyi pénzt realizál egy átlagos tozsdéi alkusz egy átlagos szakmunkáshoz képest. Ez az arány 1:400 lesz az alkusz javára! Mégpedig úgy, hogy a tevékenysége során semmilyen új érték nem kepződött!

Naponta 2 billió USD fordul meg a tőzsdéken, mindez bármiféle értéktermelés nélkül. A spekulációval – valójában csak virtuálisan teremtett – aránytalan mennyiségű pénz és a reális gazdaságban képződött pénzek egybemosásával a munkabér elképesztően olcsóvá vált! Ha ehhez még azt is figyelembe vesszük, hogy Magyarországon a bérek csak töredékei a nyugatiaknak, akkor fogalmunk lehet arról, hogy micsoda globális kifosztás zajlik ma nálunk.

1.5 Rövid összefoglaló

Íme, megtaláltuk a tanulmány elején feltett kérdésünkre a választ, hogy vajon miért nem viszi az emberek többsége anyagilag semmire sem, hiába dolgozik egy életen át. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy ebben a pénzrendszerben nem-hogy nem lehet munkából meggazdagodni, de még megélni sem egyszerű!

2 A megoldás elméleti alapjai

2.1 A jin-yang elv a pénzelméletben

Az alábbiakban bemutatott rendszerünk a világ egyik legmodernebb közgazdasági elvére épül, amelyet Bernard A. Lietaer, belga közgazdász, a University of California professzora dolgozott ki.

Lietaer rájött, hogy a jelenlegi pénzügyi rendszer a felelős a világot sújtó gazdasági problémák, az ökológiai pusztulás, sőt, részben a háborúk kirobbanása miatt.

Ki kell hangsúlyozni, hogy a jelenlegi pénzrendszer kiváltására **több elmélet** is létezik, azonban e tanulmány szerzője véleménye alapján a magyar körülményekre egyelőre csak Lietaer elmélete adaptálható.

A hasonló konkurens elméletek abból indulnak ki, hogy a jelenlegi pénzrendszer belátható időn belül összeomlik, és a várható pénzügyi katarzist csak egy kompromisszummentes szabadpénz bevezetése tenné elkerülhetővé.

Lietaer elmélete szerint azonban ez az összeomlás nem egy rövid idő alatt fog bekövetkezni, hanem annak agóniája több évig, sőt talán évtizedeken keresztül elnyújtva fog tartani. A gazdaságban tapasztalható tények, mint pl. az US Dollár permanens árfolyamvesztése annak látványos összeomlása nélkül, ezt látszanak alátámasztani.

Lietaer javasolja a jelenlegi pénzrendszer megtartását domináns „YANG” típusú jellegével, annak hiányosságait „JIN” típusú kiegészítő pénznemekkel fedné le. Egy ilyen JIN-YANG típusú kombinált pénzrendszer szerinte képes az egyensúlyt fenntartani és szelíd átmenetet biztosítani egy eljövendő új és igazságos pénzrendszer irányába.

2.2 Miből fakadnak a jelenlegi pénzrendszer hiányosságai?

A pénzzel a fő probléma az, hogy alapvető funkciói, mint

- csereeszköz
- értékmérő
- értékmegőrző
- értékteremtő

részben vagy egészben egymásnak **ellentmondó** célokat valósítanak meg. Egyidejűleg nem lehet használni ugyanazt az eszközt cserére is és értékteremtésre is, mert csereeszközként forognia, értékteremtőként pedig – tőkeként lekötvé – nyugodnia kell.

A pénznek **kitüntetett szerepe** van a gazdaság többi szereplőjével szemben, ugyanis **tartós és ebből kifolyólag tetszőlegesen visszatartható**. Emiatt a gazdaságban a legkedvezőbb helyzetbe a pénz tulajdonosai kerülnek. Míg például egy pék nem teheti meg azt, hogy a kisütött kenyérének az eladását visszatartja (mert az hamarosan tönkre menne), addig a pénz tulajdonosait ilyen veszély nem fenyegeti, sőt megtehetik, hogy a visszatartott pénzüket csak **még több pénzért**, azaz **kamatra** adják kölcsön a pénzzel nem rendelkezők számára.

A fenti torz pénzfogalom hozta létre torzszülöttjeit, az előző fejezetekben ábrázolt

- o kamatot és a kamatos kamatot,
- o a levegőpénzt
- o és a spekulációt.

A pénz funkcióiban rejlő ellentmondásokat csak **szabadpénz kibocsátásával** lehet feloldani.

2.3 Szabadpénz kibocsátása

A szabadpénz lényege az, hogy a **pénz jelenlegi kitüntetett helyzetét megszüntetjük, és funkcióit egymástól leválasztjuk.**

A pénz kitüntetett helyzetét úgy tudjuk megszüntetni, hogy a világban található összes anyagi javakhoz hasonlóan felruházzuk az **értéksökkenés** és a valamikori **elmúlás** tulajdonságával. Ha egy termék megszűnt létezni (pl. elfogyasztással), akkor logikus, hogy az azt jelképező szimbólumnak, a pénznek is vele együtt kell megszűnnie.

A pénz funkcióit pedig úgy tudjuk egymástól leválasztani, hogy célirányítottan végezzük a pénzkibocsátást. Ez azt jelenti, hogy **más pénzt** használunk a kereskedelemben, mint pl. a hitelügyletekben vagy bármi másra.

Így a „**hagyományos**” pénzünket feldaraboljuk – egyelőre – 2 részre:

1. **Cserepénzre**, amely értékmérő és gyors körforgású csereeszköz és
2. **Hitelpénzre**, amely nyugvó értékmegőrző eszköz.

A **célirányos pénzek** a hagyományos pénzekhez képest több információt képviselnek, nem csak

- **pénznemet** (pl. Forint)
- **címletet** (pl. 1000-es)

hanem ezen felül a

- **célirányt** (pl. Csere)
- és esetleg az **érvényességet** (pl. érvényes 12 hónapig) is tartalmazzák.

A lényegük az, hogy az eddigi univerzális pénzt **speciális pénzekké** alakítjuk át.

A jelenleg divatos „étkezési utalványok” is ugyanilyen célirányos pénzek, ahol a célirány az étkezés, és az érvényesség is csak egy bizonyos időszakra, általában a tárgyévire korlátozott.

Ahhoz, hogy az előbb említett célok megvalósulhassanak, a szabadpénznek rugalmasnak kell lennie. Ezt a rugalmasságot jelenleg kizárólag az elektronikus formájú számlapénz garantálja.

2.4 Cserepénz

A cserepénz olyan szabadpénz, amely ebben a funkciójában **csak csereeszköz és értékmérő**. A pénz többi funkcióját úgy választottuk le, hogy az elektronikusan tárolt számlapénzekre **díjat (negatív kamat!)** vetettünk ki, hogy a pénztulajdonosaink érdekelve legyenek a pénzük minél gyorsabb körforgásában. Így cserepénzben az értékmegőrzés és felhalmozás lehetetlenné válik.

A cserepénz a **kereskedelem** és a **szolgáltatás** lebonyolításának eszköze. Az értékek felhalmozása nem pénzben, hanem **anyagi javakban, közösségi javakban** (pl. járdaépítés) történik.

A fentiek elektronikus megvalósítása a **Csereforint**, kézzelfogható formája pedig a **Csereforint utalvány**.

2.5 Hitelpénz

A hitelpénz működését egy példán keresztül lehet ábrázolni. Példánkban tételezzük fel, hogy Péter felhalmozott nagyobb mennyiségű cserepénzt és szeretné megőrizni az értékét. Ebben az esetben Péter cserepénzét kölcsön adja egy másik tagnak Pálnak, akinek szüksége lenne rá. Ha Péter nem adná kölcsön, akkor a pénze havonta 1%-ot veszítene értékéből. Pál viszont a lejárat után a kölcsön 100%-át fizeti vissza neki. Így a kölcsönügylet folyamán Péter pénze megőrizte értékét – mégpedig Pálnál!

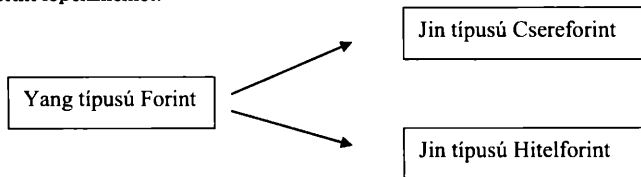
Ennyire egyszerű a hitelügyletek megvalósítása! Bárki, aki rendelkezik cserepénzzel, hitelt nyújthat bárki számára. Egyet azonban nem tehet meg: **nem kérhet kamatot pénze után!**

A hitelpénz – konkrétan a Hitelforint – hitelezés éppúgy működik, mint ahogy a hagyományos polgári kölcsönügyletek. A felek kötnek egy hagyományos **kamatmentes Forintos kölcsönszerződést** azzal a kitételrel, hogy a tartozás leróható természetben is Csereforint formában. Így a kölcsönügylet érvényesíthető bíróság előtt is, és a hitelező biztos lehet abban, hogy visszakapja a pénzét. Az adós pedig kamatmentes Hitelforinthez jutott.

2.6 A JIN-YANG elv a pénzügyi rendszerben

Előző fejezetben láthattuk 2 db „jin” típusú pénzeszköz, a Csereforint és a Hitelforint leírását.

Úgy lesz komplett a rendszerünk, hogy melléjük felvesszük a „yang” típusú Forint főpénznemet.

Egy domináns fődeviza mellett létezhet akárhány kiegészítő pénznem is, de rendszerünk jelenlegi kiépítettsége szintjén egyelőre csak e kettőt képes kiszolgálni.

A magyar nemzetgazdaságban egy főpénznem, legalább 4 kiegészítő pénznem és még legalább 20 lokális pénz lenne ideális.

A helyi pénzek beindíthatják a vidék gazdaságát, a kiegészítő pénznemek pedig gondoskodnának az általános fellendülésről. Kiegészítő pénznemek általánossá válásával néhány év alatt nullára csökkenthető az állami és az önkormányzati eladósodás, sőt ezután megkezdődhet külföld felé az adósságok visszafizetése.

3 A szabadpénz megvalósítása magyar körülmények között

A magyar szabadpénz megvalósítására 3 dolgot házasítottunk össze:

1. Elektronikus számlapénz
2. Elszámolás vegyes pénznemben (Forint – Csereforint, Hitelforint)
3. Internetes webáruház

A szabadpénz így egy internetes honlap segítségével valósul meg.
www.bizalom.net

3.1 Az első működő magyar elektronikus szabadpénz rendszer

3.1.1 Csereforint

A Csereforint egy olyan Cserepénz, amely árfolyamában megfelel a „hagyományos” Forintnak, azaz vele paritásban áll. Forintot egy az egyben lehet beváltani, visszafelé pedig 105 Csereforintért lehet 100 Forintot kapni. Azért kell ez az 5% visszaszállási díj, hogy a Csereforintokat minél tovább tartsák az ügyfelek körforrasban, és lehetőleg ne sűrűn váltsák ide-oda a Csereforintot Forintra. Minden Csereforint 100% fedezettel (áruban vagy pénzben) rendelkezik. A Forint és a Csereforint könyveléstechnikailag egy és ugyanaz. Jogilag a csere természetben történő fizetésnek felel meg.

3.1.2 Cserepiac

Az internetes online cserepiacon a fizetési eszköz a saját áru, saját szolgáltatás, esetleg saját munkaerő, és annak értékmérője a Csereforint.

Ez a cserefolyamat pontosan így zajlik le a megszokott életünkben is. Ha valaki dolgozik, akkor a munkaerejével fizet, illetve az érte járó csereeszközt, a Forintot cseréli be később – a globális cserepiac egyik résztvevőjénél – a boltban elemiszerre, anélkül, hogy ennek a cserefolyamatnak a tudatában lenne.

A csere alatt nem csak a két fél közötti közvetlen cserét értjük. Minden, ami bekerül a cserepiacra az ott mind csereárúnak, cserezolgáltatásnak minősül. Ezért lehetséges a cserét időben és térben eltolni, közben pedig elektronikus Csereforintban tartjuk nyilván cseretőbbletünket, illetve cseretartozásunkat.

Így részben vagy teljes egészben készpénz nélkül bonyolítható le a kereskedelem és a szolgáltatás.

Abban az esetben, ha az áruforgalmat nem lehet 100%-ig cserével lefedni, akkor a hiányzó részt Forintban egyenlítjük ki. Így egyidejűleg cserélünk is és fizetünk is.

Cserélni lehet pl. egy termék árából a haszonrészt, de nem lehet az adórészt. Ezért egy áru vagy termék árát mindig 2 részre kell felosztani, csererészre és maradékrészre. A csererészt Csereforintban, a többit pedig Forintban kell ki egyenlíteni. A csere/fizetési arányt mi határozzuk meg, pl. 80% cserével, 20% készpénzzel.

A Forint és a Csereforint könyveléstechnikailag egy és ugyanaz. Jogilag a csere természetben történő fizetésnek felel meg.

3.1.3 Hitelforint

A Hitelforintot úgy valósítjuk meg, hogy **kamatmentes kölcsönszerződést kötünk Forintban** azzal a kitételrel, hogy természetben, Csereforintban is törleszthető az adósság. Ezután csak át kell utalni a megfelelő Csereforint összeget a hitelt igénybevevő számlájára. A hitelező számára Csereforintjai átalakulnak nyugvó, de tartós Hitelforinttra, az adós pedig kamatmentesen jutott Csereforint hitelhez. Mivel a kölcsönügylet érvényesíthető bíróság előtt, a hitelező biztos lehet abban, hogy visszakapja a pénzét.

3.1.4 Adózás

A csere mint tevékenység nem befolyásolja az adózást. **Jogilag a csere megfelel a természetben történő fizetésnek.** Tehát ha egy, az áfa körbe tartozó jogi személy ad el valamit a cserepiacon, akkor éppúgy kell adót fizetnie, mint eddig. A számlaadás is pontosan úgy történik, mint eddig. A csere részt és hagyományos részt össze kell vonni, és arra rászámolva az áfa-t kell a komplett számlát kiállítani.

Azon személyeknek, akik alanyi adómentességet élveznek, nem kell ezután sem áfa-t fizetniük. Alanyi adómentességet az APEH biztosít azok számára, akiknek az évi forgalmuk az 5 millió Ft-ot nem haladja meg.

3.1.4.1 Adózási példa

Egy autógarázsban alkalmazott szerelő **munkaidő után** megjavítja a szomszédja autóját, akkor kérhet érte Csereforintot (és Forintot is), de **nem kell utána áfa-t fizetnie.** Ha viszont a **garázs végzi** el ugyanezt a szerelést akár Csereforintért, akár Forintért, akár kombináltan, akkor éppúgy **kell fizetnie áfa-t** a komplett összeg után, mint ahogy eddig.

A szerelőt **nyugtaadási**, a garázst pedig **számlaadási kötelezettség** terheli.

A szerelőnek a 1995. évi CXVII törvény alapján jövedelmének az e törvényben elismert költségekkel csökkentett része után kell **25% forrásadót** fizetni. E felül más adózási kötelezettség nem terheli.

A garázs számára a Csereforintot a Forinttal egy az egyben össze kell vonni, és e komplett összeg után kell a szokásos módon adóznia.

3.1.4.2 Érdekes lehetőség

A jelenlegi jogszabály szerint, ha az adóhátralékot nem lehet készpénzben teljesíteni, akkor az adóhatóságnak el kell fogadnia a fizetést természetben is.

Mivel a Csereforint is természetben történő fizetésnek minősül, érdekes kérdést vet fel a jövőben a Csereforintban történő adófizetés.

3.2 Felhasználók, üzemeltetők

A rendszert használhatja bárki, magánszemélyek éppúgy, mint jogi személyek. Mindenki jól jár, aki része valamely csereközösségnek. Két olyan területet azonban ki kell emelni a többiek közül, amelyeknek súlyozottan fontos a jelentőségük: az önkormányzatok és a szövetkezetek.

3.2.1 Önkormányzatok

Igazán érdekes lehetőségeket kínál rendszerünk az **önkormányzatok** számára.

Az internetes cserepiacokon 5-10-szer gyorsabban dolgozik a pénz, mint a hagyományos gazdaságban. Amely régióban használnak helyi fizetőeszközt (pl. Csereforintot), ott sokkal gyorsabb a fejlődés, mint máshol. Ez az önkormányzat számára mindenképpen **magasabb helyi és iparüzési adóbevételben** nyilvánul meg.

Óriási lehetőségeket rejt magában a **helyi vagy önkormányzati pénzek kibocsátása és működtetése**. A magyar jog engedélyezi a helyi pénzek elektronikus kibocsátását a 2004. évi XXXV. törvényben.

Az önkormányzat a belső pénzrendszerére támaszkodva olyan projekteket finanszírozhat meg, amire a költségvetéséből nem telne.

Az önkormányzati pénzek ismérvei:

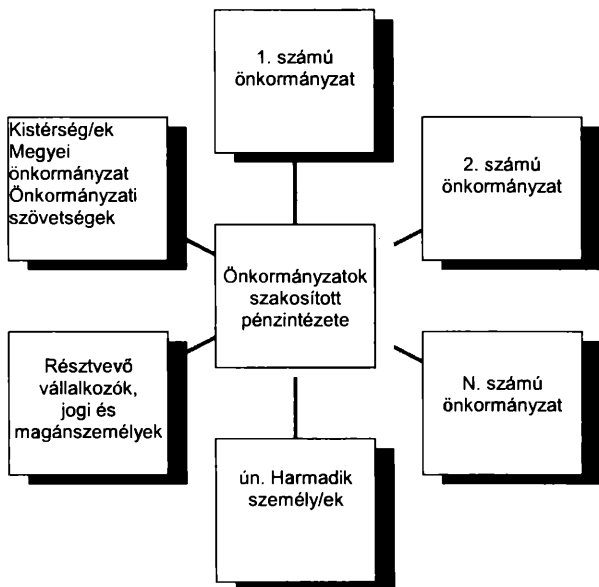
- A **helyi pénzek kibocsátása önkormányzatok** számára, egy teljesen egyszerű finanszírozási módszert takar, ezért semmilyen hagyományos pénzügyi művelettel nem hasonlítható össze.

- A **pénzkibocsátás** eddig Magyarországon egy kétlépcsős banki rendszerben történt. Az önkormányzati pénzek tulajdonképpen egy teljesen új, ma még nem létező **harmadik lépcső** létrehozását jelentenék.

- A rendszer lényege, hogy az önkormányzat kezébe veszi pénzügyei irányítását, és a hivatalos támogatások mellett, **saját pénzeszközöket** hoz létre, amivel **új forrást** biztosít működéséhez, fejlesztéséhez.

- A jogszabály ezt a lehetőséget a **2004. évi XXXV. törvény** által biztosítja, amennyiben az önkormányzat (vagy több önkormányzat szövetsége) erre a célra egy szakosított hitelintézetet hoz létre, e törvény alapján az adott pénzintézet rendelkezik az **elektronikus pénz kibocsátási** jogával.

- A pénzkibocsátás menete nagyjából megegyezik a jegybanki vagy kereskedelmi banki ügymenettel. A legnagyobb különbség abban rejlik, hogy ezuttal kizárólag **elektronikus formában** történik a számlapénz kibocsátása, de az ezzel kapcsolatos összes többi jog, forma, eljárás megegyezik a bankival. A pénzkibocsátás során a jogszabály engedélyezi a **pénzteremtési multiplikátor** alkalmazását, amely nagysága a szakosított pénzintézet szavatoló tőkéjének 20-szorosát jelenti.

• **Elektronikus pénz** alatt olyan számlapénzt értünk, amit elektronikus adathordozón, általában elektronikus kártyán vagy számítógépen tartanak nyilván.

• A hatályos jogszabály nem korlátozza a kibocsátandó pénznemet. Így a képviselőtestület rendeletében rögzített néven saját önkormányzati pénz létrehozása is lehetséges, aminek névértéke kibocsátáskor megegyezik a Forint árfolyamával. A kibocsátott pénz fedezete lehet készpénz, deviza, állampapír, betét, kötvény, részvény, adósságlevél vagy a pénzpiacon azonnal értékesíthető likvid eszköz.

• Eladósodott önkormányzatok részére is kibocsátható helyi pénz, amennyiben az önkormányzat képes további saját kötvényt kibocsátani. Ebben az esetben a kötvény fedezetét a jövőben befolyó önkormányzati bevételek bizonyos hányada fogja képezni.

• A helyi pénzeszközökhöz jutott önkormányzatok fizethetnek beszállítóiknak vegyes pénznemben, forintban és helyi pénzben. A Forint/helyi pénz arányát az önkormányzat állapítja meg. Minél nagyobb arányú a helyi pénzzel lefedett terület nagysága (pl. Balaton Szövetség), annál nagyobb arányú lehet a helyi elektronikus pénz aránya a pénzforgalomban.

- A helyi pénz csak akkor működhet, ha a helyi vállalkozók azt **elfogadják** fizetőeszköznek. Emiatt érdemes a szakosított hitelintézet tulajdonosi körébe bevonni a helyi gazdákat, vállalkozókat. Csak akkor érdemes foglalkozni a helyi pénzekkel, ha az elfogadók aránya eléri, vagy meghaladja min. az 50%-ot.

- A helyi pénznek szabadon átválthatónak kell lennie a többi devizához. A pénzváltó szerepét a fent említett szakosított pénzintézet tölti be.

- A helyi pénz akkor **stabil**, ha a helyi pénzben bonyolított pénzforgalom pozitív egyenlegű, de legalább 0, azaz a bevételei és a kiadásai egyenlege 0.

3.2.2 Szövetkezetek

A szövetkezetek számára különleges lehetőség kínálkozik, ugyanis egy szövetkezet kétféle módon használhatja a rendszert:

1. Egy cserepiac üzemeltetőjeként
2. Egy másik cserepiac tagjaként

3.2.2.1 Szövetkezeten belüli cserepiac üzemeltetése

Óriási lehetőségeket rejt magában egy szövetkezeten belüli cserepiac létrehozása és működtetése. A szövetkezet számára megvalósítható lesz a saját belső pénz kibocsátása, elszámolása.

Ez közgazdasági értelemben véve a szövetkezet saját **pénzneme**, idegen szóval **devizája**. Jogi szempontból nem az, de ez nem befolyásolja a működését. A szövetkezet a belső pénzrendszerére támaszkodva projekteket finanszírozhat meg.

A szövetkezet egyes tagjai vagy csoportjai jogilag egy szervezetet képeznek. Rendszerünk támogatja a szövetkezeten belüli profitcenterek létrehozását is.

3.2.2.2 Szövetkezet külső cserepiac tagjaként

Érdemes a szövetkezetnek akár egy vagy több külső cserepiachoz tartoznia. A külső cserepiacon a termékek gyorsan gazdára találnak, illetve külső termékekhez gyorsan és a piaci árnál olcsóbban lehet hozzájutni.

4. Összefoglalás

Mindenki jól jár, aki részesül a kiegészítő pénznemek áldásaiból. Egyetlen vesztesei a nagy bankok, akik pénzüket jó drágán, magas kamatokért adják kölcsön.

Csak az embereken, a közösségeken múlik, hogy akarnak-e sorsukon javítani és hajlandók-e másokkal össze fogni egy jobb jövő érdekében – vagy pedig maradnak a jelenlegi torz pénzrendszernek az áldozatai és egyben fenntartói.

Az elektronika és az internet fejlettsége az emberiség történelme folyamán most először kínál lehetőséget arra, hogy egy közösség létrehozza a saját és igazságos pénzrendszerét!

Vezér-Szörényi László informatikus, diplomáját 1984-ben szerzi a Drezdai Műszaki Egyetemen. Először banki szoftverek készítésével foglalkozik, érdeklődése később az informatikáról egyre jobban a pénzügyek irányába terelődik. Pénzügyi ismereteit a Bank Austriánál alapozza meg Bécsben 1990. és 1992. között, később pedig Frankfurtban és Baselben dolgozik különböző bankoknál. 1998-tól 2003-ig a Deutsche Bank független tanácsadója. A kiegészítő pénzne-mekkel szintén Németországban ismerkedik meg, hogy tudását kamatoztassa, 2006-ban visszaköltözik Magyarországra.

2007-ben megalapítja a Korona csereklubot, 2008-ban beindítja az első működő internetes cserepiacot.

Szalay Zsuzsanna

A szelíd pénz forradalma (Közbirtokosságon nyugvó pénzrendszer megteremtése)

A pénz a közösségen belüli munkamegosztást biztosító infrastrukturális tényező: lehetővé teszi a tevékenységcsere résztvevői között az információ- és az anyag-áramlást. Közösséget szolgál, a közbirtok része. A főáramlatú közgazdaságtan tárgyalja a pénz funkcióit, úgy mint: értékmérő, csere-, felhalmozási, spekulációs eszköz funkció, amelyek közé 1971. (Bretton Woods-i rendszer összeomlása) óta odaértik a hatalmi eszköz funkciót. A funkciók egyidejű érvényességének a lehetetlensége globális méretű válságok formájában fejeződik ki. A döntő kérdés a harmadik funkció.

Megengedhető-e, hogy a felhalmozás akadályozza a cserét? A pénznek forognia kell, de mi indítsa el a következő állomásra, mitől forogjon? Amikor a kamat pozitív: a pénztartásról való lemondást jutalmazzuk. A negatív kamat a pénztartást büntetve biztosítja a forgást.

Paradigmaváltást jelent, ha elfogadjuk az ellentétes előjelet.

A szelíd pénz negatív tartományban mozgó kamatmechanizmust, közintézmények által működtetett pénzforgalmat, közbirtokként megjelenő pénzt jelent. Tartalmilag visszatér a pénz genéziséhez, formailag felhasználja az információs technológia eredményeit: elektronikus pénzként működik és forog.

Revolution of the gentle money

The money is the infrastructural factor ensuring division of the labor within the community: it enables exchange of information and material between the participants of the activity trade. It serves the community, it is part of the common property. The mainstream economy describes the functions of the money as the following: value metric, trade good, accumulation and speculation tool and, since 1971 (the collapse of the Bretton Woods system) the function of power tool. The impossibility of the simultaneous validity of all these functions testifies itself in the form of global crisis.

The main question is the third function. Is it acceptable for accumulation to obstruct the trade? The money needs to circulate, but what is it that should set it flowing to its next destinations? When the interest rate is positive: the renouncement from the money holding is rewarded. Negative interest rate ensures the circulation by penalising the holding of money.

Accepting the opposite sign means a change of paradigm.

The gentle money means interest rate mechanism in the negative range, money circulation operated by public institutions, money appearing as public good. It returns to the genesis of money, functionally it employs the achievements of the information technology: it functions and circulates as electronic money.

*„...természetes gazdasági rendet kell megvalósítani,
amelynek egyik alapvető eleme a
gazdaság lokális szerveződéséhez való visszatérés”*
Síklaky István: *Létebiztonság és Harmónia, Éghajlat, 2003. 21.old.*

*„A pénzt a pénztulajdonosok egyoldalú szempontjai szerint
úgy tökéletesítették, hogy az, csereeszközként használhatatlanná vált...
kulcs helyett reteszt kovácsoltak”*
S. Gesell: *A természetes gazdasági rend (ford.. Síklaky István),
Kétezerégy kiadó, 2004. 249.old.*

A fenti két idézet főhajtás. Tiszteletadás Síklaky István (1927-2005) és Silvio Gesell (1862-1930) munkássága előtt. Az idézetek visszaadják az itt következő írás lényegét: a lokálisan szerveződő, természetes rendet tartó közösségek együttműködését szolgáló pénzrendszer követelését.

Alapfogalmak: a gazdaság, a pénz

A gazdaság, a gazdálkodás mindenkor, tehát adott időszakra jellemző formáját nem tekintjük örökérvényűnek, hanem azt mint az ember és a természet közötti kommunikációként tételezzük.

Sőt, még pontosabban azt állítjuk, hogy a gazdálkodás nem más, mint a bennünket körülvevő külső természet és az emberi lényegünket kifejező belső természet egymásra hatása, a kettő közötti bonyolult kommunikáció. Ez a kommunikáció nem pusztán információcserét, hanem jó esetben viselkedési összhangot megteremtő együttműködést jelent. Minden közösség minden tétével gazdálkodást valósít meg, a saját belső és külső természetének egyidejű művelését, gondozását végzi.

A pénz kialakulása szerves fejlődés eredménye, a gazdálkodó közösségeket szolgálja. A pénzrendszer intézményrendszert jelent, amely megegyezésre, kölcsönös elfogadásra épít, közösséget szolgál. Működtetése annak a közhatalomnak a feladata, amelyet a közösség a maga ügyeinek intézésével megbízott.

A pénz funkciói a főáramlatú közgazdaságtanban

A mostanság oktatott pénzügyi tankönyvek első oldalain szerepel a pénz funkcióinak ismertetése, amelyet egyúttal a pénz definíciójának is tekintenek ezen tankönyvek. Már itt felhívjuk a figyelmet, hogy a pontos meghatározás ki-kerülése, nem-vállalása a lényeg és a megjelenés ellentmondását, feszültségét sejteti. A pénz rendeltetése az alábbi négy szereppel fogalmazódik meg. A következőkben ezeket fogjuk elemezni, s majd látni fogjuk, hogy a jelzett feszültség logikailag is levezethető, mert a négy funkció egyidejűleg nem teljesülhet.

Lehát a négy szerep a következő:

1. A pénz értéket mér, értékeket tesz összehasonlíthatóvá, ezért értékmérő funkciója van.
2. Lehetővé teszi a tevékenységek cseréjét, vagyis forgalmi eszköz funkciót tölt be.
3. Vagyont képvisel a felhalmozási eszköz funkció okán.
4. Szpekuláció tárgya és eszköze. Ilyenkor a spekulációs eszköz funkciója érvényesül.

A fentiek a jelenleg uralkodó pénzrendszer sajátosságai. Ezt a felsorolást a Bretton Woods-i rendszer 1971-ben bekövetkezett összeomlása és még inkább az elektronikus pénz elterjedése óta ki kell egészítenünk egy ötödikkel. A pénz e pénzként végképp elveszítette materiális kötődését. Fiatpénzként ígérvénnyé vált. Kötelezettséget jelent egyfelől és behajtási jogot másfelől. Tiszta energia, vagyis hatalom.

A pénz mostani megjelenési formájában a hatalom szimbóluma, kialakult a pénz ötödik funkciója a hatalmi eszköz funkció. Ez a hatalom a tőkeként működő pénz tulajdonosaihoz kötődik, a közhatalom gyengülésével jár. A közhatalom fokozatosan elveszíti, elveszízheti törvény-alkotói és törvény-betartatói képességét. Markítva: ahol a hatalomnak joga van, ott ellenszegül a jog hatalmának, és megemmisíti azt. Globalizálttá vált modern korunk fejre állított módon, zsarolásként érvényesülő ellenállási záradéka ez. A pénz így gazdasági jelenségből, gazdaságot szervező, szolgáló infrastruktúrából nem-legitim hatalmi eszköz lett.

A funkciók egyidejű érvényességének lehetetlenségéről

A szervesség a Hermész Triszmegisztosz-i bölcsességet, vagyis az „amint lenni, úgy lenni” igazságát, a makrokozmosznak és a mikrokozmosznak egységes törvények szerinti rendeződését jelenti. Ahogy az emberi testben a vér, ugyanúgy szállítja az információt és az energiát a gazdaságban a pénz. Mi történik a testünkkel, ha a véráramlás valahol elakad, leáll vagy feltorlódik? Trombózis, agyér-katasztrófa, stb. következhet be. Erről nincs, de egy másik bomlasztó jelenségről, a budapesti dugókról már mindenkinek lehet saját tapasztalata.

Az értékmérő, a forgalmi eszköz, a felhalmozási eszköz, a spekulációs eszköz és végül a hatalmi eszköz funkció megjelenése civilizációnk egy-egy, történelmi-leggjöl leírható, értelmezhető korszakában jelent meg. Viszont az időről-időre bekövetkező konjunkturális és szerkezeti válságok már korábban is, mostani globális válságunk (a gazdasági-társadalmi polarizáció fokozódása, a klímaváltozás tényei) pedig már mindenképpen azt bizonyítják, hogy az öt funkció egyidejűleg nem érvényesülhet. Földünk lázas állapotba került, a belső és a külső természet teremtő együttműködése véglegesen és végletesen megbicsaklott, összeomlás tényeket.

Az értékmérő és a forgalmi eszköz funkció érvényesülése tevékenységcserét lehetővé téve biztosítja a munkamegosztást, így minden civilizáció, minden ci-

vilizált közösség létalapjának tekinthető, hogy legyen egy ezt biztosító pénz-rendszere. A döntő a harmadik, a középső: lehetővé tegyük-e, hogy a pénz felhasználásra érdemes minőségében önmaga forgását is nehezítve akadályozza a cserét?

A harmadik funkció mintegy 500 évvel ezelőtt, a kamatfelszámítással vált érvényessé, ekkortól a pénz a vagyon képviselőjén túl vagyonképződésre is alkalmassá vált. A nagy világvallások elítélték a kamatszedést. Aztán az iszlám kivételével az egyértelműen tiltott tevékenység megengedetté vált. Luthernél feltételes jóvátételként, a kettős kár jóvátételeként jelent meg a kamat: késedelmes visszafizetés esetén meg kell téríteni a kölcsönt adó esetleges költségeit és elmaradt hasznát. Csak ezután, Kálvinnál vált a kamat a pénzkölcsönzés megszokott díjává. A korábban még jószággal, élő minőséggel, tehát étellel mért és számon tartott vagyon mércéjévé ezzel a pénz vált.

Mint mondtuk, a mindent eldöntő pont a pénz és a kamat viszonya. A másik kettő, a negyedik és az ötödik funkció a kamat működési mechanizmusát kiszélesítve és elmélyítve lehetőséget ad a spekulációra, majd pedig a hatalom érvényesítésére.

A pénznek forognia kell, de mitől forogjon?

Az 1972-ben forgatott Kabaré film dala sokunknak ismerős: „Money makes the World go round” – vagyis: A pénz forgatja a világot. A tevékenységek cseréjét, a közösségen belüli munkamegosztást pénznek kell közvetítenie. A pénznek forognia kell, mint a labdának, ha labdajátékot szeretnénk játszani. Ezt énekli a testét áruba bocsátó prostituált, és tudja ezt a földjének gyümölcsét piacra vivő termelő is.

Milyen legyen az a mechanizmus, ami a pénz állandó körforgását biztosítja? Mai világunkban a kamat felszámítása biztosítja ezt, amelyet szinte axiomaticusan pozitív nagyságúnak tételezzük. Pozitív, mint a gravitáció. A pozitív kamatú pénzrendszer a megszokott forma, már fel se tűnnek jellegzetességei. Röviden szedjük logikai sorrendbe és elemezzük, mit is jelent a pozitív kamat!

A pozitív kamat, mint az egyik lehetséges forgató erő és sajátosságai

A kiindulási pontunk, hogy hagyományosan pozitívnak tekintjük a kamat nagyságát.

a. A pozitív kamat megosztja az árucserében résztvevő javakat pénz és nem pénz jellegűekre. Cserére való készségük, likviditásuk eltérő.

b. A fenti megosztás bekövetkezik az embereknel is: pénz- és egyéb jószágtulajdonosokra: A pénztulajdonos fölénybe kerül az árutulajdonossal szemben.

c. Az árutulajdonos áruja romlékony, rozsdásodó, rothadó..., tehát ő inkább cserére kényszerített.

d. A pénztulajdonos visszatárhathja pénzét számottevő saját kár nélkül, megakadályozhatja, hogy a pénz betöltsé közösségi feladatát, a tevékenységcsere-

e. A visszatárhathóság alapján a pénztulajdonos pozitív kamat formájában követeli a jutalmát, ha lemond pénzének használatáról, vagyis árura való becserélhetőségét másnak engedi át.

f. A fenti lemondás időleges, a kamatos kamat alapja ez.

g. A visszatartás (a forgalom megakasztásának) ellenszere a kamat, an-
gólul interest. A szó (egyéni szintű) érdeket is jelent az angolban. Ez is mutatja a két fogalom, az egyéni érdek és a kamat azonosságát.

h. Az értéktöbblet (mai szóval hozzáadott érték) ugyan a termelőszfé-
rában keletkezik, de ez a pozitív kamatú pénzforgalomban – pénzrendszer által realizálódik.

i. A realizálódás valójában azt jelenti, hogy a pénzügyi szféra által csök-
ken, módosul az értéket előállító elsődleges jövedelemtulajdonosok (vállalko-
zók, munkások) haszna.

Ami a pozitív kamat elfogadása mögött van

A pozitív kamatú pénzrendszer megkülönbözteti a csereben résztvevőket, az
árú és pénztulajdonosokat. A csere kényszere nem egyenlő mértékben érvényes
rajuk, még akkor is így van ez, ha mindkét félnek érdekében áll a csere. Vilá-
gunk jelenségei, élőlényei, a munkával előállított javak, mind magukon viselik a
mulandóság jegyét. Keletkeznek, születnek, aztán elmennek, elmúlnak. A csere
másik elemére viszont ez nem vonatkozik.

Gördülékenyebb lett a csere, de ezzel kiváltságos szerepbe került a pénz tu-
lajdonosa: az övé romlatlansága miatt értékálló. A gazdaság résztvevői közül
egyedül ő úgy is dönthet, hogy elrekeszeli a pénz útját, a pénzforgalmat meg-
akasztja. Korábbi hasonlatunkra gondolva, mintha a szívbillentyű leállna, vagy
mintha a labdajáték résztvevője nem akarna passzolni. A pénznek forognia kell,
mert különben nincs tevékenységcsere, munkamegosztás.

Adjunk neki jutalmat, köszönjük meg, ha lemond – mondja a pozitív kamatú
penzrendszer. Ez tovább erősíti a pénztulajdonos kivételezett helyzetét, vagyis
azt, hogy ő egy, a közfunkciót ellátó közösségi-infrastrukturális elemet magán-
szereplőként birtokol. A kamat a pénz, a tőke időegységnyi szolgáltatásának,
rendelkezésre bocsátásának a díja. Ezáltal az időnek pénzértéke és a pénznek
időértéke lesz, amit munkával kell megfizetni. Kinek? A vállalkozónak és al-
talmazottjának.

Osszefoglalva azt mondhatjuk, hogy a mai, pozitív kamatozású, tehát kamat-
szedő magánpenzrendszer két alapvető, rendszer-meghatározó tulajdonsága,
hogy kamatos kamatmechanizmust működtet, és közérdek helyett a pénztulaj-
donosok egyoldalú szempontjait érvényesíti.

Lássuk mik is ennek a fajta rendszernek (amely történelmileg az 1500-as évek
derekától vált általánossá) a következményei. A leírás az első pontot kivéve

szükszavú és rövid lesz, mert így vagy úgy már mindenki saját bőrén is érezheti. Indulásként rögzíteni szeretnék, hogy Marxszal ellentétben, mi miben látjuk a kizsákmányolást, vagyis a jogosulatlan értékelvétel lehetőségét: nem általában a magántulajdon, hanem a pozitív kamatozású pénzrendszer, és még inkább a magánpénzrendszer a kizsákmányolás (semleges megfogalmazásban: a rendszerromboló allokációnak) a forrása.

A pozitív kamatú pénzrendszer hatásai

A. Az értéket előállítók jövedelme, vagyis a vállalkozók profitja és a munkások mellett részesedést kér egy, az érték előállítás folyamatában nem résztvevő szereplő, az első kettőnek az ő jövedelmét is ki kell termelnie. Mintha a dobókocka, amely a társasjáték folytatását biztosítja, egy és csak is egy résztvevőé és nem a közösségé lenne. A dobókocka tulajdonosa monopolhelyzetéből adódóan jut jövedelemhez, ő nem vesz részt a munkában, az érték-előállításában. Ráadásul:

B. Mivel a kölcsönt a használati díjjal, vagyis kamattal megnövelten kell visszafizetni, ezért ez állandó növekedési kényszert jelent.

C. A növekedési kényszer miatt fokozódik az ember és a természet túlhasználtsága, jóllehet semmilyen zárt rendszer nem visel el belsejében végtelen növekedést.

D. A polarizáció fokozódik, ez súlypont-eltolódással, borulásveszéllyel jár.

E. Az aránytalanságok növekednek, különbségek fokozódnak mind a gazdaságban, mind a társadalomban.

F. A fenti hatások felerősödtek, amikor a földet, a munkaerőt és a pénzt magát is áruvá téve az ezekhez való emberi viszonyt piaci erők hatása alá utalták.

Proudhon-Marx-Gesell

Elmélettörténetileg, politikatörténetileg igen fontos kérdés, ki hol látta a bajok okát, ennek alapján milyen gyógymódok fogalmazódtak meg, és milyen gyakorlati megoldások kerültek bevezetésre. Izgalmas, mint egy krimi.

Proudhon rájött arra, hogy az áru és a pénz, tehát az árutulajdonos és a pénztulajdonos viszonya nem szimmetrikus, ő az árut próbálta meg a pénzzel azonos minőségűvé tenni. Ezért cserebankokat szervezett, hogy kiiktassa a pénzt, de megbukott vele. Nem gondolt arra, hogy az, ami természeti adottság, mint az áru romlékonysága, azt nem lehet megváltoztatni. De a pénz örökbecsű volta az viszont nem természeti tulajdonság! Az áru és a pénz természetét csak úgy közelíthetjük egymáshoz, ha ez utóbbit tesszük az áruhoz hasonlóan romlandóvá közösségi megállapodások, törvények segítségével. Ahogy a pénz nem más, mint ember által társadalmi szerződésként előállított eszköz, ugyanúgy

társadalmi szerződésként módosítható is az. Civilizált emberi közösségek a maguk életének és munkamegosztásának könnyebb megszervezésére társadalmi szerződésként kialakították a pénzhasználatot, mint közösséget szervező intézményrendszert.

És most itt adjuk át a szót Silvio Gesellnek, aki megmagyarázza, hogy a szocialista törekvések ideológusai miért szorították ki, és miért hallgatták agyon Proudhont, miközben Marxot 50 évvel később piedesztálra emelték: „ennek a marxi elmélet reménytelensége és ennek megfelelő ártatlansága az oka”

Milyen utat javasoltak a marxisták? Gesell 1916-ban jövőbelátó módon fogalmazott: „nincstelenek politikai túlerejének megteremtése szervezésük révén”, amely szervezés azóta tudjuk, hogy mit jelentett: kezdetben agitációt, forradalmi hangulat kialakítását és szítását, később a forradalom kirobbantását. Egész Európa megszervezte a kommunizmus kísérletét. Tragikus kísérlet volt.

Mit kínált fel ezzel szemben Proudhon? „Harcoljunk a pénz előjoga ellen azáltal, hogy az árut és a munkát készpénzzé emeljük”. Cserebankja megbukott, mert rossz irányból kezdeményezte a kiegyenlítődést. A pénz is legyen romlékony, javasolta később Gesell.

Gesell 15-20 évre tette az elhibázott földjogból és az elhibázott pénzrendszerből kinövő mesterséges gátak lebontásához szükséges időszakot, hogy „az értektöbblet eltűnjék és a termelőeszközök elveszítsék tőkejellegüket”. De az ő művének a sorsa se lett könnyebb. Könyvének írása idején talán sejtette, hogy az ő jutalma is az agyonhallgatás lesz: a pénzüralom számára még inkább veszélyes irányzatot még inkább el kellett nyomni.

Megtapasztaltuk a közép-európai szocializmust, ennek során később a szövetkezeti mozgalmat is hiteltelennítették.

A szelíd pénz értelmezése

Mit jelent az eddig leírtak alapján a mi címünk? Mert most már rá kell térnünk magunk lényegére: egy, a közösséget szolgáló pénzrendszer alapvonásainak megfogalmazására. A szelíd pénz jelenti a pénzrendszer lényegét. Vissza kell adnunk a pénz jogos nimbuszát. A pénz nem piszkos, csak a rendszer teszi azzá. A pénz közösségi tulajdon, a közösségi birtok, a közbirtok része. Forgalmából, utaztatásából, parkoltatásából egyéni haszon nem származhat. Villámcsapásként érhet bennünket ez a felismerés, hirtelen minden talpára áll és összerendeződik. A szavak új értelmet nyernek, előre tör régi, veretes tartalmuk. Ilyen az önérdék, az önérdék és a közösség viszonya és a közbirtok fogalma. A közbirtok egyéni célú használatával járó önérdék-működés sose járul hozzá a közösség üdvéhez.

A közbirtokosság működtetésén alapuló közösség leírása megtalálható Imreh István „A rendtartó székelő falu” (Kritérion, 1973) című könyvében. Ezen írásban most csak egy mondattal tudjuk kifejezni elismerésünket az összefoglaló mű felé. E szerint:

„A faluközösség, vagy ahogyan még nevezték, a «communitás» valóban olyan kerete volt a székelységnek is, amely az életnek keretet nyújtott, a gazdálkodás-

nak, az igazgatásnak szervezett formákat biztosított, a falu lakóit egybefogta és képviselte más társadalmi alakulatokkal, főleg pedig a felsőbb hatóságokkal szemben" - 21.old.

A faluközösség, a közösség mai fogalmaink szerint az önkormányzatokat jelenti. A szelíd pénz bevezetésének leggyümölcsözőbb terepét véleményünk szerint az önkormányzatok jelentik.

A szelíd pénz értelmezése két feladatot ad:

1. Definálniunk kell az ezt alkalmazó közösség kereteit, a rendtartás alapját, vagyis a közbirtokosság terjedelmét, miben létét. A fenti mű áttanulmányozása nagyban segítheti ezt a munkát.

2. Meg kell határozni az önszerveződő közösségek, pl. önkormányzatok létének szabályrendjét.

A szelíd pénz értelmezésénél csak néhány alapvetésre szorítkozhatunk, a teljesség igénye nélkül:

1. Alapvetően negatív tartományban mozgó kamatmechanizmust és közintézmények által működtetett pénzforgalmat jelent. A negatív kamatnagyság a pénz keresleti és kínálati viszonyai, valamint a pénzkezelés adminisztratív költségei miatt felkúszhat a zérus pontig, bizonyos esetekben 1-2%-kal fölé is. A pénztartást, a pénz parkoltatását negatív kamattal teszi a közösség jogossá, vagyis aki a közösség pénzét magánál tartja, az fizet azzal, hogy a nála levő pénz egyre kevesebbet ér. A pénz forgása a negatív kamattal biztosított. Az ilyen kamatot a közösség felé (a pénzt kibocsátó közösségi intézménynek) fizetik be, szemben a pozitív kamattal, amely a pénz mindenkor tulajdonosának (tehát nem feltétlen a kibocsátónak) jutott. Gesell nyomán a szelíd pénzt forgásbiztosított pénznek nevezzük, a két fogalmat egyenértékűnek tekintjük.

2. Elkülönült pénztulajdonosok itt nincsenek, mert a pénztulajdonos maga az egész közösség. A pénzrendszerünk ezen tulajdonságát írásunk alcíme fejezi ki: a pénzrendszer közbirtokosságon alapszik, és a pénztartást megfizetendő, vagyis jelenlegi fogalmaink szerint negatív kamatú kamatmechanizmust működtet. (A pénzforgalmazók pénzkezelési díjat kapnak.)

3. A pénz a közösségen belül kizárólag belső elszámolási eszközként, tehát értékmérőként és csereeszközként érvényesül. Tanulnunk kell a mai vállalatok vezetőitől, jelesül a számviteli rendért felelős kontrolling szakemberektől. Többtértelemet kell adnunk a számadás szónak: számvetés jelent a múltból, ki hogyan sáfárkodott kincseivel.

A nagyvállalatok olyan decentralizált profit-központokat, stratégiai üzleti egységeket hoznak létre, amelyek egymás felé belső elszámoló árakat alkalmaznak, eredményességük önállóan értékelhető, különálló stratégia kialakítására képesek. Tehát elkülönülnek és elkülöníthetők. Ez azért is így van, mert jól definiálható termék-piac kombinációkat képviselnek. A nagyvállalatok ezen üzleti egységei jogosultak dönteni, hogy vállalaton, szervezeten (a mi fogalmi rendszerünk szerint közösségen, önkormányzaton) belülről vagy kívülről szerzik be, vásárolják meg erőforrásaikat. Belülről elszámoló áron, kívülről hagyományos piaci áron.

A szelíd pénzt működtető pénzrendszer funkciói

A következőkben soroljuk fel Silvio Gesell nyomán, hogy milyen feladatokat kell betöltenie a szelíd (az ő szóhasználatában forgásbiztosított) pénznek. Meglepően egyszerű lesz a felsorolás:

1. Biztosítsa az áruk cseréjét
2. Gyorsítsa az árucserét
3. Tegye olcsóvá a cserét.

A szelíd (forgásbiztosított) pénz hatásai függenek attól, hogy milyen körben vezetjük be. Gesell nemzetgazdasági szinten javasolta bevezetni, erre se akkor, se később nem történt kísérlet. Gesell életében is már (az ő aktív közreműködése nélkül), de később is, minden recesszió idején reménykeltő kísérletek indultak helyi, tehát nem nemzetgazdasági szinten. Ezredfordulónk idején, napjainkban is egy ilyen jellegű új hullámnak vagyunk részesei.

Az elektronika, a távközlés fejlődése hozta létre az elektronikus pénzt, röviden e-pénzt. Gesell a pénz romlandóvá tételét még csak a papírpénz felülbélyegzésével, mai szemmel nézve kissé macerásan tudta elképzelni.

A materiális alapját elvesztő, tisztán elektronikus jelnek tekinthető pénz végleg elveszítette minden közösséghez való kötődését, közösséget szolgáló erejét. Már csak hit, elvárás van mögötte, ami persze önmagában még nem lenne baj. Haddásul a gazdaság körforgásába nem termelés (teremtés) útján kerül, hanem államfőrendelt viszonylatként, vagyis adósságként.

Az új típusú szelíd (forgásbiztosított) pénznek tartalmilag vissza kell térnie a pénz genéziséhez, csak és kizárólag a közösségi tevékenység cseréjét, munkamegosztását kell és szabad biztosítani. Viszont formai megjelenésében ki kell használnia az informatikai fejlődés lehetőségeit, vagyis azonnal elektronikus formában kell bevezetni, ahol is a Gesell javasolta negatív kamatozást már a számítógépes program biztosítja. És a szoftver programok ennél sokkal több mindenre is képesek!

A szelíd pénz és a pozitív kamatú pénz viszonya

A címben jelzett kérdés megkerülhetetlen és elszakíthatatlan attól a kérdéstől, hogyan értékeljük a globalizációt. Bogár László nagyívű könyvében háromféle nézetet vázol fel:

1. Tudományos állításként megjelenő hatalmi propaganda, amely szerint a globalizáció és pénzrendszere természeti jelenség. Az alkalmazkodáson kívül nem tehetünk semmit, próbáljunk meg a nyerő oldalra állni.
2. Az alternatív megközelítés a globalizáció terjedelmi kritikájának tekinthető. Eszerint a globalizáció valaminek a mértéktelenné válása, az, hogy nem veszi észre, nem kezeli a negatív hatásokat, és nem hagyja érvényesülni az eseteteket, a védelemre szorulókat.
3. A tartalmi kritikusok a globalizációt és vele együtt az általa működtetett pénzrendszert, mint civilizációs vakvágányt utasítják el.

A globalizációt dicsőítők minden bizonnyal elvetik a szelíd pénznek még a gondolat-kísérletét is, tehát ők, ahogy mostanság mondani szokták, semmi fantáziát nem látnak benne. Számukra a kettő együtt nem összeegyeztethető. Éles határ az első és a másik két csoport között húzódik, és valószínű, hogy a középső csoport támogató bázisa a legszélesebb, legalábbis ami a pénzről való gondolkodást illeti.

Bernard Lietaer „Die Welt des GELDES” (Arena Verlag, Würzburg, 2001.) vagyis „A pénz világa” című könyvében az új típusú pénzt összefoglaló néven kiegészítő pénz-nek nevezi és tekinti (l. 75.o.). A hagyományos pénz – kiegészítő pénz szükséges kettősségét a Yang-Ying fogalom párral írja le, mert hogy a kettő együtt alkot egy egészet. A hagyományos pénznek azért tulajdonít Yang-karaktert, mert azt hierarchikus kontroll alatt bocsátják ki, elsősorban a versenyt támogatja, és a gazdagság koncentrálódásához vezet. A kiegészítő pénznek szerintem Ying-karakterűek, mert azokat az emberek demokratikusan forgatják, ezáltal senkinek sem áll érdekében, hogy a versenyt és a gazdagság koncentrációját elősegítse. A társadalmi problémákat Lietaer a Yang-pénzek használati monopóliumára vezeti vissza, szerintem a történelem is azt bizonyítja, hogy a jólétet (Wohlstand, az ő szóhasználatában) a duális Ying-Yang rendszer biztosítja. Érvelését példákkal, úgy mint: a gyógyászattal (medicinális vs. alternatív orvoslás), a Fengshui-t kínáló építészettel, a mediációt javasló ügyvédekkel, a természetes anyagokat kínáló szakácsokkal és asztalosokkal egészíti ki.

Ezen írás szerzője a harmadik csoportba tartozónak vallja magát: a szelíd pénzt következetes módon, kislépések útján kívánja megteremteni. Az új típusú pénz attribútuma a szelídség. Szelíd, mert nem válhat önműködővé, önnemzővé. Se indulásakor, se később nem vesz fel hatalmi karaktert. Létrehívásában ugyan hasonlíthat a második csoport által megfogalmazott kiegészítő pénzhez, de eltérő jövőképe miatt alapvetően különbözik attól.

Mivel a globalizációt létrehívó civilizáció összeomlása elkerülhetetlen, ezért a szelíd pénzre nagyobb feladat vár rá: Noé bárkája kíván lenni. S a szelíd pénzt működtető önszerveződő közösségeknek az ókori keresztény kisközösségek példáját kell követniük.

Szalay Zsuzsanna
közgazdász, egyetemi oktató

Dr. PhS. Farkasinszky Tibor

MAGYARORSZÁG JELENKORI KIFOSZTÁSÁNAK MÉRTÉKE, HATÁSAI ÉS A TEENDŐK

I. Az ország kifosztásáról és az állami költségvetés helyzetéről

1) *Az alapprobléma.* Erről az ún. „médiában” és a parlamentben is általában hallgatnak.

Manapság társadalmi-gazdasági alapprobléma az ország folyamatos és növekvő arányú nemzetközi kifosztása a külföldi globalista bankok és vállalatok által.

Nálunk napjainkban a nagyobb bruttó hazai termék (GDP) és a kisebb bruttó nemzeti jövedelem (GNI) eltérése nettó egyenlegszerűen jelzi azt a jövedelemvesztést, amelyet kiszívnak az országból – kb. ennyivel több tulajdonosi jövedelem áramlik ki az országból, mint amennyi beáramlik.

Ez a kifosztásunkat jelző jövedelemvesztés az 1995–2006. években így alakult milliárd Ft-ban folyó áron (a Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint):

Év	GDP mínusz GNI milliárd Ft	Ugyanaz a GDP százalékában
1995	212,4	3,8
1996	296,7	4,3
1997	494,8	5,8
1998	619,9	6,1
1999	668,4	5,9
2000	720,4	5,3
2001	808,6	5,3
2002	944,7	5,5
2003	949,1	5,0
2004	1219,4	5,9
2005	1301,3	6,3
2006	1704,2	7,2

2006-ban pl.:

GDP

23757,2 milliárd Ft

Külföldről kapott (+) és külföldnek fizetett (-)

munkajövedelmek egyenlege

+4,3 „

tulajdonosi jövedelmek egyenlege

-1826,8 milliárd Ft

EU-nak fizetett adó és tőle kapott támogatás

egyenlege

+118,3 „

= GNI

22053,0 „

GDP-GNI

1704,2 milliárd Ft

Az adatokból érzékelhető, hogy a kifosztásunk állandó jellegű, tartós és növekvő arányú; 1995–2006. évek között a GDP 3,8%-áról 7,2%-ára emelkedett, az arány majdnem megkétszereződött.

A nemzetközi (globalista) tőke képviselői berendezkedtek hazánk hosszútávú, kegyetlen kifosztására. A hazai tőkések és politikusok egy része pedig ahhoz ellenállás nélkül, a nemzeti érdek határozott képviselője nélkül segédkezik. Ugyanakkor igyekszik háttérbe szorítani azokat a tőkéseket és politikusokat, akik törekednek az ország és a nemzet érdekeinek megfelelő képviselőit.

2006-ban kerekén 1700 md Ft/év, azaz ezerhétszáz milliárd Ft/év nettó egyenlegszerűen az a végleges veszteségünk, amelyet kiszívtak az országból – kb. ennyivel több tulajdonosi jövedelem áramlott ki az országból, mint amennyi beáramlott.

Az ún. „médiában” gyakran esik szó – egyébként helyesen – az EU-tól kapott támogatásról (2006-ban egyenlegszerűen kerekén 120 md Ft-ról), ugyanakkor azonban az országból kivitt tulajdonosi jövedelem összegét (2006-ban egyenlegként 1820 md Ft-ot) hallgatás övezi.

Az említett 1700 md Ft a bruttó hazai termék, a GDP 7,2%-a, 10 millió lakosra számítva 170.000 Ft/lakos/év. Óriási összeg! Ez az arányú kifosztás durván számítva 10–14 év alatt kivonja az országból az 1 évi teljes GDP összegét!

Az 1700 md Ft túlnyomó (kb. 2/3) részben állami adósságtörlesztés és kamatfizetés, amellet (kb. 1/3 részben) vállalati nyereségkivétel is.

Ezért nincs elég pénze a magyar kormányoknak a valóságos állami feladatok megoldására, és az ország gazdasági fejlődése is megtorpant. Az állami költségvetés csődhelyzetbe került.

2) *E helyzet káros hatásai* megmutatkoznak a gazdasági és társadalmi élet minden területén, így különösen:

- az országban a gazdasági fejlődés megtorpant, vagy lényegesen elmarad a kifosztásunk nélküli lehetőségekhez képest;
- a foglalkoztatás terén nincs elegendő számú munkahely, egyes vidékeken különösen nagy arányú a munkanélküliség;
- a munkaképes és arra alkalmas lakosság egy része külföldön kényszerül munkalehetőséget keresni;
- a lakosság reáljövedelme nem növekszik, vagy lényegesen elmarad a kifosztásunk nélküli lehetőségekhez képest;

- az államnak nincs elég pénze (főleg a nagy összegű kamatfizetés miatt) az állami feladatok megfelelő ellátására (hadsereg, rendőrség, egészségügy, oktatás, szociális ellátás, lakásépítés, közlekedés, egyéb infrastrukturális célokra, környezetvédelemre stb.);

- az állami vagyon elkótyavetyélése, vállalatok, intézmények tönkretétele, majd lényegesen értékük alatti privatizációja és a bevételeknek nem az adósságsapda felszámolására, hanem nagyrészt külföldre menő kamatfizetésre fordítása;

- a korrupció;

- a családalapítás megnehezülése foglalkoztatottsági bizonytalanság, lakás-hoz jutási nehézség, anyagi eszközök hiánya és a tudati züllesztés (az önzés, karrier és az anyagi javak birtoklásának túlzott előtérbe helyezése, erkölcsstelen életmód népszerűsítése filmekkel stb.) következtében;

- a népesség erőteljes fogyása, egészségi állapotának romlása, szakképzettség-összetételének elmaradása a kívánatostól stb.

3) Az ún. *konvergencia-program* pedig nem a kifosztásunk megszüntetését, hanem annak további fenntartását célozza:

- a privatizációs bevételekből az adósságsapda felszámolása és elkerülése helyett a nemzeti vagyon túlnyomó részének elkótyavetyélése után

- most már az életszínvonal fokozatos csökkentése árán is.

(A konvergencia-program azért felelhet meg „Brüsszelnek” és a globalista bankok képviselőinek is, mert fenntartja a kifosztásunkat.)

4) Nem ilyen konvergencia-programra, hanem az ország nemzetközi kifosztását megszüntető, vagy jelentősen mérséklő programra van szükség.

Programot kell készíteni a kifosztásunk megszüntetésére!

5) Fontos, hogy országunk szekerét a globalista bankok és vállalatok is vitték a kátyúba, ezért indokolt és méltányos, hogy ők is segítsenek onnan kihúzni! (Elnnek sokféle módja lehet.)

6) Amelyik párt és kormány nem vállalja fel a kifosztásunkat megszüntető program elkészítését és végrehajtását, az falaz a kifosztásunkhoz.

Nem elég azonban csak beszélni, írni a problémáról – bár az is több a hallgatásnál –, programot kell készíteni a kifosztásunk megszüntetésére, majd azt végre is kell hajtani.

II. Kiinduló vázlat a kifosztásunk megszüntetésére irányuló programhoz

„Egyre több szerző véleménye szerint egyébként a globalizáció nem más, mint neokolonializmus”, vagyis újgyarmatosítás. De meddig tűrik ezt az emberek?” – kérdezi Csath Magdolna az *Egy éve az EU-ban* c. könyvében (2005).

És valójában mit lehet tenni a felkelés és a „terrorizmus” elkerülésével? Sokat, így például:

1) Az államot nem gyengíteni, hanem erősíteni kell.

a) Államilag ellenőrizni és szabályozni kell az országból kivonható tőke és jövedelem mértékét. Pl. mind a hazai, mind a külföldi tulajdonú, Magyarországon működő tőke és Magyarországon szerzett profit-, kamatjövedelem legalább 2/3 részét véglegesen Magyarország területén kell működtetni, illetve beruházni.

b) Kérni kell a külföldi államadósság nagyobb részének elengedését, vagy a fizetendő kamat mértékének 2/3-3/4 arányú csökkentését; illetve/avagy:

c) Kérni kell és legalább 10 évre fel kell függeszteni az adósság-szolgálat (törlesztés, kamatfizetés) teljesítését, hogy közben a magyar állam és a gazdaság talpra tudjon állni.

d) Nyilvánvaló, hogy a globális kapitalizmus megközelítőleg sem tudja biztosítani a teljes foglalkoztatást. Ezért a „versenyszféra” mellett ki kell alakítani olyan erős állami szektort, amely elsősorban nem profit-, hanem foglalkoztatás-érdekelte. Fő feladata biztosítani, hogy legyen munkahelye és keresete az országban mindenkinek, aki arra törekszik, és a versenyszférában nem tud elhelyezkedni.

e) Meg kell szüntetni a külföldi székhelyű vállalatok adókedvezményét és a vele való visszaélés lehetőségét.

2) Erősíteni kell a nemzeti érdek védelmét és érvényesítését

a) a politikai pártokban, a törvényhozásban és az állami apparátusban;

b) az oktatásban, a kultúrában és a tömegtájékoztatásban;

c) széles körben ismertetni kell a lakossággal az ország rendszeres kifosztását.

3) Bővíteni és erősíteni kell a nemzeti érdeket szolgáló polgári szervezeteket.

4) Nemzetközi összefogásra kell törekedni a globalista új-gyarmatosítás ellenében a nemzeti érdekeiket védő más országokkal.

5) Ki kell dolgozni a nemzeti érdekeink védelmének és érvényesítésének közép- és hosszútávú programját, figyelemmel a határainkon túl élő magyarság érdekeire is.

A program kidolgozásába be kell vonni a társadalom minden fontos rétegének képviselőit, a pártok nemzeti érdekért tenni kész politikusait, szakértőit is.

Lehet tenni, s nem is keveset. Csak tegye meg mindenki, ami rajta múlik.

Természetesen nem várható, hogy a nemzetközi tőke képviselői örömmel fogadnának a fentiekhez hasonló magyar kezdeményezéseket. Feszültségekkel nyilvánvalóan számolni kell. Ezek mértékének és fajtáinak felvállalása politikai mérlegelés és ésszerű kompromisszumra törekvés tárgya is.

Am az is nyilvánvaló, hogy nem szabad a surlódásmentesség érdekében lemondani a magyar nemzeti érdek érvényesítéséről és hagyni az ország további jelentős kifosztását.

Dr. PhS. Farkasinszky Tibor, a közgazdaságtudomány kandidátusa, a magyarságtudomány bölcse, magyar ősvallás- és őstörténetkutató, a Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyetemén tanár.